

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 76

Ple del Parlament

Sessió 40, segona reunió, dimecres 26 de juliol de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre l'acord de reducció del transvasament del Ter 310-00268/11	3
Pregunta al Govern sobre les seves actuacions amb relació a l'Agenda 2030 310-00269/11	4
Pregunta al Govern sobre la seva estratègia amb relació al turisme 310-00270/11	6
Pregunta al Govern sobre els plans estratègics de les regions sanitàries 310-00266/11	7
Pregunta al Govern sobre l'aturada cautelar de la prolongació de l'autopista C-32 310-00267/11	9
Pregunta al Govern sobre l'accés de la Generalitat a mecanismes de finançament 310-00265/11	11
Pregunta al Govern sobre el cessament i el nomenament del director general de la Policia 310-00263/11	13
Pregunta al Govern sobre la malnutrició infantil 310-00264/11	14
Pregunta al Govern sobre els Mossos d'Esquadra 310-00271/11	16
Pregunta al president de la Generalitat sobre les garanties de credibilitat del referèndum de l'1 d'octubre 317-00179/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'informe que denuncia irregularitats en els procediments de contractació d'obra pública 317-00178/11	19
Pregunta al president de la Generalitat sobre els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries amb relació al Codi tributari de Catalunya i la reforma del Reglament del Parlament 317-00180/11	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç dels divuit mesos de legislatura i els compromisos assumits en la investidura i el pla de govern 317-00177/11	23

Pregunta al president de la Generalitat sobre la no compareixença al Parlament per a parlar de la corrupció 317-00176/11	24
Pregunta al president de la Generalitat sobre els vint-i-cinc anys dels Jocs Olímpics de Barcelona i sobre la voluntat de decidir el futur per mitjà d'un estat propi 317-00181/11	26
Compareixença del president de la Generalitat per a donar compte de les modificacions en la composició del Govern 350-00004/11	28
Proposta de reforma del Reglament del Parlament 211-00001/11	58
Proposició de llei de regulació de la segona activitat d'aplicació al Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, al de Mossos d'Esquadra i al de les policies locals (debat de totalitat) 202-00048/11	79
Proposició de llei d'espais agraris (debat de totalitat) 202-00062/11	95

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Impress al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

Sessió 40.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bon dia a totes i tots.

Pregunta al Govern sobre l'acord de reducció del transvasament del Ter

310-00268/11

Primera pregunta al Govern, sobre l'acord de reducció del transvasament del Ter, formulada pel senyor Jordi Munell, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Munell i Garcia

Bon dia, gràcies presidenta. Honorable conseller..., és que no ho havíem sentit, eh? (*L'orador riu.*) Molt bé. Honorable conseller Rull, bon dia. Diputades i diputats, en aquest cas parlarem del riu Ter. La solidaritat del riu Ter envers l'àrea de Barcelona i l'àrea metropolitana s'ha perllongat durant diverses dècades, gairebé cinc dècades, i ha permès dotar d'abastament d'aigua la regió metropolitana. Aigua, certament, d'una qualitat i en una quantitat vital indispensable per al desenvolupament econòmic i sosteniment d'una part important del país, també de l'economia del país, i d'aquesta part –important– metropolitana.

Però aquest transvasament continuat ha comportat també un impacte ambiental a la conca del Ter que hi ha impossibilitat fins ara l'assoliment d'un bon estat ecològic. Al desembre del 2016 –el dia 2, concretament–, es va constituir la Taula del Ter, llargament i històricament reivindicada, un espai –aquesta taula institucional– de diàleg, participat per les administracions locals, els usuaris i les entitats del territori, integrada per la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Girona, el Consorci del Ter, la Junta Central d'Usuaris d'Aigües del Baix Ter, el Centre d'Estudis dels Rius Mediterranis, el Grup de Defensa del Ter, l'Àrea Metropolitana de Barcelona, el Consorci de la Costa Brava i la plataforma de la societat civil Aigua és Vida.

Una de les mesures adoptades per la Taula del Ter, de les primeres, va ser constituir dues taules tècniques, integrades per perfils tècnics i experts en la matèria, a fi d'aportar rigor i les dades que permetin als integrants de la Taula analitzar i aprofundir en aquestes situacions. La primera taula va analitzar les mesures orientades a la reducció de l'extracció de cabals del Ter; la segona ha analitzat la gestió en situacions de sequera. Les dues taules s'han reunit durant tretze reunions de treball, i s'ha treballat per elaborar un full de ruta ambiciós i realista.

Fa pocs dies es va assolir un acord entre el Govern i les entitats del territori. Aquestes actuacions han fixat també un calendari per al retorn efectiu del cabal del Ter i la reducció de la dependència de l'àrea metropolitana envers aquesta transferència, que s'assolirà en diverses fases temporals.

Honorable conseller, quins són aquests trets principals i els terminis d'aquest acord que podríem qualificar d'històric per al territori?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Munell. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyor diputat; senyora presidenta... Efectivament, estem parlant d'un acord que podríem qualificar com un acord històric. És històric en la mesura que plantejem retornar les coses al seu lloc, en el sentit que el Ter ha estat d'una solidaritat immensa, extraordinària, exagerada, si m'ho permet, amb relació a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. De fet, aquest transvasament, que supera qualsevol límit raonable,

només era comprensible en base a una legislació feta en un moment de manca de llibertats democràtiques –estem parlant d'una llei franquista.

Quin és l'element bàsic sobre el qual se sustenta aquest acord? Una nova governança basada en la confiança. I per això vam voler constituir aquesta Taula del Ter, i per això vam voler que hi hagués tots els actors, i hi hem posat dades tècniques, sobre la taula. En aquesta taula també hi participa l'Àrea Metropolitana de Barcelona –això era molt rellevant.

I, sobre dades tècniques concretes, hem establert un full de ruta que sigui plausible, que no sigui gesticulació, que no sigui una mera declaració de principis, sinó tres escenaris concrets, amb inversions perfectament pautades i perfectament fixades de manera concreta. Estem parlant d'una reducció de l'entorn del 50 per cent de l'aportació del Ter a Barcelona en deu anys, amb aquests tres escenaris: un primer escenari, fins a l'any 2022, en què es reduiria l'aportació de cent seixanta-sis hectòmetres cúbics a cent quaranta hectòmetres cúbics; un segon escenari, fins l'any 2027, en què la reducció arribaria als noranta hectòmetres cúbics l'any, i un tercer escenari, a partir de l'any 2027, en què no es transvasaria més del 30 per cent de l'aigua desenvasada. Això vol dir que hem arribat a transvasar fins al 70 per cent de l'aigua desenvasada, i passem del 70 al 30.

Com ho fem, això? Utilitzant noves tecnologies. La innovació tecnològica ens ajuda extraordinàriament, que vol dir dessalinització, que vol dir regeneració d'aigua amb la planta de regeneració del Prat –aigua nova–, i, per altra banda, el millor aprofitament de l'aigua provinent del Llobregat, amb la millora de les plantes de potabilització.

Aquests en són tots els elements. El dia 2 signarem solemnement aquest acord. Ho farem a Girona, sota la presidència del president Carles Puigdemont, per donar-li aquest caràcter d'un acord històric, en benefici de la gent del país i de la sostenibilitat ambiental.

La presidenta

Segona pregunta al Govern...

Pregunta al Govern sobre les seves actuacions amb relació a l'Agenda 2030

310-00269/11

...sobre les seves actuacions amb relació a l'Agenda 2030, presentada pel senyor David Rodríguez, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

David Rodríguez i González

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, el 25 de setembre de 2015 l'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar la resolució per transformar el nostre món, l'Agenda 2030 per al desenvolupament sostenible, que marca una nova agenda d'actuació per la comunitat internacional de cara a l'any 2030, i que neix de la fusió de dos processos paral·lels anteriors: els objectius per al desenvolupament del mil·lenni, a partir de la Declaració del mil·lenni, per posar fi a la pobresa del món l'any 2000, i de la conferència mundial sobre desenvolupament sostenible de Rio de Janeiro de 2012, on s'aprovà el document «El futur que volem», que establia les prioritats socioambientals globals.

Tal com diu l'Informe 3/2016 del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya, l'Agenda 2030 per al desenvolupament sostenible pren sentit en la mesura que tots els actors l'assumeixin i la implementin en l'àmbit propi d'actuació.

Com vós sabeu, l'agenda es basa en cinc premisses fonamentals: el sentit d'urgència, per fer front als reptes i amenaces que afecten el desenvolupament sostenible a escala planetària; el potencial transformador de l'agenda respecte a les actuals pautes que condicionen la sostenibilitat del planeta; el seu caràcter global i universal, que vol dir que ha de ser aplicable a tots els països, partint, però, de les diferències actualment existents en cadascun d'ells; el caràcter indivisible dels disset objectius que la integren, i, finalment, l'equilibri entre les dimensions econòmica, social i ambiental del desenvolupament sostenible.

En la seva declaració, l'Assemblea General de les Nacions Unides fa una crida a desenvolupar respostes nacionals ambicioses per implementar l'Agenda 2030. Sabem que el

Govern de Catalunya està treballant intensament per configurar un marc ambiciós i viable per aplicar-la a casa nostra segurament abans que el Govern espanyol, que, tal com va informar el ministre Dastis a la Comissió d'Afers Exteriors i Cooperació del Congrés dels Diputats el passat mes de març, no preveu sotmetre's a una avaluació del seu grau de compliment, de l'agenda, per part de Nacions Unides fins a l'any 2019.

En aquest marc, la setmana del 10 al 14 de juliol vós i alguns membres del vostre Departament va viatjar a Nova York per explicar què està fent el Govern de Catalunya amb relació a l'Agenda 2030 per al desenvolupament sostenible. Ens podríeu fer una breu pinzellada de les principals activitats que el Govern està duent a terme per al desplegament de l'Agenda 2030?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. Respon el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència
(Raül Romeva i Rueda)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat. Bon dia. Efectivament, com vostè molt bé ha assenyalat, aquest és un compromís de Nacions Unides, és un encàrrec que l'any 2015 l'Assemblea va assumir en forma d'Agenda 2030, i, per tant, un encàrrec que Nacions Unides fa als estats. Des de la perspectiva del Govern de la Generalitat, i no només del Govern, sinó del país, de tot el conjunt del país, hi ha en aquests moments una disponibilitat i una capacitat absolutament extraordinàries per desenvolupar aquest encàrrec.

I, òbviament, el que vam fer ara fa uns dies diverses persones del departament –jo vaig tenir l'honor també de participar-hi– va ser presentar aquest compromís. De fet, el compromís per part del Govern de Catalunya ja va començar a través del Departament d'Exteriors, i particularment del Consell Assessor de Desenvolupament Sostenible, quan va elaborar aquell informe que vostè ha esmentat, anomenat «L'Agenda 2030: transformar Catalunya, millorar el món». Aquesta va ser la base a partir de la qual nosaltres vam començar a treballar des d'una perspectiva multidisciplinària, i, en el cas del Govern, interdepartamental. És la manera absolutament necessària de treballar per poder complir amb els disset objectius que estableix l'agenda, i, sobretot, en el marc de les cinc grans esferes que s'hi estan plantejant: persones, planeta, prosperitat, pau i, òbviament, accés a la justícia.

Això és el que ens ha permès, també, treballar posteriorment en l'elaboració d'un consell interdepartamental, d'una comissió interdepartamental, i d'un comitè tècnic que ha desenvolupat les prioritats en els sis àmbits que en aquests moments són els més importants o són els més prioritaris, i d'aquí se'n deriva la base del que és el pla nacional, que inclou 126 fites i 750 compromisos de part del Govern per desenvolupar, en el marc legislatiu normatiu català, precisament aquestes demandes, aquestes peticions que es fan en l'àmbit de Nacions Unides.

Tot això ho hem fet, òbviament, en un temps absolutament –crec– molt lloable. Per tant, hi ha hagut una implicació directa i participada de tots els departaments que jo crec que és necessari posar en valor, perquè, com vostè molt bé ha esmentat, aquest és un plantejament que té una dimensió global inqüestionable. Estem fent una feina des del Govern, però també des del país, que ens posa a l'avantguarda dels països i dels estats que en aquests moments lideren aquest debat, i que, efectivament, ens ha de permetre també –com ho farà en breu la mateixa Llei del canvi climàtic– situar-nos en el debat global d'aquestes qüestions amb la voluntat, la capacitat i la vocació de liderar i sobretot de ser presents, amb veu pròpia, en tots aquests àmbits i en tots aquests debats.

Per tant, la feina que s'ha fet, com sempre en aquests casos, és molta, però també és evident –i per això ens hi estem posant– que és molta la que encara cal fer.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Tercera pregunta al Govern, sobre la seva estratègia amb relació al turisme, formulada pel senyor Jordi Orobitg, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, conseller Vila, Catalunya és un país on el sector industrial té un pes específic molt important, però també el sector turístic hi és transcendent. Entenc que aquest adjectiu el mereix qui genera el 14 per cent del producte interior brut i el 12 per cent de l'ocupació del país.

Aquestes dades evidencien el caràcter estratègic, pel que fa a la nostra economia, del sector turístic, però entenc que, per ser conscients de la seva magnitud, cal que les complementem. Així, doncs, l'any 2016 Catalunya va rebre 18 milions de turistes estrangers. La despesa total acumulada per part dels qui van visitar Catalunya l'any passat va ser de 17.434 milions euros. Per als que, com jo, «pinten canes» i moltes vegades ens hem de remetre al canvi amb les pessetes, parlariem de 2 bilions 900.000 milions de pessetes; entenc que és una dada que deixa palesa la magnitud d'aquest sector.

Respecte a l'any 2015, aquesta dada representa un increment del 3,7 per cent. Estudis de la Universitat de Barcelona estimen que, a aquest import, cal afegir-hi els efectes indirectes que resulten del càlcul d'un coeficient multiplicador que s'obté mitjançant enquestes a empreses del sector. Alguns estudis xifren aquest coeficient entre l'1,8 i el 2,5, i, per tant, estaríem parlant d'un impacte aproximat de 6 bilions, novament, de les antigues pessetes.

A tot això entenem que cal afegir-hi un concepte més, que és el dels efectes induïts, és a dir, la despesa que es genera per part dels empresaris i dels treballadors del sector amb els rendiments obtinguts d'aquesta activitat.

Les dades d'aquest any, és a dir, del primer semestre de 2017, abonen la consistència del sector turístic com un dels pilars de la nostra economia. Hem rebut 6,6 milions de turistes estrangers, un 10,5 per cent més que en el mateix període de l'any passat; entenem que no és tenir turistes per tenir-los –estem completament d'acord en aquest etern debat entre la qualitat i la quantitat. I també hi ha una altra dada important, que és l'increment dels passatgers en vols internacionals.

Totes aquestes dades, però, no poden ocultar un debat social important respecte a les bondats del turisme, és a dir, si existeix una privatització dels beneficis i una socialització de les pèrdues. Davant d'aquest debat, que fa que fins i tot els ciutadans de la capital del nostre país es plantegin el turisme com una de les principals preocupacions socials, entenem que és interès d'aquest grup parlamentari que, per part del conseller, se'ns il·lustri respecte a l'estratègia del Govern pel que fa a l'activitat turística al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Orobitg. Respon el senyor Santi Vila, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Santi Vila i Vicente)

Molt bon dia, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, efectivament, l'aproximació al turisme a tot arreu és molt important, encara més a Catalunya. Vostè s'hi ha referit en termes de pes amb relació al producte interior brut –aquest 14 per cent–, però també des del punt de vista podríem dir-ne social i cultural és evident que la transcendència del turisme al nostre país ha tingut conseqüències molt i molt positives.

Aproximar-nos a aquesta temàtica com una problemàtica i no com una oportunitat seria un gravíssim error, i crec que aquest és el primer aspecte que hem de deixar molt clar. Ens equivocariem moltíssim, com a societat, si ens projectéssim al món com una ciutat –Barcelona– o com un país –Catalunya– poc amics del turisme. L'activitat turística té molts efectes positius econòmicament, socialment, culturalment. Efectivament, s'ha de reconèixer que les externalitats positives –que hi són, i són moltes– també comporten algunes externalitats negatives, que, efectivament, no hem de socialitzar ni hi hem d'eludir responsabilitats.

En aquest sentit, segur que durant molts anys les diverses administracions han fet bones polítiques de promoció i no sempre han fet bones polítiques de gestió. Fa pocs dies el mateix president de la Generalitat presidia una trobada amb tot el sector, amb tots els operadors, amb totes les parts, i, efectivament, es constataren els números positius en termes absoluts i també en termes qualitatius. S'apostava clarament per un model que es vol que sigui sostenible, sostenible no només des del punt de vista ambiental, sinó també des del punt de vista territorial, i es tenia molt clar que havia de jugar la carta de l'excel·lència.

En aquest sentit, el Govern de Catalunya i la conselleria que acabo de prendre com a titular tenen dos instruments importants, que són el pla estratègic i el pla de màrqueting, que, entre altres coses, també tenen la mirada posada en la consecució d'un pacte nacional que més o menys vagi en la línia del que va aconseguir el Pacte nacional per a la indústria, que des de tots els àmbits i des de tots els sectors s'ha celebrat.

Li vull confirmar també que aquesta tardor, d'acord amb la universitat, d'acord amb els diversos operadors i amb les diverses administracions, estarem en condicions d'activar un nou clúster del sector turístic que, en definitiva, confirmi el que ha estat fins ara una realitat, i és que aquest és un país veritable potència amb relació al turisme, com a receptors i com a emissors.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Vila.

Pregunta al Govern sobre els plans estratègics de les regions sanitàries

310-00266/11

Quarta pregunta al Govern, sobre els plans estratègics de les regions sanitàries, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. «No anem a desmembrar l'ICS»; suposo que reconeix aquestes paraules, perquè són seves, del començament de la legislatura. Nosaltres entenem que això és com a resposta als projectes fallits del seu antecessor, com el Consorci Sanitari de Lleida, els plans funcionals de Tarragona o el projecte CIMS a Girona.

Vostè parlava de descentralització, i la seva descentralització són els plans estratègics i funcionals. De totes les regions sanitàries, n'hi ha un de signat que té poca o cap diferència amb els plans funcionals de l'època del conseller Ruiz, més enllà de l'ampliació territorial, i un altre en procés a les comarques gironines que la majoria –fins i tot els seus companys de govern– ha volgut centrar en la ubicació de l'Hospital Trueta, exceptuant-nos, de fet, a nosaltres, que volem parlar de gestió i de nivell de descentralització.

És per això que ens agradaria saber en quin punt es troba aquest pla estratègic que està a debat i quins són els propers a activar-se, i quines són les diferències reals –si és que n'hi ha, i ja sé que vostè dirà que sí– entre els seus plans estratègics i funcionals i els plans funcionals de Boi Ruiz, més enllà del nom, perquè l'opacitat continua: es continua plantejant unir centres sense unir gestió ni titularitat, i podríem continuar.

La presidenta

Gràcies, senyora Reguant. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, li agraeixo la pregunta, perquè és molt concreta, i així em dona l'ocasió d'aclarir algunes qüestions. Res a veure, entre els plans funcionals als quals vostè fa referència i els plans estratègics que estem tirant endavant en aquesta legislatura. Primer hem d'aclarir que una cosa és el pla estratègic, que és l'instrument de planificació d'una regió sanitària, i una altra cosa són els plans funcionals, que tots els hospitals del món de tots els països que tenen un sistema sanitari en disposen –cada hospital disposa del seu pla funcional. Ho dic per no barrejar conceptes.

Els plans estratègics de regió, què pretenen? Precisament el que pretenen és garantir que deixem de planificar a impuls dels proveïdors, que és el que ha passat històricament en el nostre sistema de salut; és una opinió molt consolidada en el conjunt dels actors del sistema.

Entre el pla de salut, que és la llei de lleis del sistema sanitari durant un temps, durant un període concret, i la contractació, no hi havia cap instrument entremig, cosa que feia que, al final, la contractació es feia massa sovint posant les necessitats al servei dels proveïdors, o, per dir-ho d'una manera..., més en termes econòmics, posant la demanda al servei de l'oferta. I precisament el que estem fent és donar la volta a la planificació, de tal manera que a partir d'ara siguin les necessitats en salut de la població, és a dir, la demanda, el que determini la compra, la contractació dels proveïdors. Per això fem els plans estratègics de regió.

I aquests plans estratègics, que no són opacs, que s'han fet de manera transparent i participativa, el que fan precisament és identificar la demanda d'una determinada regió sanitària, i, a partir d'aquí, començar a fer la contractació d'acord amb aquesta demanda. Estem donant la volta al sistema, senyora diputada.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, conseller. M'explica com és que en el conveni signat el 2013 i en el conveni signat el 2017 les línies estratègiques són exactament les mateixes? Li han donat la volta?

I vostè parlava de transparència i participació –ho va dir també al febrer de 2016–, però, l'hi torno a repetir, el pla estratègic del Camp de Tarragona està fet d'esquena a les treballadores i a les usuàries. On es va poder discutir si l'opció més lògica era la integració del Gipps a l'ICS o no, tenint en compte el conflicte amb les treballadores que hi ha actualment, treballadores d'empresa pública que ara mateix es veuen relegades a no tenir la condició de treballadores públiques?

De quina participació parlem quan a Girona només s'ha pogut participar a una reunió on es pot parlar del model de gestió, i, evidentment, de les relacions laborals? On es pot dir que l'opció més lògica en el cas de Girona és que els hospitals Trueta i Santa Caterina vagin a un mateix parc hospitalari, però no com vostè planteja, sinó que això només és possible sobre la base d'un compromís clar de la desaparició de l'IES, mitjançant la integració a l'ICS, com a prova que la gestió serà cent per cent pública? Una única reunió, senyor Comín; una única reunió, senyor conseller.

Si realment creu en l'inici d'un procés constituent en el que hem de definir entre tots i totes quin model de sanitat pública volem per a les nostres treballadores i usuàries, el projecte de plans funcionals on les línies estratègiques coincideixen exactament amb les mateixes de l'època anterior només fa que consolidar i enfortir el sistema sanitari autonomista que coneixem fins ara, que ha omplert les butxaques a costa dels drets i la salut de totes.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyora Reguant. Té la paraula el conseller Comín.

El conseller de Salut

Sí. Senyora diputada, miri, primer, concretar: entre el pla funcional del Tarragonès i el Baix Camp i l'actual pla estratègic de la regió sanitària del Camp de Tarragona, les diferències són prou evidents. La primera és que en un cas era de dues comarques i ara és de tota la regió. La segona és que el conveni que el formalitza en el primer cas era només d'alguns proveïdors i ara és un conveni de tots els proveïdors per alinear-se amb aquest pla estratègic. Però la més important –l'hi he explicat abans– és que precisament ara el que fem és posar els proveïdors al servei de la demanda sanitària, i no la demanda al servei dels proveïdors. Per tant, li ben asseguro que la filosofia és diferent i nova.

La participació, en primera instància, serà dels professionals. I per això aquests plans estratègics institueixen les comissions clíniques en cadascuna de les regions sanitàries amb professionals de tots i cadascun dels centres, que són els que han de portar al

detall operatiu (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) aquests plans estratègics.

A més a més, tenim uns consells de salut de cada regió sanitària on tots aquests actors dels quals vostè parla estan en aquests moments opinant sobre totes les qüestions relatives a la regió, entre elles, el pla estratègic de cada regió sanitària. I sap vostè perfectament...

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller de Salut

...que els estem reactivant, aquests consells.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'aturada cautelar de la prolongació de l'autopista C-32

310-00267/11

Cinquena pregunta al Govern, sobre l'aturada cautelar de la prolongació de l'autopista C-32, formulada pel senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Conseller Rull, m'agradaria saber la seva opinió sobre la suspensió cautelar de la prolongació de l'autopista C-32 fins a Lloret de Mar emesa pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, és una molt mala notícia. Nosaltres evidentment recorrerem aquesta interlocutòria, i, per tant, demanarem que s'aixequin aquestes mesures cautelars.

La presidenta

Gràcies, conseller Rull. Té la paraula el senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, conseller. M'hauria agradat una resposta cautelar davant d'una suspensió cautelar, però no: han fet el mateix que han fet fins ara, que és tirar pel dret, que és desenvolupar el poc noble art del trilerisme, en alguns moments. El Govern sabia, senyor conseller, que l'informe d'impacte ambiental elaborat l'any 2000 –2000– per al projecte inicial no servia per a un projecte substancialment diferent el 2016. És sentit comú en estat pur, conseller.

Malgrat això, la Generalitat en prorroga la validesa –crec que va ser el conseller Vila–, i amb això, entre altres coses, em permetrà dir-li que es peta dues directives europees, i amb això ni tan sols fa cas de la mateixa Generalitat: hi ha un informe del 2010 dels Serveis Territorials del Departament de Medi Ambient i Habitatge a Girona que els diu que les modificacions haurien de sotmetre's a un nou tràmit d'avaluació ambiental per l'afectació al paisatge de la serralada litoral de la Costa Brava sud, per l'afectació a la connectivitat ecològica i per l'afectació a diversos espais d'interès per la flora i per la fauna.

Fins a tres vegades –fins a tres vegades– durant els anys 2015 i 2016 hem presentat propostes de resolució que advertien que el Govern estava incomplint la llei. Ho hem hagut de preguntar al Parlament Europeu, que ens ha donat la raó, perquè sense avaluació d'impacte no quedaven garantides ni la protecció dels paratges ni la reversibilitat de

l'obra. I, finalment, per a vergonya de tothom, però sobretot per a vergonya del meu govern, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ens dona la raó fil per randa.

La pregunta és senzilla: vostès ignoraven els que uns pocapenes com nosaltres sabíem? Quines són les raons de tirar pel dret? Té relació potser, aquesta pressa, amb la disposició setena de l'acord del 2015 del Govern amb Abertis, on li encarrega aquesta obra a canvi d'allargar la concessió del peatge? És a dir, té relació amb saltar-se la norma quan hem de proporcionar negoci a les empreses amigues? Digui'm que no, si us plau; digui'm que no és això.

Però no només no han escoltat els termes legals: no han escoltat la gent que a Blanes i Lloret va dir que no en una consulta; no han escoltat el Ple de Blanes, que s'hi va posicionar en contra; no han escoltat les plataformes ni els tècnics que els anaven dient que hi havia alternatives diferents menys costoses i menys agressives que la que vostès havien acordat amb la principal empresa de negocis d'autopistes del país amb relació a la primera autopista construïda, que està amortitzada trenta-dues vegades.

No els sembla que seria entenimentat, davant la contundència dels fonaments de dret de la interlocutòria, retirar el projecte i buscar alternatives compartides amb la ciutadania, conseller?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. Respon el conseller Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no perdré la calma. És a dir, vostè ha fet algunes afirmacions que són simplement inadmissibles, impresentables.

Miri, li ensenyo exactament de què va això. *(El conseller mostra una imatge a la cambra.)* Aquest és el projecte, eh?, el poden veure exactament. *(Remor de veus.)* Disculpi. El senyor Forn, el conseller Forn ha estat la primera víctima de... *(Rialles.)*

La presidenta

Silenci, si us plau.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

El blau és el que es va plantejar l'any 2000 amb el projecte constructiu de l'any 2008, en una ponència ambiental del Govern tripartit, amb un conseller de Medi Ambient d'Iniciativa i amb un director general d'Iniciativa que van avalar això. El blau és el que van plantejar vostès. El taronja és el que plantegem nosaltres. Veuen que el blau és més extens que no pas el taronja? És exactament això. Per tant, no digui que hi ha un projecte que és superior al que es plantejava; al contrari, l'hem reduït de manera significativa. És diferent perquè s'ha reduït de manera significativa.

Estudi informatiu, l'any 2001, l'any 2002; ponències ambientals, l'any 2001; l'any 2010, una ponència ambiental amb un conseller d'Iniciativa per Catalunya i amb un director general d'Iniciativa que és l'actual comissionat de Medi Ambient de l'Ajuntament de Barcelona, el senyor Ximeno; una altra ponència ambiental l'any 2014. I, finalment, què fem? Tirem endavant un projecte que incorpora més cauteles ambientals i que redueix l'abast del projecte, perquè no preveu la connexió de la nacional II amb la C-32, per una banda, i, per altra banda, perquè redueix els carrils de dos més dos a dos més u.

Per tant, aquesta podia haver estat una pregunta formulada per qualsevol altre, però la fa algú d'Iniciativa per Catalunya –en aquests moments, Catalunya Sí que es Pot–, i ho fa, hi insisteixo, en uns termes que són absolutament impresentables, suggerint insinuacions que nosaltres no podem acceptar de cap de les maneres.

El territori necessita aquesta infraestructura ben plantejada, ben dimensionada, per aconseguir que el territori estigui més equilibrat, que sigui més competitiu. Aquest és el tema. Aquest estiu la gent continuarà fent cua; la gent continuarà fent cua i continuarà havent-hi contaminació atmosfèrica arran d'aquesta cua. Què pretenem fer? Fer les coses com sempre les hem plantejat fer, fent-les ben fetes: infraestructures ben dimensionades, ben integrades ambientalment i paisatgísticament.

És possible, plantejar la modernitat del país en uns termes de sostenibilitat. Aquest és el nostre compromís, i això és el que nosaltres defensarem davant de la justícia. Ensenyarem aquest plànol...

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...que és claríssim i és evident.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Sisena pregunta al Govern...

Pregunta al Govern sobre l'accés de la Generalitat a mecanismes de finançament

310-00265/11

...sobre l'accés de la Generalitat als mecanismes de finançament, formulada pel senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidenta. Señor Junqueras, usted, el pasado mes de mayo, en viaje a Estados Unidos, afirmó que Cataluña no dependería más del FLA porque había encontrado unos inversores norteamericanos que comprarían deuda catalana.

Pasados unos meses de prudente espera, ¿podría facilitarnos la identidad de al menos uno de esos inversores?

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Fernández. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Oriol Junqueras i Vies)

Gràcies, presidenta. Senyor Alejandro, bon dia. Atesa la seva obsessió per fer-me dir coses que no he dit o que no sempre he dit, li dono la raó: efectivament, avui és el dia que el senyor Mariano Rajoy compareix davant de la justícia per donar explicacions sobre casos de corrupció *(aplaudiments)*, i, en concret, sobre l'acusació contra el Partit Popular, el seu partit, com a organització corrupta, sí.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Gracias también, señor Junqueras, por no haber insistido en lo de los inversores, porque es evidente que aquel día se lo inventó, porque es más difícil que le presten a usted dinero que encontrar su firma en la convocatoria del referéndum. *(Remor de veus i aplaudiments.)*

Pero vayamos al grano: mire, a usted debo anunciarle –ya se lo imagina usted, lo está viendo– que se le ha acabado la luna de miel que tenía con la opinión pública catalana a pesar –debo reconocerlo– de su proverbial capacidad para irse de rositas ante los problemas. Pero hoy la opinión pública catalana ya conoce la verdadera dimensión política de quien tenía que ser la gran esperanza blanca del independentismo catalán.

Es una dimensión política que nos describe a un pésimo gestor de las finanzas públicas catalanas, bajo cuyo mandato la prima de riesgo se ha situado en 390 puntos básicos, bajo cuyo mandato la deuda de la Generalitat se ha incrementado en 2.764 millones más, bajo cuyo mandato no solo Cataluña continúa siendo bono basura según todas las agencias de *rating*, sino que ya somos la peor comunidad autónoma española y –lo que es peor y más preocupante– la que peor perspectivas de futuro tiene, con un 319 por ciento de peso de la deuda y una incapacidad absoluta para financiarse en los mercados internacionales. Y eso que era usted la estrella del Gobierno; cómo será todo lo demás...

Pero, a esa proverbial capacidad que había demostrado usted para irse de rositas, se añadía otra, otra proverbial capacidad para pasar desapercibido en el lodazal de las corruptelas de sus socios de gobierno. Hasta ayer: ayer se le acabó esa capacidad e hizo una última pirueta, ayer por la tarde, filtrando a diestro y siniestro que usted había pasado el famoso informe de contratación el 6 de febrero a la justicia, pero incluso esa última pirueta plantea interrogantes muy graves.

El primero: ya le avanzo que le pediremos a usted la diligencia de remisión a los juzgados, no porque no nos fiemos de usted, pero como suele tener una imaginación expansiva, mejor tener el papel. Y dos: ¿por qué ayer lo pudo explicar a todo el mundo y no lo hizo en febrero? ¿Por qué? ¿Por qué lo ocultó en febrero? Se mire como se mire, usted ha estado unos meses ocultando a la opinión pública catalana las corruptelas de sus socios de gobierno.

Y, por mucho que insista, nosotros le vamos a exigir explicaciones. Hoy tiene una nueva oportunidad para explicarse correctamente; si mantiene las explicaciones vagas y ambiguas que ha tenido hasta ahora, no podrá continuar ni un minuto más en sus responsabilidades de gobierno.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Fernández. Té la paraula el vicepresident Junqueras.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Efectivament, tal com explica vostè, senyor Alejandro, diputat Alejandro, l'economia catalana funciona molt bé: ha crescut un 3,5 per cent durant dos anys consecutius; el Govern de Catalunya ha rebaixat el termini mitjà de pagament per sota dels trenta dies establerts per la llei de forma sostinguda, de forma molt clara.

Efectivament, tal com vostè reconeix i vostè explica, el Govern de Catalunya es caracteritza per una gestió extremadament rigorosa, assenyada i serena de les finances públiques. Efectivament, com vostè reconeix, el Govern de Catalunya ha reduït de forma molt significativa un dèficit no finançable –entre altres coses, perquè vostès es neguen també a finançar-lo–, que ens permet per primera vegada cobrir les necessitats dels usuaris dels serveis sanitaris, educatius, socials..., amb promptitud. Per primera vegada tenim, des de fa molts anys, un govern que és capaç de satisfer les necessitats dels proveïdors d'aquests serveis socials que beneficien el conjunt de la nostra ciutadania.

Segons dades publicades pel Govern al qual vostè dona suport, en la liquidació de l'any 2015 vostès es van equivocar en el càlcul de la bestreta en 1.870 milions d'euros, ni més ni menys –1.870 milions d'euros. Evidentment, si aquests diners els haguéssim tingut el 2015, tal com pertocava, doncs, certament hauríem pogut fer moltes més coses de les que s'han pogut fer en el conjunt del país, no pas aquest Govern, sinó tots els ciutadans, vostè mateix. I, quan vostè no ens ajuda a que el seu Govern calculi adequadament aquestes xifres, no perjudica aquest Govern, sinó que perjudica el conjunt dels ciutadans –vostès també, els seus veïns–; tots aquells que l'han votat també es veuen perjudicats pels seus errors reiterats, que repeteixen any rere any quan calculen a la baixa la bestreta. Li recordo que aquests 1.870 milions d'euros equivalen, aproximadament, al que és el finançament del FLA.

Per tant, escolti, sap què poden fer? No equivocar-se. I, si no s'equivoquen, no cal FLA, perquè si vostès calculen bé quina és la bestreta del sistema de finançament, doncs, ja no cal FLA. No cal que vostès ens deixin en préstec allò que vostès calculen malament i ens retenen per sobre del sistema de finançament. Deixin d'equivocar-se. Pensin en Espanya, pensin en els ciutadans espanyols; pensin en els ciutadans espanyols que veuen amenaçat el futur de les seves pensions perquè vostès s'han polit 70.000 milions d'euros *(aplaudiments)* del Fons de Reserva de la Seguretat Social.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Vicepresident, ha exhaurit el temps.

Gràcies, vicepresident.

(Aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre el cessament i el nomenament del director general de la Policia

310-00263/11

Setena pregunta al Govern, sobre el cessament i el nomenament del director general de la Policia, formulada pel senyor Carles Castillo, del Grup Parlamentari Socialista.

Carles Castillo Rosique

Bon dia a tothom. Quin és el pensament del Govern en relació amb el cessament i el nomenament del director general de la Policia?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Castillo. Respon el senyor Joaquim Forn, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joaquim Forn i Chiariello)

Ah –perdona–, sí, què tal? Bon dia. (*Rialles.*) Gràcies. Gràcies, presidenta. Diputat, bé, primer error: no hi ha cessament –no hi ha cessament. El director general va presentar la renúncia, igual com ho va fer el conseller. Per tant, la seva pregunta, en aquest cas, estaria mal formulada.

El que va passar és una expressió absolutament normal en un país normal: un conseller entra de nou, hi ha gent que renuncia, i, a partir d'aquesta renúncia, doncs, hi ha una proposta, que es va elevar al Govern, d'un nou director general.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller Forn. Té la paraula el senyor Castillo.

Carles Castillo Rosique

Gràcies, presidenta. Conseller, en primer lloc, benvingut sigui a la seva nova responsabilitat. Li desitjo, malgrat la discrepància, molts encerts.

Obro cita, obro cometes –són tuits. Lluís Rabell, Dolors Camats: «Votar Junts pel Sí no té res a veure amb el molt honorable Mas, sinó només amb si ens volem quedar o no a Espanya. Canvieu la cançó.» «Brillant, president Mas, som soldats al servei del molt honorable Carles per la dignitat i decència del nostre país.» Partit Popular, Ciutadans i socialistes: «Feu pena, l'únic argument contra la independència de Catalunya és la presumpta corrupció de Convergència.» «Déu-n'hi-do, espero que ens n'anem ja, perquè em feu pena, tots els espanyols.» «Entre la Gabriel i la Gabriela, anem ben servits.» «Mireu, CUP nacional, respecto la vostra decisió, però feu molta pena, tots plegats; sou uns sectaris.» I ho diu ell; déu-n'hi-do, eh?

Miri, naturalment, el senyor Pere Soler té dret a pensar i a dir el que vulgui –naturalment. El problema és pretendre que un *tifosi* és el millor responsable del Cos de Mossos d'Esquadra; el problema és haver col·locat en aquesta alta dignitat una persona que no és capaç d'exercir de manera activa la prudència. No hi ha tasca més essencial del seu càrrec que el compliment de l'ordenament jurídic, que sempre és un, per molt que pretenguin haver-se carregat Kelsen i la seva piràmide normativa dels llibres de dret: en les seves funcions de regidor de Terrassa, Pere Soler i Campins va ser un clar defensor de la legalitat i va controlar vehementment el Govern local de la seva etapa. Doncs, ara és el moment de defensar amb la mateixa vehemència la llei vigent; o és que pretenen no seguir-la?

O és que pretenen, amb aquest nomenament, enfrontar el Cos de Mossos d'Esquadra amb algun altre cos de seguretat que vingui a fer complir la llei o les ordres judicials? O és que no se l'ha nomenat per les seves capacitats o per la idoneïtat per al lloc de treball? O és que únicament es tracta d'una persona molt fidel al mandat independentista, i per això la seva nominació?

Miri, conseller, expliqui la seva idea, clarifiqui la utilització del Cos de Mossos d'Esquadra i tranquil·litzi els seus agents, que s'estan plantejant en massa –no sé si ho saben– agafar vacances el dia 1 d'octubre per no patir pressions contradictòries quant al compliment de la llei. Deixin que els Mossos facin la seva feina.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Castillo. Respon el conseller Forn.

El conseller d'Interior

Bé, és una contradicció, demanar tranquil·litat i ser els qui constantment encenen aquesta qüestió... (*Remor de veus.*) Perdonin, constantment –constantment. (*Aplaudiments.*) Deixin... Miri, jo he fet...

La presidenta

Silenci, si us plau.

El conseller d'Interior

La decisió de nomenar el senyor Pere Soler és una decisió meva que té tot l'aval tècnic i polític, i, per tant, n'estic absolutament satisfet i crec que és un encert. I ara li diré per què.

Vostès mateixos i molta gent de diferents partits, quan el van conèixer en la seva funció com a director de serveis penitenciaris..., tothom avalava i tothom reconeixia la seva capacitat de diàleg, la seva capacitat d'interactuar; tot això es reconeixia. També es reconeixia tot això a l'Ajuntament de Terrassa, on va ocupar un càrrec important. Què ha passat? Que a partir del moment en què aquesta persona se la nomena director general, tot això ja no serveix, i no serveix, precisament, perquè crea aquest relat que a vos- tès tant els agrada, aquest relat de que les coses s'estan fent malament.

Doncs, escolti, no és així –no és així. El senyor Soler és una persona dialogant, és una persona, com dèiem, amb molta capacitat per interactuar, coneix molt bé l'Administració; té una gran experiència de gestió, com va demostrar al capdavant de la Direcció General de Serveis Penitenciaris; té formació jurídica, és un bon coneixedor dels procediments administratius i jurídics. I, per tant, és una persona que jo crec que s'avalua perfectament –perfectament– per ocupar aquest càrrec de director general.

I vostè em deia «defensar la llei». I és això el que farem, defensarem la llei. I m'agradaria que, de la mateixa manera que vostè ho reclama aquí, també ho exigís als seus diputats al Congrés dels Diputats, perquè, davant determinades actuacions d'alguns membres d'una determinada policia, vostès han girat l'esquena (*veus de fons*)..., perdoni, han girat l'esquena, no han permès determinades compareixences i s'han negat... (*Remor de veus.*) Jo ho entenc, que els faci mal, tot això, però és que és la veritat. (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Silenci, si us plau.

El conseller d'Interior

I s'han negat..., i vostès s'han negat a portar les conclusions de la comissió d'investigació a la fiscalia. Jo entenc que això els faci mal, perquè l'exigència que tenen amb els Mossos d'Esquadra no la tenen al Congrés dels Diputats.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, conseller Forn.

Pregunta al Govern sobre la malnutrició infantil

310-00264/11

Vuitena pregunta al Govern, sobre la malnutrició infantil, formulada pel senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Honorable consellera Bassa, l'any 2015 el seu departament va deixar de comptabilitzar els menors en situació de malnutrició, i des de fa un any i mig no es reuneix la comissió de seguiment que avalua aquestes situacions.

Les preguntes que li faig són molt concretes: per què ha suspès aquest recompte, i si pensa convocar novament aquesta comissió de seguiment.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputat. Gràcies per fer aquesta pregunta, perquè em permet dir que, per primera vegada des del 2009, la taxa de risc de pobresa en menors de setze anys ha disminuït del 28 per cent al 24 per cent –per tant, quatre punts–, cosa que vol dir cinquanta mil infants menys en risc de pobresa. Alguna cosa hi tenen a veure, les polítiques.

La seva pregunta, la hi respondré clarament: aquest protocol del 2004 es va deixar obsolet perquè al juny del 2016 en vam aprovar un de nou junt amb Ensenyament i Salut, i treballem coordinadament els tres departaments.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyora consellera, al juliol del 2013 es va signar el Pacte per a la infància de Catalunya entre el Govern, els partits polítics i més d'una cinquantena d'entitats socials. Un mes després, el conseller Ruiz cal recordar que afirmava en aquesta mateixa cambra que a Catalunya no existia malnutrició infantil. Fruit d'aquell pacte, i també dels diversos informes del Síndic de Greuges i de les denúncies de diverses entitats socials, el 2014 es posa en marxa un protocol que insta a comptabilitzar els casos existents a Catalunya i a convocar la comissió de seguiment.

Doncs, bé, res de res: avui dia ni es comptabilitzen ni es reuneix la comissió. Substitueixen aquest recompte pel nombre de beques donades i pels ajuts d'urgència social, i aquestes dades no són fiables, entre altres coses perquè una mateixa família pot rebre diversos ajuts diferents en temes de malnutrició –perquè no totes les famílies en aquesta situació acudeixen als serveis socials– i perquè no s'estan comptabilitzant algunes ajudes que s'atorguen als ajuntaments fora del mateix contracte programa.

El seu departament afirma, per altra banda, que tenen en marxa aquest protocol de maltractament infantil aprovat l'any 2016 que ja parla de malnutrició, és cert, però com a element a tenir en compte per a la detecció de situacions de risc; no hi ha circuit a seguir ni accions concretes per acabar amb la malnutrició. És més, al Ple d'emergència social el Parlament els va instar a presentar, dins del primer semestre del 2016, l'avaluació del protocol de detecció i atenció a la infància en risc de malnutrició, que evidentment no han presentat perquè ni tan sols n'han recollit les dades.

Consellera, si volem fer bones polítiques, cal una radiografia exacta de la situació. No li demanem que ens digui els milions d'euros que inverteix en infància, les beques que es donen, els protocols marc que s'aproven i no s'apliquen o la quantitat de comissions que es creen i no es convoquen. El que volem és saber quants nens hi ha a Catalunya amb problemes de malnutrició, i a hores d'ara, senyora consellera, el seu departament no ho sap. Li demanem recuperar el recompte i que convoqui la comissió de seguiment.

No li estem dient a vostè que no faci res per la infància, no ho entengui així, però sense aquestes dades, sense aquesta avaluació, potser estem aplicant polítiques poc efectives, que ens serveixen més per dormir tranquils que per solucionar un problema greu que encara avui dia existeix a Catalunya.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. Té la paraula la consellera Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Diputat Moreno, aquesta mateixa pregunta fa molt poc me la va fer un mitjà que vostè deu conèixer molt bé, i, per tant, la vaig contestar exactament, amb totes les dades, però l'hi repetiré: tenim tres vies de detecció, perquè hem millorat aquell protocol del 2014. En aquests moments, el nombre de persones i d'infants amb malnutrició, que no és el mateix que desnutrició, perquè vostè sap molt bé que malnutrició és alimentació desequilibrada, que no vol dir desnutrició, que és dèficit de nutrició,

i, per tant, estem parlant d'hàbits, estem parlant de programes que no siguin palliatius, sinó transformadors..., i aquí és en el que estem treballant. Les tres vies de detecció, les hi he dit molt clarament: serveis socials bàsics, centres educatius i serveis sanitaris.

Però, a més, li diré que l'últim informe del síndic és de l'any 2013, i diu que en aquell moment hi ha cinquanta mil infants amb malnutrició. Doncs, miri, nosaltres aquest any, des d'Ensenyament, per a períodes que són lectius, hem donat 106.000 àpats, beques menjador –per tant, 106.000 infants han tingut l'àpat. Però, a més a més, en els programes no lectius que estem donant aquest estiu també hem incrementat en milions, que ja no li diré quants, perquè no m'ho demana, però tenim 3.500 places per a infants en centres oberts; un programa socioeducatiu, que és el que ha de fer aquest canvi de la malnutrició, en casals i per a molts infants; àpats directament en tots els casals, a l'«Estiu és teu», per a tots els infants.

Per tant, canvi de polítiques palliatives i assistencialistes a transformadores. I aquí la renda garantida –que, encara que els pesi, hem pogut tots i totes assumir i podrem implementar prou – farà aquest canvi que tots necessitem.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre els Mossos d'Esquadra

310-00271/11

Novena pregunta al Govern, sobre els Mossos d'Esquadra, formulada pel senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, si ustedes siguen con sus planes, esta tarde tienen previsto aprobar un reglamento que facilite la ruptura exprés, y después tienen previsto aprobar otras leyes, pues, para repetir un 9 de noviembre. Lo más probable es que el Tribunal Constitucional anule esas leyes y reponga el estado de la legalidad vigente al que tenemos ahora, que son la Constitución y el Estatuto.

¿Qué haría usted si eso ocurriera? Si el Tribunal Constitucional anula esas leyes, ¿qué hará usted con los Mossos d'Esquadra: les obligará a obedecerle a usted o a las leyes vigentes para el Tribunal Constitucional?

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula el senyor Joaquim Forn, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí, gràcies. Bon dia. Jo ja l'hi he dit moltes vegades, i m'ho han preguntat des del primer moment en què he arribat a la conselleria, i ja ho he dit i ho torno a repetir, no hi tinc cap inconvenient, no puc canviar d'opinió cada vegada: nosaltres el que farem és que es pugui votar aquell dia. Nosaltres el que farem és que la gent pugui exercir el seu vot.

En un país normal, què passa quan hi han unes eleccions? En un país normal, quan hi han eleccions, quan hi ha una contesa electoral, la gent pot anar a votar, i la funció de la policia és garantir que es pugui votar en llibertat i amb seguretat. I aquesta serà la funció que es desenvoluparà des del Cos de Mossos d'Esquadra.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

A ver, señor *conseller*, a veces parece que no nos entendamos, cuando hablamos. El concepto de legalidad y leyes es muy claro. Si yo le estoy diciendo..., le pongo a usted en la tesitura de que el Tribunal Constitucional ha anulado ese 1 de octubre que ustedes quieren celebrar y usted dice que a los Mossos les va a decir que igualmente colaboren en la realización de ese 1 de octubre, entonces usted lo que está diciendo es que va a

poner a los Mossos al servicio del Gobierno Puigdemont, y no de todos los catalanes. Usted quiere decir con eso que los Mossos dejan de ser una policía judicial para ser una policía gubernativa, que haga lo que le diga su gobierno. Eso es lo que está diciendo usted. Ustedes, en su Gobierno de los más «indepes», parece que es que ni siquiera respetan lo que dice todo el mundo, excepto ustedes.

Mire, lo dice el letrado mayor en un artículo, lo dicen los letrados reunidos en una junta, lo dice el Consell de Garanties Estatutàries que ustedes nombran, lo dice el Tribunal Constitucional, lo dice la Comisión de Venecia, lo dice Naciones Unidas –que, por cierto, le acaba de dar otro revolcón al señor Romeva–, y lo dice todo el mundo, del señor Bayona al señor Ban Ki-moon, pero a ustedes eso les da igual, exactamente igual.

Mire, tendrían que respetar un poco (*remor de veus*)..., señores del Gobierno y señor Forn, tendrían que respetar a los Mossos d'Esquadra, porque es una vergüenza que una policía que está tan bien valorada por todos los catalanes tenga que verse entre la espada y la pared por su irresponsabilidad y por su inconsciencia, y –añado– por su cobardía. Porque usted es un cobarde y no quiere reconocer (*forta remor de veus*) que está poniendo a los Mossos entre la espada y la pared.

Los sindicatos, señor *conseller*, están haciendo lo que usted debería hacer, que es defender a los Mossos de las ilegalidades que ustedes pretenden cometer.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula el conseller Forn.

El conseller d'Interior

Gràcies. Jo seré més educat, senyor Carrizosa. No m'agrada l'insult (*aplaudiments*), no insulto la gent. Intento convèncer amb arguments, perquè crec que això és el que demana la ciutadania, que posem arguments sobre la taula, que fem diàleg –diàleg– i que puguem parlar entre tots, sense insultar. I, per tant, continuaré la meva exposició.

Li agraeixo moltes coses. Li agraeixo que hagi parlat de concepte de legalitat, l'hi agraeixo molt, i això és el que farem. Però, escolti, no es preocupi, no és una policia al servei del president. Jo ahir vaig explicar en una interpellació quins eren els reptes que ens marcàvem, que ens marcàvem nosaltres –no sé si vostè hi era–, i vaig explicar els reptes que es marca la policia, i els vaig desglossar. Això no li interessa a ningú. Vostès estan obsessionats només amb l'1 d'octubre. Bé, molt bé, cap problema. (*Remor de veus.*)

Però ja que vostè parla només de policia al servei del president, jo li diré una cosa, que és el mateix que li deia al Partit Socialista: aquesta exigència, tinguin-la també a Madrid, tinguin-la també vostès a Madrid. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, vostès també han impedit compareixences, han impedit que es portessin les conclusions a fiscalia. I ahir els deia..., al Partit Popular, els deia una altra cosa: «Què no farem?» I això si que l'hi deixo clar: no farem servir els recursos públics per atacar adversaris polítics, això no ho farem. (*Aplaudiments.*) No tenim fiscals..., no tenim ni tindrem fiscals que ens afinin res. No crearem estructures policials o policies patriòtiques per combatre aquelles ideologies contràries a la nostra; això tampoc ho farem, fora del Cos dels Mossos d'Esquadra. I no ens inventem falsos comptes a Suïssa, no busquem una policia que inventi falsos comptes a Suïssa, perquè això tampoc fa falta i tampoc ho volem.

I vostè s'hauria de preocupar precisament d'això, i això és el que no han fet. I jo, en positiu, li dic: nosaltres complirem la llei i l'1 d'octubre es podrà votar, i l'1 d'octubre la policia facilitarà que es pugui votar en llibertat i amb seguretat.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, conseller Forn.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les garanties de credibilitat del referèndum de l'1 d'octubre

317-00179/11

Desena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política i social, formulada pel senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Bon dia, president, consellers, conselleres, diputades i diputats. President, llegíem ahir a *Le Figaro* –i ho celebràvem– que vostè explicava en una entrevista que no se sentirà interpel·lat pel Tribunal Constitucional si l'inhabilita, i que tirarà endavant amb el referèndum de l'1 d'octubre passi el que passi amb les decisions de les institucions de l'Estat. Hi estem d'acord, ho celebrem; és pur compliment, d'altra banda, del compromís que vam assumir, com a parlament, en la declaració del 9 de novembre del 2015.

Aquests dies hem seguit tants altres exemples de la «separació» de poders que tenim a l'Estat...: l'actuació del Tribunal de Comptes, de la mà de la companya del Consell de Ministres del senyor Rajoy, la senyora Margarita Mariscal de Gante y Mirón; el jutjat 13 i el TNC; la Guàrdia Civil, entrant al Parlament; el «virrei» Enric Millo, amenaçant amb la dissolució d'aquest Parlament...

Bé, cada vegada l'Estat espanyol s'assembla més a una claveguera i menys a un estat. Per tant, nosaltres diem que aquest referèndum és una necessitat no només democràtica, sinó que cada vegada és més una necessitat ètica, davant de tanta claveguera. I per això nosaltres també pensem que no ens val qualsevol referèndum l'1 d'octubre; ens cal un referèndum exemplar, que interpelli la majoria del país.

Quines són les passes que ens pot explicar el president amb relació a aquesta direcció, a les garanties de credibilitat del referèndum de l'1 d'octubre?

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Salellas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Salellas, senyor diputat, bon dia. Només un matís: jo el que vaig dir literalment a *Le Figaro*, i ho reitero aquí, és que si hi havia una suspensió derivada de la reforma de la Llei del Tribunal Constitucional, reforma –vull recordar-ho una vegada més– feta per lectura única pel procediment d'urgència i sense la qualificació de la Mesa del Congrés, directament del Govern cap al Congrés, jo aquesta suspensió no l'acceptaré, perquè està violant l'Estatut de Catalunya, perquè les causes perquè un deixi de ser president de la Generalitat de Catalunya no estan emparades..., en cap cas no hi ha la possibilitat que contempla aquesta reforma per lectura única per la via d'urgència de la Llei del Constitucional.

El referèndum l'hem explicat a bastament; vostès en tenen coneixement, perquè han estat partícips de les previsions del que serà la Llei del referèndum i també dels treballs que fa el Govern. I crec que la millor garantia que podem donar del referèndum que cal a Catalunya..., és un referèndum exemplar, que és una necessitat democràtica i ètica, com diu vostè, i hi estic d'acord; és un referèndum que es faci amb totes les garanties que es fan sempre tots els referèndums d'aquest país.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. President, una altra de les institucions que apareixia en aquest catàleg de separació de poders a l'espanyola ha estat precisament el FLA, aquests darrers dies. Per nosaltres, qualsevol institució que sigui utilitzada contra projectes polítics és un escàndol democràtic, però ens agradaria que en aquesta qüestió del FLA aparegués també un cert debat de fons, que no sentim, dels portaveus del seu Govern sobre el fons del FLA, no?, sobre la problemàtica del deute i sobre la problemàtica de la «deutocràcia» o de la debitocràcia, que és realment una de les obsessions d'aquesta Candi-

datura d'Unitat Popular - Crida Constituent, precisament perquè entenem que la debito-
cràcia limita l'exercici de les sobiraniaes, i per això en el seu moment vam treballar que
en aquesta declaració del 9 de novembre hi hagués un apartat específic sobre aquesta
qüestió, que el seu Govern no ha complert.

És més, els membres de l'àrea d'economia del seu Govern no critiquen pròpiament
el FLA com a institució, perquè no han parat de col·locar-hi deute i perquè ni tan sols
ens han permès auditar-lo, tot i que aquest Parlament va adoptar fa ja més d'un any una
decisió d'auditar de forma conjunta, transparent i ciutadana la qüestió del deute públic.

Aquesta necessitat ètica i democràtica de referèndum nosaltres l'entendem també en
la resistència a la tirania del deute, i ens agradaria que fos compartida per aquest Go-
vern la necessitat ètica de lluitar i de criticar i d'impugnar el deute i la «deutocràcia».

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Salellas. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Senyor Salellas, només algun aclariment, perquè crec que el vicepresident avui,
per descomptat, a la resposta que ha donat, ha explicat exactament l'opinió que té el Go-
vern sobre el FLA. De fet, ho ha dit –ho vull reiterar aquí–: si es calculessin bé les bes-
tretes del que li pertocaria a Catalunya en funció de la recaptació –de l'esforç fiscal, per
tant, que fan els catalans–, no caldria recórrer al FLA, perquè ens pagarien allò que ens
pertoca en temps i en forma, i, per tant, per fer front a les necessitats de la Generalitat,
seria perfectament prescindible, l'accés al FLA.

Ahir, a la compareixença a la roda de premsa després del Consell Executiu, tant el
vicepresident com el mateix portaveu del Govern van dedicar jo diria que una llarga es-
tona a explicar el que passa exactament amb el FLA, i el que sí que li puc avançar –no
és la primera vegada que ho dic, ho diré tantes vegades com faci falta–..., segurament
això el decebrà, però crec que un govern responsable no pot fer cap altra cosa que dir
que nosaltres complirem amb els compromisos del pagament del deute. Perquè els deu-
tes, siguin contrets en situació d'injustícia financera o d'insolidaritat per part de l'Estat
amb el Govern de Catalunya..., quan un govern contreu compromisos del deute, els ha
de pagar. I aquest Govern complirà la seva paraula i pot donar la tranquil·litat absoluta
que els tenidors del deute que pertanyin a la Generalitat de Catalunya compliran fins al
darrer cèntim al qual nosaltres ens vam comprometre a pagar.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'informe que denuncia irregularitats en els procediments de contractació d'obra pública

317-00178/11

Onzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada
pel senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Gràcies. Senyor president, li pregaria que em mirés un moment. *(L'orador mostra
un document a la cambra.)* Senyor president, a la meua mà tinc un informe de la con-
selleria del senyor Junqueras; un informe que diu que la Generalitat de Catalunya ha
estat en la legislatura del senyor Mas manipulant contractes d'obra pública per afavorir
econòmicament el Grup de Convergència. Estem parlant de contractes per valor de 500
milions d'euros. No ho diu el Partit Popular, sinó que ho diu la conselleria del senyor
Junqueras. Estem parlant, com els deia, de contractes per valor de 500 milions d'euros,
que anaven presumiblement a les arques de Convergència mentre a Catalunya s'estaven
retallant l'educació i la sanitat.

Senyor president, la meua pregunta és molt concreta: coneixia l'existència d'aquest
informe que denuncia aquests fets per part de l'àrea del senyor Junqueras? En cas afir-

matiu, com entén que per part de l'àrea del senyor Junqueras aquesta informació no es posés immediatament en mans d'un jutjat i es presentés la corresponent denúncia?

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor García. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, crec que avui vostè té una gran ocasió per explicar a què han anat destinats els diners que el seu partit està acusat de rebre il·legalment i pels quals avui el seu president haurà de donar compte als tribunals i quins serveis s'han deixat de prestar als ciutadans espanyols per l'espoli del que a vostès els acusen.

El vicepresident ha estat explícit, pel que fa a la pregunta que vostè formula. Aquest és un informe que, des del mes de febrer, està entregat. Aquest és un informe que s'elabora per encàrrec del Consell d'Administració d'Infraestructures i s'inicia a l'octubre del 2015, sota la presidència del president Mas. Aquest és un informe en el que participen molts departaments del Govern de Catalunya, i que a més a més té tota l'operativitat, tota la llibertat, per analitzar els informes i els encàrrecs que se li van fer, que no eren altres que analitzar els procediments de contractació de les dues legislatures –que, per cert, eren els mateixos procediments de contractació que hi havia a les legislatures anteriors.

I si vostè vol fer un ús correcte i honest dels informes, si us plau, llegeixi'ls en la seva integritat i no n'utilitzi només algunes expressions per intentar concloure unes conclusions a les que l'informe no arriba.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Xavier García Albiol

Señor presidente, el informe es de la fecha que es, 25 de octubre del 2016, no hace ni un año. Y yo, con sinceridad, esperaba tener más suerte que mi portavoz, a la hora de que respondiera a las preguntas.

Nosotros nos hemos leído con atención y con detalle este informe. Y, al igual que la inmensa mayoría de la opinión pública, hemos podido constatar que en él se recoge de manera explícita que por parte del Gobierno del señor Artur Mas se manipulaban contratos de obra pública por valor de 500 millones de euros. Esta es una información que no es que estemos trasladando desde el Partido Popular, es una información del señor Junqueras.

Y a nosotros lo que nos parece sorprendente y nos parece a la vez más preocupante es que, conociendo la información que se recoge en el mismo informe, el Gobierno que usted preside... Yo ya entiendo que el señor Junqueras tenía una clara voluntad de esconder el informe, seguramente para sacar la información durante la campaña electoral y acabar de destrozar de esta manera a Convergència, pero en su caso no entendemos, no llegamos a comprender cómo es posible que, teniendo información de que se estaban llevando, por parte del anterior Gobierno de la Generalitat, estas irregularidades, usted no actuara.

Señor Puigdemont, hágase un favor a usted y, sobre todo, al conjunto de catalanes: márchese ya y convoque elecciones autonómicas.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor García. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, moltes gràcies. Miri, senyor García Albiol, si té interès en l'informe, vostè veurà que diu exactament amb aquestes..., pràcticament amb les mateixes paraules, que els canvis en les puntuacions que s'han detectat, que solen ocórrer, no afavoreixen cap empresa en particular –cap empresa en particular. Això ho diu aquest informe que vostè ha exhibit aquí. Llegeixi-se'l sencer, perquè és un informe que ha permès incorporar algu-

nes de les millors sobre una manera de treballar, d'Infraestructures de la Generalitat, que ja era molt òptima.

Perquè més enllà de complir amb la Llei de contractes del sector públic, Infraestructures s'ha dotat, ja des de fa uns anys, d'una manera d'actuar que ultrapassa i és molt més exigent d'allò a què la mateixa llei obliga, tant pel que fa als contractes de més de 2 milions d'euros com pel que fa als contractes que van dels 200.000 als 2 milions, els contractes que van fins als 200.000 i els contractes per sota dels 50.000 euros.

En tots aquests supòsits, en tots –sense excepció–, els requeriments d'Infraestructures són molt més exigents –molt més exigents– del que diu la Llei de contractes del sector públic. I potser per això, d'acord amb Transparència Internacional, la Generalitat estava a la posició desena de les comunitats autònomes l'any 2012, i el 2014 estàvem a la primera posició: cent punts sobre cent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries amb relació al Codi tributari de Catalunya i la reforma del Reglament del Parlament

317-00180/11

Dotzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. Molt honorable, últimament des del Consell de Garanties Estatutàries estan plovent els posicionaments que qüestionen i que desautoritzen projectes del seu Govern. Després d'haver conegut el sever dictamen sobre la reforma del Reglament, en què bàsicament se li diu que no poden vostès utilitzar la lectura única per a allò que pretenen utilitzar-la, que és per aprovar textos i lleis d'una complexitat i una transcendència molt grans, ha arribat un altre informe, el referit a la reforma del Codi tributari de Catalunya, que també és sever i també és crític amb els projectes del Govern.

Jo li voldria preguntar si, davant d'aquestes veus autoritzades que provenen de les mateixes institucions catalanes, vostè no fa cap reflexió, si no el fa això meditar sobre l'estratègia de desconexió unilateral que està plantejant.

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, jo medito molt sovint. Acostumo a portar-me lectures en els meus viatges d'anada i vinguda de Girona al Palau de la Generalitat que m'ajudin a meditar i a reflexionar, perquè ho faig des de fa molts anys i espero no abandonar-ho. Per tant, també me fa meditar i me fa reflexionar tot allò que gent autoritzada, gent a qui jo respecto, estigui o no estigui d'acord amb la seva opinió, emeten. Pel que fa al Consell de Garanties Estatutàries, vostès ja saben que aquest Govern, en tot allò que està a la seva mà, intenta complir al màxim.

És garantia que, complint amb els requisits del Consell de Garanties Estatutàries –ho veurem, per exemple, amb la reforma del Reglament del Parlament de Catalunya–, complint amb això, també serem respectats? Tristament, tenim ja prou experiència per saber que això és una excusa. Perquè, bo i complint amb tots els requisits dels organismes que mereixen el màxim respecte, lleis aprovades per aquest Parlament, algunes per unanimitat i amb àmplia acceptació social, no han passat el filtre allà on veritablement haurien de reflexionar, que no és aquí, senyor Rabell.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Bé, no sé si s'adreça exactament a nosaltres o a qui s'adreça, al dir això del respecte. Jo crec que hauríem de cercar sobretot el respecte de la ciutadania de Catalunya i el respecte dels principis democràtics. Jo l'hi dic per una qüestió que..., l'altre dia –suposo que tindrem ocasió de parlar-ne ara, quan debatem sobre la crisi de govern– va emetre una opinió que em sembla inquietant, quan va dir que en la mesura que l'Estatut de Catalunya havia estat escapçat, gairebé seria com si no n'hi hagués, d'Estatut.

Aleshores, jo trobo preocupant que el president de la Generalitat traslladi a l'opinió pública la idea que no se sap molt bé si estem sota un règim o sota una situació o no d'inexistència d'estat de dret. I l'hi dic perquè les opinions que s'estan emetent, no només des del Consell de Garanties, sinó també des de la junta de lletrats i des d'altres veus autoritzades, li estan dient diverses coses.

Li estan dient, primer, que els seus projectes, com la reforma del Reglament, no s'ajusten a legalitat, però també li estan dient que no s'ajusten a legitimitat, en la mesura que estan posant en qüestió el dret de representació i la qualitat democràtica del Parlament de Catalunya. I li estan dient també que no s'ajusta a legitimitat la seva pretensió de tirar pel dret en la mesura –en la mesura– que la base sobre la qual s'assenta aquesta pretensió no ha estat referendada ni té un suport social suficient.

Per tant, nosaltres li estem dient que aquesta interpretació de la no legalitat o de la legalitat difusa en què ens estem movent és un plantejament que no es correspon amb la responsabilitat que hauria de tenir un govern de la Generalitat.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Sí. Senyor Rabell, jo crec que, quan vostè parla o insinua que aquest és un govern que es situa al marge de l'estat de dret, hauria d'acreditar-ho una mica més sòlidament, perquè d'oportunitats per qüestionar si hi ha governs que estan fora de l'estat de dret justament en el Govern espanyol en tindria moltes, i jo no l'he sentit mai qüestionar que l'Estat espanyol està fora de l'estat de dret per utilitzar, per exemple, les estructures d'estat per muntar clavegueres. No els hi he sentit a dir mai.

Miri, legitimitat..., un parlament amb un grup majoritari, amb una majoria absoluta, després de cinc anys de mobilitzacions, amb una realitat social i política perfectament clara i contrastada, visible arreu del món..., vostè pot qüestionar que això no és legítim? Està dient que som il·legítims? Està dient que el que vol aquesta gent és il·legítim? Està dient il·legítima a tota aquella gent que ha lluitat –i vostè els coneix de prop– per canviar el que eren les lleis en temes hipotecaris? Era il·legítima, la seva lluita? Estava referendada? I, en canvi, tots enteníem que eren unes lleis o unes normes que calia que se superessin per aconseguir un bé major, més legítim, que en aquest cas era el dret a l'habitatge.

Com no pot ser legítim el dret a decidir, el dret al vot? Com no pot ser legítim? Com pot dir que això no està referendat? És que intentem referendar-ho! Vostè, que justament hauria d'estar ajudant-nos a que fos possible referendar aquesta legitimitat..., vostè no ens pot retreure que no estigui referendat-se. (*Aplaudiments.*)

Per tant, escolti'm, jo, amb tot el respecte, perquè li'n tinc, crec que faria bé de moderar-se una miqueta (*remor de veus*)..., sí, home, de moderar-se una miqueta. (*Remor de veus.*)

La presidenta

President, ha exhaurit el temps.

El president de la Generalitat

D'acord. Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Tretzena pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç dels divuit mesos de legislatura i els compromisos assumits en la investidura i el pla de govern

317-00177/11

...al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. I, afegint-me a aquest crit, al cant a la moderació, volia formular la següent pregunta al senyor president. Vostè ja fa divuit mesos va prendre possessió; van dir vostès mateixos que aquesta legislatura duraria al voltant de divuit mesos. Quin és el balanç d'aquesta legislatura, senyor president?

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, efectivament, des de la primera entrevista que em van fer, en què em van preguntar sobre la qüestió dels divuit mesos, jo vaig dir divuit mesos, que es podien allargar tècnicament un parell o es podien escurçar un parell. Per tant, estem exactament –exactament– en aquesta previsió temporal que vaig fer des del primer dia i que jo no he revisat, malgrat, per cert, els cants de sirena d'alguns de vostès –no sé si de vostè, perquè no ho recordo exactament– per tal que allargués la legislatura o convoqués eleccions autonòmiques.

Els divuit mesos donen per al que aquest Govern va dir que donarien. I, en tot cas, si té interès en que fem un balanç de l'acció de govern, amb molt de gust, doncs, estic a la seva disposició per entrar al detall en cadascuna de les conselleries. Després, quan parlem de la remodelació del Govern, tindrem oportunitat de fer-ho amb més detall en algunes d'elles.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. No, jo no li demano ni que l'allargui ni que l'escurci. Ho vaig intentar amb el seu predecessor i no me'n vaig sortir; per tant... No m'agrada perdre gaire el temps. Però vostè diu que allò a què s'havien compromès ho han fet. On és la Llei de suport a les famílies? On és la Llei de foment de l'associacionisme? On és la Llei d'ordenació territorial?, la de governs locals?, la de finances locals?, la de promoció de l'autonomia personal?, la d'adopció internacional?, la del sistema de recerca?, la de mecenatge científic?, la Llei electoral?, la Llei del procés constituent?, la Llei de transitorietat jurídica i la constitució catalana?

Per no parlar també de la Llei agrària, pesquera, forestal i d'alimentació, la Llei de caça, la de qualitat ambiental, la de biodiversitat, la Llei de salut i social, la Llei de l'activitat física i de l'esport, la de policia, la d'emergència i protecció civil... I podria arribar fins a una quarantena de lleis i plans compromesos i no presentats.

Potser em dirà que la legislatura és excepcional i que, per tant, no es poden retre comptes com en el cas d'una legislatura ordinària, però és que li estic demanant comptes sobre els seus compromisos, els compromisos que vostè va assumir en el debat d'investidura, sobre tot allò que només depèn de vostè, perquè no trobi exemples en el Govern d'Espanya –que segurament també hi ha alguna llei que no ha fet–, sinó que..., li demano comptes de la seva responsabilitat.

Vostè potser em dirà que l'objectiu de la legislatura era un altre: la independència en divuit mesos, que no ha arribat, «si m'apura», per ara, o la celebració d'un referèndum que ja no estava en el programa electoral, però certament vostès, després de ser incapaces d'aprovar els pressupostos, van fer una qüestió de confiança en la qual van reformular el seu programa polític. Per tant, jo crec que estem, des del balanç estricte d'allò a què vostè es va comprometre, tant en el programa electoral com en el discurs d'investidura i en el Pla de govern, davant d'un fracàs.

I, per tant, voldria acabar, senyor president, sabent si, vistes les coses, vostè pensa que haurien de governar una estona més, a veure si s'acosten una mica als compromisos presos, si vostès realment començaran el proper curs polític, com era costum fins ara, amb el debat sobre l'orientació política general del Govern.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor Iceta. La majoria de les lleis que vostè ha esmentat estan o aprovades pel Govern o estan en memòria o estan en tràmit del Govern. No ens faci responsables al Govern d'allò que ja no és del Govern, sinó que és del Parlament.

Miri: vint-i-dos projectes de llei; nou decrets llei; vint-i-vuit memòries preliminars, deu de les quals s'han concretat com a projecte de llei i divuit estan en fase de desenvolupament del projecte de llei. Els puc enumerar totes les lleis que aquest Govern –el Govern– ha aprovat –el Govern–, tots els avantprojectes, totes les memòries que tenen a veure exactament amb moltes d'aquestes lleis, amb la majoria per no dir amb la totalitat de les que vostè troba a faltar com a lleis aprovades. El Parlament ha de fer la seva feina.

Però sap què passa, quan algunes d'aquestes lleis volen ser aprovades al Parlament? Que es troben amb grups de l'oposició que les porten al Constitucional, i amb grups que amenacen que: «Si les porteu aquí, encara us ampliarem la querella que té presentada, per exemple, la Mesa del Parlament.» Llavors van i et retreuen que aquestes lleis no les hagi tramitat o no les hagi portat al Parlament. *(Alguns aplaudiments.)*

Miri, el Govern compleix. Li passaré la llista de totes les lleis que aquest Govern... Veig que vostè n'ha fet un seguiment adequat, de l'activitat del Govern; ho podria fer, perquè és fàcil, perquè és transparent, perquè està publicat, però li faré a mans la còpia de totes les lleis que aquest Govern ha aprovat –dels decrets, de les memòries, dels avantprojectes–, i vostè veurà com en aquests divuit mesos el Govern ha complert amb escriure amb allò a què es va comprometre.

Però vostè em preguntava..., a la primera part de la seva pregunta, em deia quina valoració en feia. Ja he dit moltes vegades..., quan a mi se'm demana una valoració en aquests termes, la farem al final de la legislatura, quan n'hàgim de passar balanç. Davant de qui? Davant dels ciutadans. I els podrem explicar ben clarament, mirant-los als ulls, que tot allò que vostès han estat dient durant un any i mig, que aquest Govern només treballava pel procés, no només és fals, sinó que és deshonest.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la no compareixença al Parlament per a parlar de la corrupció

317-00176/11

Catorzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada per la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *president*, la corrupción es la segunda preocupación de los ciudadanos, y los últimos acontecimientos e informaciones no hacen más que acrecentar esta preocupación.

Hemos pedido su comparecencia para que venga al Parlament expresamente a hablar de corrupción. ¿Vendrá usted esta vez, señor Puigdemont?

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora Arrimadas, jo ja soc al Parlament. No sé si m'acaba de veure, però jo ja hi soc, i estic responnent a totes les preguntes que vostès em demanen. I sempre que els

grups parlamentaris es posin d'acord que he de comparèixer compareixeré; no he declinat mai cap invitació d'un grup parlamentari del Parlament de Catalunya que se m'adrexi formalment a comparèixer al Parlament. De fet, ho faré a petició pròpia, d'aquí a uns minuts, quan comparegui per explicar la remodelació del Govern.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor Puigdemont. Usted tiene un socio de gobierno que es un chollo, que le bloquea a usted las comparecencias para hablar aquí de robar y de corrupción. Además, ¿usted se cree que, con la que está cayendo en los casos de corrupción..., usted lo despacha con dos minutos y medio de una pregunta, de los cuales en dos siempre habla del PP, de Madrid o del Gobierno de España?

La corrupción es un gran problema para los catalanes, y queremos que venga usted a hablar, a dar la cara, a dar explicaciones sin prisas. Hemos pedido siete veces su comparecencia –siete–, y usted no ha querido venir, porque no le gusta hablar de la corrupción; solo lo hace cuando no tiene más remedio, cuando está obligado en las sesiones de control.

Y lo único que usted acierta a decir es que, bueno, que «hemos puesto un *conseller* de Transparencia», un *conseller* que ha sido reprendido por la propia Mesa del Parlament, donde ustedes tienen mayoría, por no dar información. Esa es la única medida que usted puede decir, porque no tiene ninguna otra.

Mire, su partido tiene mucha corrupción, como el Partido Popular, ¿pero sabe lo que no tiene el Partido Popular? Un chollo de socio de gobierno como es Esquerra. Esquerra se presenta... (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, ya se reirán ustedes...

La presidenta

Silenci, si us plau. Silenci.

Inés Arrimadas García

Esquerra es un chollo para la corrupción de Convergència: se presenta en la misma lista del 3 por ciento, comparte escaños de gobierno con el partido del 3 por ciento, no pone como requisito ni una sola medida para luchar contra la corrupción, oculta información sobre contratos amañados de la Generalitat, bloquea las comparecencias de su presidente para hablar de corrupción y bloquea las comisiones de investigación.

Ustedes necesitaban dos cosas, para tapar la corrupción de Convergència: una bandera y un socio chollo. Y ahí tienen a la *estelada* y al señor Junqueras. Y la situación es escandalosa: *exconsellers* de la Generalitat imputados o acusados por corrupción; extorsioneros de su partido cantando *La traviata* y confirmando el 3 por ciento en los tribunales; Oriol Pujol, la mano derecha de Mas, que ha aceptado dos años y medio por el caso ITV, por robar a los catalanes. ¿Y cómo va a luchar usted contra la corrupción, señor Puigdemont? ¿Cómo va a convencer a los catalanes de que usted va a luchar, si usted o niega que exista la corrupción o habla del «y tú más» con el Partido Popular o se esconde detrás de su socio, el señor Junqueras?

Por suerte, a su Gobierno le queda poco tiempo, y en Cataluña estoy convencida de que vamos a tener un nuevo gobierno: un gobierno limpio, que no tenga mochilas de corrupción como ustedes; un gobierno que no tenga un socio que le tape las vergüenzas, y un gobierno que tenga un proyecto para todos los catalanes, dentro de España y dentro de Europa.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Senyora Arrimadas, a aquesta frase final li'n faltava una altra, que és: «Volvemos después de la publicidad» (*rialles*), perquè l'espot que acaba de fer, electoral, no sé si es correspon exactament amb el que s'hauria de fer en un Parlament de Catalunya.

Miri, és clar que la corrupció preocupa; i tant, que preocupa. El que li he explicat abans del que ha fet Infraestructures a l'hora de dotar-se d'uns criteris de contractació que van molt més endavant del que diu la Llei de contractes del sector públic, això no és mirar cap a una altra banda.

Ara, això és fer demagògia, perquè a vostès només els interessa la corrupció quan poden fer focs artificials. Fa poca estona un altre grup parlamentari ens retreia si no complíem exactament amb el que diuen les institucions, els òrgans... Vostè acaba de dir que és un *chollo* –un *chollo*– quan la Mesa del Parlament considera que no ha de comparèixer el president de Catalunya, perquè quan la Mesa del Parlament diu una cosa que no els agrada, aleshores la critiquen, és un *chollo* i ho menyspreen, i, en canvi, quan la mateixa Mesa del Parlament pren un acord de reprovació, l'elevem als altars de la transparència. Siguin una mica més respectuosos amb les institucions i els seus acords. Jo ho soc molt. I, per tant, quan cal comparèixer, es compareix.

Miri, vostès fan un *totum revolutum* que no dona per a més. El xiclet que estan estirant s'ha trencat com set vegades, i vostès encara estan pensant que el poden tornar a mastegar; ja no té gust de res, s'ha trencat set vegades. L'altre dia vostès aquí devien estar molt contents, quan va entrar la Guàrdia Civil. Jo estava esperançat. Dic: «Finalment ha entrat la Guàrdia Civil a demanar les actes de la compareixença de tots els que han vingut a explicar les corrupcions que hi ha a la policia de l'Estat a la comissió d'investigació del Parlament de Catalunya.» I vaig pensar: «Finalment algú ens ha escoltat (*aplaudiments*) i han vingut a demanar tota la documentació, escandalosa, vergonyosa, documentació escandalosa i vergonyosa, de gent que ha vingut aquí, que ha explicat amb pèls i senyals de quina manera ha fet niu la corrupció en l'estructura del Ministeri de l'Interior.» I jo em pensava que finalment algun fiscal, algun jutge, algun cos policial, els hauria dit: «És veritat, han dit coses molt gruixudes. Anem a veure, a demanar què passa.» Tristament –tristament–, no ha estat per aquesta raó, sinó per contribuir a un xou.

Col·laboració, tota; transparència, tota. Ara, col·laboració per participar en xous, cap ni una.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els vint-i-cinc anys dels Jocs Olímpics de Barcelona i sobre la voluntat de decidir el futur per mitjà d'un estat propi

317-00181/11

Quinzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Lluís Corominas, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, ahir vam commemorar els vint-i-cinc anys de la celebració dels Jocs Olímpics, i quan es fan aquestes mirades històriques..., serveixen per precisament fer un acurat balanç del que va passar. I podem concloure que, sobre unes bases sòlides, els Jocs Olímpics van ser un instrument de transformació, amb indicadors positius i amb indicadors negatius.

Les bases sòlides: l'empenta, la il·lusió, la visió de futur del president Maragall; també una decisió valenta del Comitè Olímpic Internacional, al fer de Barcelona la candidata davant d'altres capitals que eren d'estat, i no Barcelona. També una societat civil i un govern de la Generalitat al costat, en tot moment, d'aquests Jocs Olímpics.

Un instrument de transformació que, evidentment, va fer una societat diferent a nivell econòmic, urbanístic, social, i també va apujar l'autoestima col·lectiva, amb una voluntat d'ensenyar al món com érem i com som, i una manera de fer i de ser. I uns indicadors positius: va ser la primera vegada que van coincidir amb els Special Olympics –els paralímpics–, i aquesta societat inclusiva, aquesta societat integradora, es va poder també ensenyar al món. També els voluntaris; quina contradicció: tan lloats ahir, i que són perseguits ja preventivament per part de l'Estat espanyol, que els vol engarjolar si

participen en el referèndum. També, vint-i-cinc anys després, la continuïtat de les infraestructures i de les instal·lacions, a diferència del que ha passat en molts altres casos.

Però també va haver-hi ombres: l'operació Garzón, amb quaranta-cinc detinguts, disset torturats, i una sentència del 2004 del Tribunal Europeu de Drets Humans contra l'Estat espanyol; l'urbanisme especulatiu, que avui no tindria cabuda a la nostra societat. També l'intent d'espanyolitzar aquest esdeveniment, que no va reeixir, no va reeixir perquè hi va haver un component identitari d'ensenyar al món com som, i això és compatible perfectament amb aquesta obertura a tot el món.

Aquesta efemèride que vam commemorar ahir va tenir la presència del rei i també del Govern. Avui, igual que fa vint-i-cinc anys, ja no hi són, i el que sí que queda avui és una societat catalana també amb ganes de transformar-se de cara al futur socialment, econòmicament, però, sobretot, també políticament; amb ganes de decidir de manera democràtica el nostre futur.

President, quina valoració fa d'aquests vint-i-cinc anys, però sobretot posats a avui, amb aquesta voluntat de la nostra societat de poder decidir el nostre futur a través de l'estat propi?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Corominas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Corominas, bon dia, i enhorabona per la seva nova responsabilitat. Efectivament, ahir vam tenir l'oportunitat, amb un compromís molt, molt directe del Govern de la Generalitat, de commemorar aquests primers vint-i-cinc anys dels Jocs Olímpics de Barcelona. Ho vam fer conscients que representen un sentir majoritari al poble de Catalunya i més enllà, fins i tot.

Van ser uns grans jocs; de fet, van ser els millors jocs de la història. I crec que és absolutament justificat, és legítim i és senyal de dignitat, que en vulguem fer un reconeixement, i que amb motiu d'aquest reconeixement ens recordem de persones que varen ser fonamentals perquè això fos un èxit: l'alcalde Maragall; el president Juan Antoni Samaranch, del CIO; el CEO del COOB, Josep Miquel Abad; tanta i tanta gent, voluntaris, que van contribuir decisivament perquè els jocs fossin veritablement un èxit.

Això, per la part de les llums, llums que encara avui hi són. Però les llums no poden tapar les ombres, i és veritat que hi va haver ombres, en aquell moment, i continua havent-hi encara ombres avui que tenim el deure també d'assenyalar. Més que re perquè, justament, la fortalesa del reconeixement de l'èxit rau que siguem capaços de reconèixer totes les ombres que hi va haver en aquell esdeveniment, perquè l'endemà, quan haguem de tornar a aspirar a grans esdeveniments d'aquest tipus, les tinguem presents.

En primer lloc, hi va haver el que es va anomenar «una pax olímpica», que, de fet, era una manera molt amable, políticament correcta, de dir «una autocensura». Van passar fets molt greus, aquells dies, i jo en soc testimoni de primera mà; fets molt greus que al cap d'uns anys van comportar un altre fet enormement greu que hauria d'avergonyar especialment els qui se senten patriotes espanyols, que és una condemna –una condemna– a l'Estat espanyol pels tribunals europeus per no investigar les tortures a independentistes. I això va passar l'any 92, pocs dies abans de la celebració de l'inici dels Jocs Olímpics.

Va passar també una indolència absoluta davant de la gran especulació urbanística que es va desfermar. Transformació, sí; per bé, també; que, a més a més, va obrir una ciutat al món que avui és un dels reclams mundials en el concert de les ciutats, i ho devem a aquell projecte meravellós dels Jocs Olímpics. Però és veritat també que va obrir la porta a un seguit d'especulacions que no va haver-hi l'exigència suficient perquè se'n continguessin els efectes i les externalitats negatives.

Què ens queda, de reivindicació tan compartida, d'aquell moment? L'esperit olímpic. L'esperit olímpic el trobem molt a faltar, perquè va ser possible que governs diferents, sense retrets i sense prejudicis, es posessin d'acord per a un objectiu molt difícil. Ho hem intentat: aplicat a la política, l'esperit olímpic seria el referèndum pactat, un referèndum en què els governs d'un costat i de l'altre, sense retrets, es posen d'acord per a un projecte que transcendeix la generació.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president. Abans de passar al següent punt de l'ordre del dia, els faig avinent que, d'acord amb el que estableix l'article 81.3 el Reglament, i atès que la Mesa va acordar l'admissió a tràmit del Decret Llei 4/2017, del 18 de juliol, de modificació del règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes, els proposo l'ampliació de l'ordre del dia per tal que s'hi pugui incloure aquest nou punt, relatiu a la validació del decret llei esmentat.

Podem aprovar per assentiment aquesta ampliació? *(Pausa.)* Així, doncs, queda inclòs, aquest nou punt, en l'ordre del dia. Els faig avinent que el substanciarem demà dijous a la tarda, en acabar el punt 5.

Compareixença del president de la Generalitat per a donar compte de les modificacions en la composició del Govern

350-00004/11

El següent punt de l'ordre del dia és compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compte de les modificacions en la composició del Govern. D'acord amb l'article 169 del Reglament, i atesa la sol·licitud del president de la Generalitat de comparèixer davant el Ple del Parlament, dono la paraula al president, el molt honorable senyor Carles Puigdemont.

El president de la Generalitat

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, membres del Govern, senyores i senyors diputats, és la compareixença que vaig demanar de fer per donar compte, també davant del Parlament, de la composició del nou Govern de la Generalitat, no només perquè és preceptiu d'acord amb la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, sinó perquè forma part, també, de la meua voluntat de poder-ho fer, del meu compromís de donar les explicacions que escauen.

Voldria començar la meua intervenció expressant el meu agraïment sentit als consellers que han deixat el Govern: la consellera Neus Munté, la consellera Meritxell Ruiz i el conseller Jordi Jané, així com al secretari del Govern, el senyor Joan Vidal, per la seva feina durant tots aquests anys; feina al servei del país, feina feta amb absoluta fidelitat al president, al Govern i als ciutadans de Catalunya. Tal com vaig dir el dia que vaig anunciar el canvi del Govern, els consellers sortints s'han caracteritzat en tot moment per un profund sentit de servei públic, i la seva decisió de fer un pas al costat és la prova definitiva d'una actuació guiada per l'ètica de la responsabilitat.

Ja ho he dit, i ho repeteixo aquí, en seu parlamentària, que jo no he pres la decisió de cessar ningú. De motius per al cessament no n'hi havia cap ni un. Únicament hi havia motius per a l'agraïment a tots els consellers i al secretari del Govern, per tots els seus serveis, per aquesta lleialtat i per aquest coratge. Des d'aquí, un sentit agraïment i reconeixement a tots ells. I el millor reconeixement serà fer el balanç de la feina feta per les dues conselleres i el conseller sortints, que és el millor argument contra retrets injustos, prejudicis o demagògies. Han fet bona feina. Han tingut com a prioritat absoluta el Pla de govern que va aprovar aquest Parlament, i ho han fet sempre donant la cara. En faré un balanç després d'introduir els nous consellers que han assumit el càrrec.

A ells, als consellers que entren, els vull agrair també la disposició, la voluntat de servei, la capacitat d'assumir compromisos i sacrificis. El nou conseller de la Presidència, Jordi Turull, la nova consellera d'Ensenyament, Clara Ponsatí, el nou conseller d'Interior, Joaquim Forn, i el nou secretari del Govern, Víctor Cullell, s'incorporen –us incorporeu– al Govern en una legislatura que, efectivament, és a punt de finalitzar, en un moment extraordinàriament engrescador però alhora molt complex, en un moment d'una ofensiva monumental per terra, mar i aire per part de les institucions de l'Estat espanyol i de tots els seus instruments, els lícits i els il·lícits; un moment que requereix unes grans dosis de compromís, de voluntat de servei, de coneixements i de capacitats, els atributs dels quals han fet gala –heu fet gala al llarg de la vostra trajectòria– els nous consellers i que ara confirmen de forma evident assumint la responsabilitat i alhora l'honor de servir els ciutadans de Catalunya com a membres del seu nou Govern.

El conseller Turull va néixer a Parets l'any 1966. És llicenciat en dret per la Universitat Autònoma de Barcelona; ha estat regidor a l'Ajuntament de Parets del Vallès, diputat a la Diputació de Barcelona i gerent de l'Incavol de la Generalitat de Catalunya. També, des del 96, diputat al Parlament de Catalunya, i d'ençà del 2004 ha estat portaveu i president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i president del Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Professionalment ha exercit d'advocat, de secretari interventor en diversos ajuntaments i de gerent de l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès.

La consellera Clara Ponsatí –Barcelona, 1957– és doctora en economia per la Universitat de Minnesota. Ha dirigit l'Escola d'Economia i Finances a la Universitat de Saint Andrews, d'Escòcia, i ha format part de l'Institut d'Anàlisi Econòmica de la UAB i de la Barcelona GSE. Els seus camps de recerca han estat la teoria dels jocs, la negociació i la resolució de conflictes. També ha estat professora en altres universitats de prestigi, com ara Georgetown, Toronto i San Diego, als Estats Units, i va dirigir l'Institut d'Anàlisi Econòmica del Consell Superior d'Investigacions Científiques entre el 2006 i el 2012. I, a més a més, ha publicat un bon nombre d'articles acadèmics i llibres sobre economia.

El conseller Joaquim Forn –Barcelona, 1964– és llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona - Abat Oliba, regidor de l'Ajuntament de Barcelona des de l'any 99 pel grup municipal de Convergència i Unió –fins al juliol del 2017. En la seva etapa de regidor a la capital catalana ha estat vinculat als districtes de Ciutat Vella, l'Eixample, Sants-Montjuïc i Nou Barris, i es va ocupar de les àrees de Presidència, Seguretat, Prevenció, Convivència i Mobilitat. En aquesta etapa, des del 2007 fins al 2011, va ser també el portaveu del grup municipal de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Barcelona. L'any 11 va ser nomenat primer tinent d'alcalde de Presidència, Règim Interior, Seguretat i Mobilitat.

En la seva responsabilitat de màxim responsable de polítiques de seguretat, de mobilitat i de prevenció, va impulsar, entre d'altres, l'operació Xarxa al metro de Barcelona –amb reducció del 15 per cent dels delictes al suburbà–, el sanejament de les Rambles, la incorporació dels primers vehicles elèctrics a la Guàrdia Urbana, la creació de la Comissió de la Dona a la Guàrdia Urbana, la creació de la Unitat de Platges per fer front a l'incivisme i garantir la tranquil·litat i la seguretat a les platges de la ciutat, la contenció del «top manta» –amb una presència discreta a les zones comercials i turístiques–, l'increment de les dotacions de la Guàrdia Urbana i de Bombers, el Pla director del Cos de Bombers de Barcelona, la posada en marxa del parc de la prevenció a partir de la rehabilitació del parc de bombers de Montjuïc o la renovació de la flota de vehicles del Cos de Bombers.

Fixin-se que, en la descripció de la breu biografia dels nous consellers, hi ha acreditades les capacitats, la responsabilitat, l'experiència que exigeix no només el Govern de la Generalitat, sinó el moment que viu aquest país.

Deixin-me fer-los un balanç i alhora també un compromís de continuïtat d'aquest balanç, perquè aquest balanç es va inspirar –ho he dit, i no ho perdin de vista– en el Pla de govern aprovat per aquest Parlament de Catalunya, i allò que han de fer els nous consellers el temps que estiguin assumint aquesta responsabilitat ha de continuar emmarcat en aquest Pla de govern. No ho perdin de vista, malgrat que segurament a molts de vosaltres la temptació els inclinaria a fer el contrari. Anem a fer el mateix que vam anunciar al gener del 2016.

Deixin-me fer-los un primer balanç, per tant, del Departament de la Presidència, sobre els principals eixos: polítiques transversals, polítiques de dona, polítiques de comunicació, difusió i atenció ciutadana, esport i telecomunicacions i societat digital.

A l'època de la consellera Munté, en polítiques transversals es va arribar al tercer Pla de suport al tercer sector social. Concretament, el 25 de juliol de l'any 16 –és a dir, fa un any– es va presentar el tercer pla, que són trenta-dues mesures agrupades en sis àmbits; un tercer pla que recull la renovació del compromís del Govern amb les entitats del tercer sector social.

Sota aquest paraigua, el Govern i la taula treballem en la implantació de diversos projectes en diferents àmbits d'intervenció, alguns dels més destacats dels quals són els següents: per tal d'incidir en la millora de la transparència, de l'avaluació i de la informació de les entitats, des del Govern, en aquest sentit, donem suport a les entitats

socials, al compliment de la seva obligació legal de transparència, mitjançant la implementació i la millora d'eines tecnològiques. També, en col·laboració amb Ivàlua, facilitem eines per a l'avaluació de projectes del tercer sector social, i enguany s'ha presentat la Guia pràctica d'avaluació de programes del tercer sector social.

En aquest marc, també, del tercer pla..., un altre eix, que és per impulsar la participació d'aquest tercer sector social en polítiques socials. En aquest àmbit, cal destacar el conveni de col·laboració entre la taula i el Departament de Justícia per fomentar la participació de les entitats en les polítiques d'inserció social, les polítiques d'inserció social penitenciàries i les postpenitenciàries. També destaquem el conveni de col·laboració entre la taula i el Departament de Governació –Habitatge, en aquest cas–, que ha permès la cessió, fins a l'actualitat, de 331 habitatges a les entitats del tercer sector social, dels cinc-cents que estan previstos.

També destacar que la Generalitat ha doblat en cinc anys els ajuts econòmics a les entitats que gestionen habitatges per a col·lectius vulnerables i que formen part de la Xarxa d'habitatges d'inserció social. En concret, s'ha passat d'una aportació de 1.073 milions d'euros el 2012 a 2.180 milions d'euros el 2016, i la previsió per a aquest 2017, un cop acabat, serà destinar-hi 3.551 milions d'euros, ampliable a gairebé 4,4 milions més.

Destaquem, també en aquest àmbit, les sessions d'informació per part de l'ICF a les entitats sobre instruments de finançament, també el suport en el desenvolupament de campanyes de captació de recursos, així com la definició d'una estratègia conjunta entre el Govern i la taula per reclamar el traspàs –ho deuen recordar vostès– del 0,7 per cent de l'IRPF.

En aquest mateix àmbit del tercer Pla de suport al tercer sector social, un altre eix és la millora del model de col·laboració públicsocial. En aquest sentit, l'actuació més destacada és el treball per fer efectiva la transposició de les directives 2014/23 i 2014/24 de la Unió Europea, que han de permetre establir un règim específic per a la contractació i concertació de serveis a les persones.

També, un altre eix en aquest àmbit..., donar suport a les entitats en els processos d'innovació, en la internacionalització i en la millora competitiva. Destaquem, en aquest sentit, la col·laboració amb la taula d'una comunitat, RIS3CAT, per impulsar compra pública d'innovació, i també la participació de la Generalitat en projectes de transformació digital de la Taula del Tercer Sector: el projecte mHealth, liderat per TicSalut, i el projecte M4Social, de la taula.

I, finalment, en aquest àmbit del tercer Pla del tercer sector social, dintre de les polítiques transversals del Departament de la Presidència, sota el lideratge de la consellera Munté, també intentàvem reforçar el reconeixement social per part dels ciutadans i de les empreses. I en aquest àmbit voldria destacar el programa de servei comunitari als instituts, que s'ha desenvolupat els darrers anys i que en aquest pla es vol potenciar i ampliar a les universitats.

Un altre eix de les polítiques transversals desenvolupades per la consellera Munté ha estat el Pla d'atenció a les persones amb trastorn mental i addiccions. Concretament, el dia 13 del mes de març d'enguany es va presentar l'estratègia 2017-2019, una estratègia que té vint-i-nou objectius i més de setanta actuacions orientades a la promoció, a la prevenció i a l'atenció a la salut mental i addiccions.

Durant el 2016 es van destinar més de 500 milions d'euros a la salut mental, i en el pressupost del 2017 s'ha previst un increment significatiu. Amb aquest pla enfortim, entre d'altres, l'atenció a la infància i a l'adolescència, apostem per l'atenció comunitària i el suport a les famílies, donem un fort impuls a les estratègies d'inserció laboral i millorem l'atenció en els àmbits judicial i penitenciari.

El pla integral és l'eina que coordina els esforços en salut mental que es fan des de les diferents administracions: Generalitat, món local i professionals de les diferents xarxes. Treballem amb les entitats del sector de la salut mental, de proveïdors de serveis, de professionals, de familiars i entitats en primera persona amb la col·laboració d'organitzacions expertes del món acadèmic i de l'Obra Social «la Caixa». A Catalunya som model de referència en salut mental. El model comunitari d'atenció a la salut mental d'alguns dels nostres territoris, de fet, és motiu de reconeixement a nivell internacional.

També, en la feina feta per la consellera Munté, han destacat en aquest àmbit de les polítiques transversals les recomanacions per a l'atenció a les persones amb funcionament intel·lectual límit. Concretament, el 26 de maig del 17, d'enguany, s'ha presentat el document desenvolupat pels departaments de la Generalitat i experts professionals externs. L'objectiu ha estat elaborar un conjunt de recomanacions, recomanacions pioneres a nivell internacional, per tal de millorar la integració social, educativa, laboral i sanitària en l'atenció a les persones amb funcionament intel·lectual límit.

Les recomanacions s'emmarquen en els àmbits següents: millorar la detecció precoç, que s'hauria d'intentar que es produeixi en una edat primerenca; confirmar el diagnòstic FIL, entenent que en aquests moments no es considera un diagnòstic de salut mental; definir el pla individualitzat d'intervenció en totes les etapes de la vida de la persona amb FIL –seguiment social i sanitari, professionals i àmbits d'intervenció, concreció del pla individualitzat d'intervenció, suport a la família, etcètera–, i garantir la coordinació interdepartamental i interprofessional en l'atenció a les persones amb FIL i també en les situacions de major complexitat, i, en aquests casos, la previsió d'espais de coordinació entre els professionals implicats.

En l'àmbit, també, de les polítiques transversals, com saben, s'ha impulsat el Pacte per a la reforma horària, un pacte amb institucions, partits polítics i agents implicats de diferents àmbits, com el comerç, el treball, la sanitat, la cultura i l'oci, l'audiovisual i l'educació. Aquest és un acord fruit d'un compromís per assolir el que s'anomena Objectiu 2025, que ha de permetre que a Catalunya, els propers anys, ens equiparem amb una sèrie d'indicadors europeus i aconseguim així que les persones puguin viure amb uns horaris més racionals i més saludables. El Pacte per a la reforma horària és el resultat de tres anys i mig de treballs d'experts i de l'acord de tots els agents implicats de diferents àmbits, com el comerç, l'Administració, el treball, la sanitat, la cultura o l'educació.

S'ha aprovat també, en el marc de l'actuació liderada per la consellera Munté, el Pla de simplificació normativa 2017-2018. Al Govern que presideixo el preocupa la complexitat d'un ordenament jurídic que no deixa de créixer. Admetem-ho: hi ha un excés de normes, en continuem adoptant i no en deroguem prou. Per això, i pensant en els ciutadans i pensant també en el teixit productiu del país, perquè les empreses també ens fan moltes reclamacions en aquest sentit, el Govern ha impulsat una revisió sistemàtica del nostre ordenament.

El primer resultat ha estat inventariar el dret formalment vigent, més de 23.000 lleis, decrets i ordres –la majoria dels quals, per cert, ja no són d'aplicació, però per determinar-ho cal que hi hagi un seguit d'interpretacions jurídiques. Per aportar certesa i per poder depurar aquelles normes obsoletes o tàcitament derogades, s'ha iniciat una tasca de derogació expressa sistemàtica, començant per les normes amb rang de llei. De les 624 vigents a gener del 2016, s'han derogat 185 normes, xifra superior a tot el període comprès entre els anys 1977-2015, en què només se'n van derogar 142. I s'ha continuat amb les normes de rang reglamentari: s'han derogat expressament 440 decrets i ordres de l'àmbit organitzatiu, aprofitant el decret d'estructura dels departaments.

També s'han revisat més de cinc mil decrets i ordres adoptats entre l'any 1979 i el 1985, i s'ha comprovat que només un centenar d'aquestes disposicions, de les cinc mil –un centenar–, seria d'aplicació en l'actualitat, i, per tant, ara mateix s'està treballant en la manera més adequada de derogar-los de forma expressa. I, alhora, es continua amb la tasca ambiciosa i ingent d'analitzar la resta de decrets i ordres vigents, que són 17.617.

Per tant, disposar d'un marc jurídic cert i clar és imprescindible per incrementar la seguretat jurídica, millorar la qualitat institucional i reforçar la confiança de les empreses i els ciutadans.

Pel que fa a un dels altres àmbits importants de la conselleria de Presidència que ha estat sota el lideratge de la consellera Munté, les polítiques de dona, cal recordar que el Govern ha constituït l'Observatori de la Igualtat de Gènere, òrgan assessor per contribuir al coneixement de la situació de les dones i millorar les polítiques públiques. El mes de setembre, precisament, tindrà lloc la primera reunió constitutiva de l'Observatori de la Igualtat de Gènere, òrgan que té, com he dit, la finalitat de contribuir al coneixement de la situació de les dones perquè puguem prendre decisions, puguem planificar i puguem avaluar les polítiques públiques des d'una perspectiva de gènere i de les dones. Adscrit a l'Institut Català de les Dones, que es va crear per la Llei 17/2015, de 21 de ju-

liol, d'igualtat efectiva de dones i homes, és una de les mesures per garantir el compliment d'aquella llei i assolir la igualtat efectiva entre homes i dones.

Entre les funcions que ha de desenvolupar destaca el disseny d'un sistema d'indicadors per conèixer, de forma actualitzada, l'evolució de les desigualtats de gènere i determinar els motius de la seva persistència; promoure l'elaboració d'estudis i informes, especialment en els àmbits de la violència masclista, de la situació laboral i de la imatge pública de les dones, i fer el seguiment de la imatge i els estereotips de la representació de les dones i de la banalització de la violència masclista als mitjans de comunicació.

L'observatori haurà de proposar al Govern les actuacions que consideri adients per tal de corregir situacions de desigualtat de gènere o de violència masclista, i analitzarà l'impacte sobre les polítiques de les administracions públiques de Catalunya sobre la igualtat de gènere.

L'Institut Català de les Dones, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya també han signat un acord interinstitucional per a l'impuls de la igualtat de gènere i contra la violència masclista al món local. En aquest sentit, l'institut, l'associació i la federació han signat un acord per tal que s'impulsi el treball conjunt del Govern i també dels ens locals per implementar les polítiques públiques destinades clarament a avançar en la igualtat efectiva de dones i homes en la lluita contra la violència masclista.

L'acord, que es va materialitzar a través d'un nou contracte programa del 2017 al 2019, estableix la cooperació i la col·laboració en aquests àmbits entre l'Institut Català de les Dones, els ajuntaments de més de vint mil habitants i els consells comarcals d'arreu de Catalunya, així com la consolidació, actualització i millora dels serveis d'informació i atenció a les dones tant pel que fa a la prestació dels serveis com al seu finançament. Els he de dir que l'acord para especial atenció als municipis de menys de vint mil habitants, amb recursos específics i suport tècnic directe per part de l'Institut Català de les Dones, i reforça, a través de dades estadístiques, l'atenció de les dones amb una nova eina informàtica, que es diu Hipàtia, que l'institut posa a disposició dels ens locals, de tots.

El Govern també ha aprovat l'import pluriennal per al cofinançament dels cent dos contractes programa –cent dos– en matèria de polítiques d'igualtat amb els ajuntaments de més de vint mil habitants i consells comarcals. Aquest import representa un increment del 5,17 per cent i garanteix el finançament per part de l'institut de més de 12 milions d'euros als ens locals fins a l'any 2020. I aquest servei, aquest increment, es deu a l'entrada en funcionament de dos nous serveis d'informació i atenció a les dones: el de Vilassar de Mar –població que ha superat els vint mil habitants– i el del nou Consell Comarcal del Moianès. L'any 2016, els cent dos SIAD de Catalunya van realitzar pràcticament 89.000 atencions que van sol·licitar un total de 26.235 dones.

Es va posar en marxa el Cercador d'Expertes, que es va crear l'any 2006, però del qual es va llançar una versió renovada el passat mes de maig del 2017, que és una iniciativa de l'Institut Català de les Dones per poder visibilitzar el talent femení i les aportacions de les dones en tots els àmbits professionals i de coneixement. Des que se'n va anunciar la nova versió, s'hi han donat d'alta més de tres-cents nous perfils professionals, i compta actualment amb 731 expertes donades d'alta vinculades a un ventall de més de 175 professions i 211 camps d'expertesa, i aquest cercador rep prop de dues mil visites mensuals.

L'Institut Català de les Dones i l'Observatori Dona, Empresa i Economia, de la Cambra de Comerç de Barcelona, també posen a l'abast de les empreses una eina que els permetrà potenciar equips de direcció i consells d'administració amb una presència equilibrada d'homes i dones. Es tracta d'una plataforma que conté una base de dades de conselleres i de directives amb un perfil que respon al conjunt integrat de coneixements, habilitats, aptituds i actituds. L'eina s'adreça a les dones que es vulguin postular per entrar en els equips directius i en els consells d'administració, així com a les empreses i a les organitzacions que vulguin incorporar aquest talent femení, tenint en compte els perfils més idonis de lideratge. L'eina, en aquest sentit, vol ajudar les organitzacions i empreses privades i públiques a complir amb la Llei 17/2015, a la qual ja m'he referit abans, d'igualtat efectiva de dones i homes.

També el Pla director de formació en equitat de gènere de Catalunya 2017-2020 és una eina que permetrà impregnar les administracions públiques de transversalitat de gènere i convertir aquesta mirada innovadora en la normalitat del treball públic del segle XXI, tal com recomana la llei abans esmentada, que estableix, entre d'altres, que l'Administració ha d'elaborar les disposicions necessàries per adjudicar l'aplicació de la transversalitat de la perspectiva de gènere als òrgans dels departaments de l'Administració de la Generalitat, als organismes autònoms i als organismes públics vinculats o que en depenen. El pla, com saben, inclou accions adreçades tant als diferents departaments de la Generalitat com als ens locals i a les entitats que hi col·laboren.

Quant a comunicació, difusió i atenció ciutadana, els he de dir que s'ha restablert –ja ho deuen haver notat– la reciprocitat d'emissions amb IB3 i que s'està treballant per fer-ho també amb la televisió valenciana quan aquesta estigui operativa, tal com és l'acord entre els diferents governs.

S'ha elaborat, d'altra banda, el *Manual dels governs a Twitter*, que aporta tècniques i idees a institucions de govern i administracions públiques per actuar d'una manera coherent i efectiva en aquesta xarxa social. El llibre mostra alguns casos emblemàtics de la presència de la Generalitat a Twitter que permeten conèixer millor les vies de comunicació en suport digital i els usos d'aquesta conversa pública que millora la relació entre Administració i la societat civil i que impacta internament també en les administracions. Els vull recordar que aquest *Manual dels governs a Twitter* va comptar amb l'aval oficial de la mateixa xarxa social, del mateix Twitter.

Quant a esport, els vull recordar –perquè no ha estat senzill, i aquí vull agrair també la col·laboració que hem tingut d'altres administracions– la inversió en l'obra del Palau d'Esports de Tarragona per als Jocs del Mediterrani 2018. Aquest era un compromís del Govern i que la consellera Munté ha defensat amb un especial interès. Cal remarcar l'esforç que ha fet el Govern de la Generalitat, també per mitjà de la Secretaria General de l'Esport, per complir els acords amb l'Ajuntament de Tarragona i el Consejo Superior de Deportes per a la celebració dels Jocs del Mediterrani del 2018, amb un import de 20 milions d'euros. Ho recordo: construcció del pavelló, 15.600.000 en la primera, la segona i la tercera fases més el projecte; 2.800.000 en la quarta fase –per tant, 18.500.000 en l'organització–; aportació a la Fundació Tarragona 2017, 1.400.000 en diferents plurianualitats.

En aquest sentit, actuacions relacionades amb la commemoració també d'un altre esdeveniment esportiu, en aquest cas –hi he fet referència abans, en preguntes de la sessió de control–, a la commemoració del vint-i-cinquè aniversari dels Jocs Olímpics. La Secretaria General de l'Esport, a través del Consell Català de l'Esport, té el compromís de celebrar el vint-i-cinquè aniversari dels Jocs Olímpics i Paralímpics del 92 en sintonia amb tota la resta d'administracions, i per això s'ha elaborat un programa conjunt amb diferents actuacions per celebrar, durant tot aquest any, tot aquest esdeveniment amb el suport a les disset ciutats que en varen ser subseus.

Ahir justament es van commemorar els vint-i-cinc anys de l'organització olímpica i paralímpica, que va coincidir amb els trenta anys del CAR, el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat. Hi van assistir esportistes catalans internacionals que s'han format en el CAR, i hi van assistir també representants de les quinze subseus olímpiques de Barcelona 92 i de totes les federacions esportives que han treballat al CAR de tot arreu, tant catalanes com estatals i internacionals.

S'ha treballat també en l'inici del procés participatiu per elaborar el pacte nacional de l'activitat física i l'esport, amb la voluntat d'establir un diàleg amb els diferents agents relacionats amb l'activitat física i l'esport arreu de Catalunya per contribuir al disseny del nou model de governança de l'esport català, el qual es planteja amb dos objectius prioritaris: construir una societat més saludable en què la pràctica de l'activitat física esdevingui un hàbit diari i durant tota la vida de les persones, i, segon, esdevenir un país d'èxit esportiu amb millors resultats a nivell internacional. El procés participatiu va acabar a mitjans d'aquest mes de juliol, justament, i ara s'està en la fase de revisió i de redacció del pacte.

També hi ha hagut una aportació de més de cent esportistes als Jocs Olímpics i Paralímpics de Rio de Janeiro, amb l'assoliment de múltiples medalles i diplomes olímpics que, a més a més, han estat degudament reconeguts pel Govern de la Generalitat.

En telecomunicacions i societat digital, els vull fer recordatori –tot i que és molt recent, i, per tant, tots vostès ho deuran recordar– de l'aprovació de la Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya per fer front als riscos i amenaces de la societat digital, fruit de la iniciativa legislativa del departament. La llei es va aprovar amb el vot a favor de Junts pel Sí, del Partit Socialista, de Catalunya Sí que es Pot, amb les abstencions de la CUP i del Partit Popular, i amb el vot en contra del Grup Parlamentari de Ciutadans. Actualment el Govern se centra en els treballs de posada en marxa d'aquesta agència.

També es van aprovar els plans Stemcat i Bitbot.cat per fomentar les vocacions tecnològiques al nostre sistema educatiu i l'impuls d'activitats extraescolars de programació i robòtica. El Govern, en aquest sentit, va aprovar la creació de la comissió interdepartamental el mes de febrer, amb l'encàrrec de crear el pla Stemcat. El Govern ha conclòs els treballs, i les conclusions del pla s'han compartit amb la comunitat educativa i especialista en TIC, i els propers dies es ratificarà, per part del Govern, un acord de l'executiu. Aquest pla desenvolupa les accions a realitzar per garantir que tots els estudiants puguin assolir, durant l'educació primària, les competències bàsiques necessàries per ser, a més de consumidors, creadors de solucions tecnològiques en la societat digital.

El programa Bitbot.cat, des del seu inici –octubre del 2016–, ha tingut un total de 6.591 nens i nenes usuaris de les activitats que s'ofereixen en el programa, i hi ha 834 centres educatius que ofereixen activitats en aquest programa.

S'ha impulsat el Programa de recerca i innovació en tecnologies digitals avançades, amb un pressupost de 10 milions d'euros associats al pla d'inserció de la RIS3CAT –per exemple, la xarxa Catlab. En l'últim tram del 2017 –per tant, l'últim tram d'enguany– s'haurà finalitzat la fase de definir les necessitats de cadascun dels departaments que integren el programa, i es definiran les bases per iniciar la licitació pública de recerca i innovació que donin solució als reptes i necessitats dels departaments. Es propiciaran així la innovació i la recerca de noves tecnologies que podran ser posades a disposició del mercat.

La Generalitat, les diputacions i el món local, d'altra banda, hem signat el pacte nacional per fomentar el desenvolupament de la societat digital catalana, i des de la seva signatura s'han constituït i realitzat les sessions de treball dels grups de discussió dels cinc eixos del pacte: territori intel·ligent, infraestructures de comunicacions electròniques, administració digital, ciberseguretat i internet industrial. Les conclusions s'han presentat i s'han compartit en una trobada oberta al sector i a agents socials implicats –també als grups polítics al Parlament de Catalunya– i en trobades territorialitzades a cadascuna de les diputacions de Catalunya. Les conclusions i mesures del pacte es formalitzaran finalment en un acte que tindrà lloc les properes setmanes.

També s'ha donat un suport explícit molt rellevant a les iniciatives com el Mobile World Capital, el Congrés Internet of Things i l'Smart City Expo World Congress. El suport i l'aposta per aquests esdeveniments han estat clau i han estat fonamentals perquè Catalunya pugui esdevenir un *hub* digital de referència internacional, sense cap mena de dubte, sense cap mena de reserva.

En els dotze anys d'història del Mobile World Congress o en els sis anys de l'Smart City Expo, més de mig milió d'experts del sector TIC han passat per casa nostra. I per això el Govern treballa per fer que aquests congressos siguin un èxit, però sobretot que siguin útils i ben aprofitats pel teixit empresarial català, que es beneficia de manera considerable d'aquesta capacitat que té el país de retenir la celebració d'esdeveniments d'aquest caire a casa nostra.

També s'ha propiciat la creació d'un servei català d'identitat digital per tal de fer més àgils i segures les gestions a la xarxa. I treballem, en aquest sentit, en el desenvolupament d'aquest sistema, un sistema d'identificació verificada de Catalunya, i els propers mesos es presentaran els detalls tècnics per al seu desplegament i la seva implementació.

També hi ha hagut, aquest any, un desplegament d'infraestructures de comunicacions electròniques. Hem fet arribar la fibra òptica titularitat de la Generalitat de Catalunya..., entre les quals es troben la finalització del cablejat de tot l'eix Transversal, la C-25, des de Cervera fins a Vilobí d'Onyar; l'eix Diagonal, la C-15, entre Igualada,

Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú; l'arribada a les comarques del Segrià, el Baix Empordà, l'Alt Empordà, la Selva marítima, el Ripollès, el Pallars Sobirà i el Pallars Jussà.

És evident que, també sota la responsabilitat de la consellera Munté, Catalunya ha vist reforçada l'estratègia SmartCAT per donar resposta als nous reptes de la Catalunya digital. El Govern ha donat un nou impuls a l'estratègia, que es va aprovar ara fa dos anys amb l'objectiu de posicionar Catalunya al capdavant de la revolució digital en què ens trobem immersos i convertir-la en un *smart country* de referència internacional. I l'acord ha dotat l'estratègia *smart* en quatre àmbits d'actuació: programa per promoure les vocacions tecnològiques entre les dones i els joves, programa de recerca i innovació en tecnologies digitals avançades, programa de *big data* de país de la Generalitat de Catalunya i impuls d'una plataforma tecnològica de *smart country* per a Catalunya.

En continuïtat de totes aquestes actuacions i en les últimes setmanes, en què ha assumit la direcció política del departament el conseller Turull, s'ha signat –per tant, veïgin que hi ha una continuïtat entre aquell compromís contret en el Parlament, la feina feta per la consellera i la feina que té encarregada i que ja ha agafat des del primer dia de la seva responsabilitat el conseller Turull– el conveni marc de col·laboració entre el Govern de la Generalitat i l'ONCE, conveni que té per objectiu desenvolupar activitats conjuntes per promoure la inclusió de les persones amb discapacitat en àrees com l'ocupació, l'accessibilitat universal, l'educació, la innovació i la responsabilitat social, entre d'altres.

S'ha dut a terme la signatura, també, del Pacte per a la reforma horària, que ja he esmentat anteriorment, i el Govern ha aprovat, ja amb el conseller Turull, el Protocol marc d'actuacions contra el maltractament a infants i adolescents de Catalunya, que té per objectiu optimitzar i millorar l'atenció als infants i adolescents víctimes de qualsevol maltractament mitjançant una intervenció coordinada i eficaç dels departaments de la Generalitat, en la mesura del possible, i de la resta d'administracions, per abordar tant la detecció com l'atenció i la recuperació.

I properament, què està previst? Doncs, mirin, està previst convocar la primera reunió de l'Observatori d'Igualtat de Gènere, tal com he avançat abans. Ara fa un mes vàrem aprovar, en un acord de govern, el decret de l'Observatori d'Igualtat de Gènere, i durant el mes de setembre es convocarà aquesta primera reunió, que servirà per determinar indicadors, estadístiques..., tots ells relatius a la situació de les dones al nostre país. I durant el mes de setembre estarem en disposició de presentar la segona Enquesta de violència masclista, enquesta que ens ha de permetre donar xifres i resultats sobre l'impacte de la violència masclista en les dones a Catalunya. Està cofinançada, aquesta enquesta, per l'Institut Català de les Dones, l'Obra Social «la Caixa», el Departament d'Interior i l'Ajuntament de Barcelona.

Hi haurà també el contracte programa de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Actualment el contracte programa ja està elaborat amb el consens de tots els agents implicats, que són la corporació i el Departament de la Presidència, i s'ha enviat al Departament d'Economia, que ens ha passat les seves observacions, i s'està acabant d'adaptar el document a efectes de poder-lo signar també aquest mes de setembre.

I, finalment, pel que fa a l'àrea de la consellera Munté i que ara ha assumit el conseller Turull, el Govern té previst properament donar a conèixer les bases per a un pacte nacional de l'audiovisual, un document de bases mínimes després de més d'un any de converses amb el sector i que és, efectivament, un punt de partida perquè el Govern conegui totes les opinions de tots els agents vinculats a aquest sector, que, com saben, acaba de rebre, fa pocs dies, una altra carta de felicitació del Tribunal Constitucional que el priva d'uns recursos que ens anaven molt bé justament per impulsar totes les polítiques que teníem ja el compromís, conjuntament, d'impulsar.

Pel que fa al Departament d'Ensenyament, que ha estat sota la responsabilitat de la consellera Ruiz, i que, igual que la consellera Munté, ho ha fet amb aquesta diligència, aquest rigor, aquesta lleialtat, aquesta exemplaritat, dels quals jo vull fer esment i que vull agrair recordant precisament el que ha estat una realitat sota la seva responsabilitat, i que la consellera Ponsatí recull també amb entusiasme, en primer lloc, crec que és de justícia que destaquem, si parlem d'Ensenyament, la millora dels resultats del sistema educatiu: a Catalunya el sistema educatiu ha millorat. La taxa de graduació d'ESO ha

passat del 82 per cent en el curs 2009-2010 al 88 per cent el 2014-2015. És una millora. L'abandonament escolar prematur s'ha reduït del 24,2 per cent l'any 2012 al 18 per cent el 2016; una altra millora. Els repetidors de quart d'ESO han passat del 9 per cent en el curs 2009-2010 a menys del 6 per cent per primera vegada en el curs 2014-2015, que és la taxa de repetició, per cert, més baixa de tot l'Estat espanyol.

La taxa d'adoneïtat als quinze anys ha passat del 70,3 del curs 10-11 al 77,6 del curs 15-16. I, des del 2003, a les proves d'avaluació s'han millorat els resultats de totes les matèries avaluades i s'ha reduït el percentatge d'alumnat que no assolia les competències bàsiques. Els últims resultats PISA evidencien la millora: per primer cop Catalunya se situa per sobre de la mitjana d'Espanya, de la Unió Europea i de l'OCDE en les tres competències avaluades. I la població de vint a vint-i-quatre anys amb estudis secundaris postobligatoris ha estat el 2016 el 73,8 per cent, catorze punts més que l'any 2008.

Pel que fa a mesures impulsades pel departament en aquesta legislatura, vull destacar també les següents. En primer lloc, la implantació del model d'aprenentatge competencial, és a dir, la instauració del nou sistema d'avaluació competencial a primària a finals d'aquest curs, i pendent d'implementar a l'ESO. Al nostre país aquesta aposta per la transformació del sistema educatiu ja va quedar dibuixada en la Llei d'educació de Catalunya.

D'un temps ençà, en concurrència amb el model educatiu europeu, s'ha incorporat un nou disseny curricular orientat a generar sinergies interdisciplinàries i a fer interaccionar el coneixement amb la realitat com a element clau per al desenvolupament integral de la persona. La nova ordenació curricular ve acompanyada d'una avaluació competencial que té en compte el procés d'adquisició de les competències bàsiques de cadascun dels alumnes. Per aconseguir aquests objectius, s'han desplegat actuacions de formació permanent per al professorat en tot el territori català.

Hi ha hagut, efectivament, més recursos als centres educatius en funció de la seva complexitat. Aquest era un compromís que portàvem al Pla de govern, i l'hem complert. Aquesta mesura es va incorporar ja al pressupost del 2017, i en la resolució de plantilles per al curs 17-18 ja s'incorpora l'increment de 350 dotacions per millorar les plantilles dels centres d'alta complexitat –centres amb una complexitat superior a l'estàndard però inferior als de màxima complexitat–, que s'afegeixen a les quatre-centes dotacions incorporades al curs 16-17 en els centres –aquests sí– de màxima complexitat.

Tots els centres de màxima complexitat, a més de les dotacions docents addicionals, compten amb el suport de personal educatiu no docent. Els centres de màxima complexitat també poden tenir una ràtio inferior a P3 i a primer d'ESO. Aquesta mesura s'ha aplicat a tots els 162 centres qualificats com a màxima complexitat que s'hi han volgut acollir. Se seguirà aplicant al llarg del curs que ve, el curs 17-18, i, concretament, el proper curs s'aplicarà a 233 centres de primària i a 105 centres de secundària.

Hi ha hagut un clar avenç cap a l'escola inclusiva: el curs 2016-2017, 140 docents més i manteniment dels 360 professionals d'atenció educativa incorporats el curs anterior; curs 2017-2018, 187 docents més i 99 professionals d'atenció educativa. El Govern, en aquest sentit, també està tramitant el decret de l'atenció educativa a l'alumnat en el marc d'un sistema educatiu inclusiu.

S'han creat cinquanta noves unitats de suport en educació especial en escoles i instituts. S'ha implementat el pla pilot experimental d'itineraris formatius específics en vuit grups de dotze alumnes cadascun, amb la qual cosa es creen noranta-sis places noves en l'oferta d'ensenyants postobligatoris per a alumnes amb necessitats educatives especials. Han augmentat de seixanta-tres a setanta-tres els centres amb recursos específics per a l'alumnat sord. S'han creat cinc noves aules integrals de suport per a l'alumnat amb necessitats educatives especials derivades de situacions de salut mental complexa.

Quant als serveis educatius, s'han incrementat les plantilles dels equips d'assessorament psicopedagògic –quinze nous psicopedagogs– dels centres de recursos educatius per a l'alumnat amb discapacitat auditiva –tretze mestres d'audició i llenguatge–, i del centre de recursos educatius per a l'alumnat amb trastorn del desenvolupament i de la conducta –concretament, quinze psicopedagogs amb formació específica.

Finalment, dir que el pressupost 2007 ha aprovat l'increment de 187 docents i 99 professionals d'atenció educativa, com he esmentat, i que actualment ja s'ha finalitzat el

procés de la planificació territorial per fer efectius els increments per a l'inici del 17-18 en funció de les necessitats detectades.

En el curs 2017-2018 hi haurà un increment de 4.714 dotacions de nous docents. Aquest increment de dotacions ha de permetre atendre la demanda de nova escolarització, compensar la reducció d'una hora lectiva dels docents, millorar l'atenció directa de l'alumnat, millorar els recursos del centre en funció de la seva complexitat, ampliar els recursos per atendre l'escola inclusiva, millorar la coordinació en els instituts i millorar la plantilla a les escoles que imparteixen la sisena hora. També es millora la cobertura de les substitucions, es cobreixen des del primer dia les llicències amb més de set dies, i es cobriran les llicències des de l'1 de setembre del 2017. Aquesta millora comporta un increment de despesa equivalent a 797 docents.

Hi haurà també més recursos per a beques menjador i nous criteris d'atorgament, més flexibles. A més, es manté una línia oberta per atendre totes les situacions sobrevingudes al llarg de l'any; en el curs 2016-2017 s'ha arribat a 64 milions d'euros, deu milions més que en el curs 2015-2016. I, en elevar els llinars, s'ha incrementat el nombre d'ajuts que cobreixen el 50 per cent del cost del menjador i també el nombre d'ajuts que en cobreixen la seva totalitat, el cent per cent. Es van resoldre les sol·licituds de beques d'inici de curs i es van comunicar als consells comarcals. I, per al curs que ve, la referència dels llinars per obtenir ajut ja serà completament la del llinar de risc de pobresa per a tots els membres de la unitat familiar.

En aquest moment, el nombre total de beques menjador que hem donat en el curs que acabem de tancar..., no està tancat del tot, perquè els consells comarcals encara estaven enviant liquidacions, però sí que podem dir que en aquest moment la Generalitat de Catalunya ja ha concedit 106.000 beques menjador.

En el proper curs hi haurà 99 milions d'euros en obres en centres educatius. Ho vam aprovar el 6 de juny. Vam encarregar justament a Infraestructures de la Generalitat diverses actuacions en centres educatius per un valor de gairebé cent milions d'euros, 99.150.000 euros. Les obres encarregades inclouen ampliacions, adequacions, nova construcció i obres de reforma, ampliació i millora, tant d'escoles com d'instituts. Sis d'aquests centres es troben totalment en mòduls.

S'ha aprovat el primer pla d'acreditació i qualificació amb una oferta de 7.900 places, un pla aprovat entre el Departament d'Ensenyament i el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, en coordinació amb el Consell Català de Formació Professional, que preveu una oferta de 7.900 places en nou àmbits diferents fins al 2018. Permetrà que persones amb mancances de qualificació professional puguin avaluar i acreditar les competències adquirides a través de la seva experiència professional.

El pla, que va aprovar el Govern el 27 de desembre, l'han elaborat tots dos departaments, com he dit, en coordinació amb el Consell Català de Formació Professional, perquè l'interès del Govern és continuar refermant el prestigi de l'FP. De fet, els darrers anys, oferta i matriculació han augmentat de manera progressiva: en el darrer curs, 116.634 alumnes inscrits en règim presencial en els cicles formatius d'FP, i per al proper curs s'implanten quaranta-cinc nous cicles per atendre la demanda sectorial i territorial. En total, 134 títols diferents, de vint-i-quatre famílies professionals.

L'acceptació social, i, per tant, la demanda de places en els cicles d'FP, ha anat augmentant els darrers anys: si el 2010-11 hi havia 94.511 alumnes, ara hi ha aquests 116.634 que hi estan inscrits en règim presencial, amb un increment superior al 23 per cent en només set anys. Aquest increment, que en bona part ha tingut lloc els anys de dificultat econòmica i pressupostària –cosa que encara posa més en mèrit el treball fet pels anteriors governs–, s'explica per una preferència creixent de la demanda dels estudiants i per l'increment dels recursos públics per donar-hi resposta –amb increments de l'oferta.

Per al curs vinent s'han programat cicles que diversifiquen i milloren l'oferta de formació professional en centres públics: quaranta-cinc nous cicles en centres del Departament d'Ensenyament i quatre cicles en centres públics municipals, amb el suport del Departament d'Ensenyament. En total, doncs, quaranta-nou noves ofertes en els centres públics, vint-i-tres de les quals són ofertes de cicles en l'àmbit tecnològic i industrial, amb la qual cosa ens anticipem als compromisos del Pacte nacional per a la indústria que hem signat aquesta mateixa setmana.

La consolidació de l'FP dual és una evidència que ja ningú no pot no només negar, sinó que tothom comença a reivindicar com si fos ja el que és, un èxit de país: de prop de sis-cents alumnes l'any 2012 a més de vuit mil el 2017 –el pròxim curs es preveu arribar als deu mil–; de vint-i-cinc centres educatius a més de dos-cents, i d'un centenar d'empreses a més de tres mil –gairebé 3.100. Això és un èxit rotund.

Els graduats d'FP dual assoleixen, a més a més, el nivell d'inserció laboral previ a la crisi, senyores i senyors diputats –nivell d'inserció laboral previ a la crisi–: 70 per cent d'ocupats en nou mesos. Noranta-dos centres d'FP han participat en projectes de mobilitat i cooperació internacional i millora de la formació dels professionals docents. Hi hem destinat, de fet, tres milions d'euros, a la formació contínua.

I en continuïtat de totes aquestes actuacions i en les últimes setmanes, en què ha assumit la direcció política del Departament la consellera Ponsatí –perquè vegin aquest fil de continuïtat al que ens hem compromès–, la setmana passada el Govern va aprovar la memòria preliminar de l'Avantprojecte de llei de composició del Consell Escolar de Catalunya, que té l'objectiu d'adequar la seva composició a la realitat de la comunitat educativa del país amb la incorporació d'entitats i institucions no representades en l'actual normativa reguladora.

Així mateix, també es vol donar compliment a la Llei 12/2009, de 10 de juliol, que estableix que la composició del Consell Escolar de Catalunya ha de regular-se per llei, i preveu un termini de vuit anys, des de la seva publicació, per poder-ho fer, així com estableix mecanismes per tal d'afavorir la flexibilització de la seva composició i funcionament a la realitat de la comunitat educativa catalana.

Hi ha la signatura també d'un conveni entre el Departament d'Ensenyament, que presideix ara la consellera Ponsatí, i TMB per a la formació professional dual, que permetrà incrementar l'oferta d'aquesta FP dual que jo abans he detallat en els instituts Esteve Terradas, de Cornellà, Pedraforca, de l'Hospitalet, i l'institut escola de Sant Adrià del Besòs.

Es va aprovar també un acord de govern que incrementa les dotacions dels monitors de suport per a l'alumnat amb necessitats educatives especials. Hi ha hagut la reunió amb el síndic per als treballs de seguiment del pacte contra la segregació escolar, on va recordar l'inici de tràmits per a la posada en marxa de l'Observatori de l'Equitat, en el que efectivament estem treballant.

El Departament d'Ensenyament s'ha compromès, en el marc del Pacte nacional per a la indústria 2017-2020, a millorar l'orientació vocacional dels joves fent especial atenció a les vocacions de la indústria i, més en general, en l'àmbit de les STEM; a millorar la formació en competències digitals al llarg de tot el sistema educatiu, entre d'altres, i a continuar estenent el model d'FP, en alternança i dual, en col·laboració amb sectors industrials.

Justament ahir, en el Consell Tècnic del Govern, hi va passar el decret d'inclusiva –per tercera vegada–, de manera que podrà ser aprovat pel Govern el proper mes de setembre. Aquest és el..., quan parlem de la lleialtat, de la dedicació, de la confiança, dels motius per ratificar cadascun dels membres del Govern, ens referim a aquestes coses, a aquesta obra de govern. I el compromís del Govern nou és exactament, amb el full de ruta aprovat pel Parlament, tal com acredita la feina feta des del minut u de cadascun dels nous consellers i del secretari del Govern.

I, finalment, pel que fa al Departament d'Interior, crec que és evident que s'han reforçat les estratègies preventives i reactives envers l'amenaça de caràcter terrorista que preocupa enormement no només la nostra població, sinó que ens compromet amb la nostra població del voltant, amb els països de l'entorn, amb tot el món, que sent com a pròpia aquesta amenaça. I, en aquest àmbit, jo voldria destacar la implementació del Pla operatiu especial antiterrorista sota el lideratge del conseller Jané, amb l'objectiu de regular, ordenar i dirigir les mesures antiterroristes, amb un 30 per cent del patrullatge preventiu orientat a la prevenció de l'amenaça terrorista. De fet, a Barcelona ciutat aquest patrullatge és del 40 per cent. Per tant, poca broma, quan parlem dels Mossos d'Esquadra; ens referim que com a mínim el 30 per cent del patrullatge el destinem a prevenir l'amenaça terrorista.

L'any 2016, precisament, es va aprovar un fons de contingència d'uns 11,5 milions d'euros destinat a la compra de material específic i a l'increment de les hores de patru-

lletge preventiu antiterrorista, i l'any 1017 s'ha aprovat un nou fons, també d'11 milions d'euros.

S'ha desenvolupat un dispositiu i s'ha aprovat un procediment de treball per donar resposta davant d'un atemptat consumat. També s'ha impulsat el desenvolupament dels procediments de detecció de radicalització islamista –s'ha treballat conjuntament amb les policies locals en aquest àmbit–, i s'ha consolidat, finalment, la participació dels Mossos d'Esquadra en el Centre d'Intelligència contra el Terrorisme i el Crim Organitzat, el CITCO.

També en l'àmbit del Departament d'Interior, s'ha dut a terme un conjunt de mesures i actuacions per tal de combatre la criminalitat organitzada transnacional, la lluita contra el tràfic d'éssers humans, els robatoris amb força a domicilis i la ciberdelinqüència. També, la consolidació del model de seguretat ciutadana, basat en la proximitat, i la promoció de programes de suport a víctimes de delictes d'odi i discriminació, actitud que segurament té molt a veure amb l'elevat grau d'acceptació que té, entre els nostres conciutadans, la Policia de Catalunya - Mossos d'Esquadra.

Hi ha hagut reconeixement internacional explícit per als dispositius de seguretat de Mossos d'Esquadra amb motiu del Mobile World Congress, que justament el 2017 va batre un nou rècord: 108.000 persones, que suposa un increment del 7 per cent respecte a l'any anterior, que provenien de dos-cents països diferents. El Mobile World Congress va finalitzar, tot i aquest increment d'usuaris, amb una reducció dels fets delinqüencials del 13 per cent al transport públic. De fet, només es van registrar un total de vint-i-set fets delictius a congressistes directament, i va haver-hi un molt bon nivell de seguretat global, reconegut pels organitzadors.

Durant el congrés, es van registrar 148 fets delictius, un augment de només tres fets respecte a l'edició anterior. Durant els quatre dies de l'esdeveniment, es van realitzar un total de vint-i-dues detencions, en el marc del Mobile World Congress, i l'índex de victimització per cada mil visitants es va situar en un 0,34, que és un índex inferior al registrat l'any anterior, el 2016, que era un 0,36.

També els he de recordar que s'ha reforçat el model de servei dels Mossos d'Esquadra amb l'impuls de l'estructura de comandament, recuperant la figura del major del Cos de Mossos d'Esquadra, i amb el nomenament de vuit comissaris, dotze intendants, trenta-dos sotsinspectors, vuitanta-set sergents i dos-cents dos caporals, i que s'han convocat divuit places d'inspector.

S'ha reforçat el model de servei dels Mossos d'Esquadra tant amb l'impuls del conjunt de l'estructura de comandament com amb la convocatòria, que tots vostès coneixen, de cinc-cents places d'una nova promoció de mossos per compensar el decreixement natural de la plantilla del Cos de Mossos d'Esquadra, i l'abril del 17 es va aprovar l'oferta d'ocupació pública, que se'n preveu publicar properament la convocatòria, que donarà entrada a aquests nous agents en pràctiques, si tot va com ha d'anar, l'any 2018.

S'ha dut a terme també un conjunt d'actuacions per renovar i adquirir nous recursos materials i equipament per al Cos de Mossos d'Esquadra, com per exemple el subministrament de 17.200 armilles interiors per a tots els efectius policials i l'adquisició de 15.359 fundes exteriors, 13.250 guants antitall i 393 cascots modulars amb equips de comunicació instal·lats.

També s'han renovat 820 vehicles del parc mòbil, amb la qual cosa s'ha finalitzat la tercera fase, d'un total de 2.057 vehicles, i actualment està en fase de contractació la propera incorporació de 134 dispositius conductors d'energia. També s'han donat, a les unitats de seguretat ciutadana i a les àrees regionals de recursos operatius de Mossos d'Esquadra, mil tauletes mòbils, que permeten accedir a la informació policial de persones i vehicles, per millorar l'eficiència i la seguretat en l'activitat de patrutllatge.

I, d'altra banda, s'han anat ampliant les oficines policials d'atenció als ciutadans, entre les quals voldria destacar l'entrada en funcionament de la comissaria de l'Ametlla de Mar, i s'estan executant obres d'altres comissaries.

Deuen haver notat, també, que va entrar en funcionament el portal de Dades Obertes dels Mossos d'Esquadra, un portal amb informació detallada dels fets delinqüencials, dades organitzatives, incidents que s'atenen arreu del territori, i recursos humans i materials de què disposen. Aquest portal de Dades Obertes també inclou la informació sobre violència masclista i domèstica, els trasllats penitenciaris o els suports a esdeveni-

ments esportius, entre d'altres. El projecte s'ha iniciat amb 500.000 dades, però els propers mesos se n'hi aniran afegint de noves.

Hi ha hagut la implantació del Pla de seguretat i atenció a les víctimes de violència masclista i domèstica 2015-2018. S'ha posat en marxa, en aquest sentit, el Qüestionari policial de valoració de risc per a les víctimes de violència masclista en l'àmbit de la parella. Aquesta valoració permet als Mossos d'Esquadra graduar les actuacions policials de seguiment i protecció que han de portar a terme per a cada víctima. I, per tal d'afavorir el treball homogeni i coordinat de les policies locals de Catalunya, posteriorment s'ha posat a disposició d'aquestes policies, de les policies municipals de Catalunya, el qüestionari policial de valoració del risc per tal que també elles puguin utilitzar-lo quan realitzen atestats per aquesta mena de delictes.

S'ha aprovat el Pla general de seguretat de Catalunya 2016-2019, que recull les actuacions que impulsarà el Govern per tal de garantir la seguretat de les persones, els béns i el medi ambient. El pla integra les previsions generals de riscos, actuacions i mitjans en matèria de seguretat ciutadana, emergències, seguretat viària, i altres que afectin la convivència ciutadana i la seguretat de les persones i els béns a Catalunya.

S'ha aprovat el Projecte de llei d'ordenació de les activitats d'espectacles públics i recreatives. L'objectiu és donar resposta a la situació real en què es desenvolupa actualment l'activitat econòmica del sector de l'oci, garantir la seguretat dels participants, reforçar la convivència entre tots els sectors implicats, assegurar la qualitat dels establiments i de les activitats, i facilitar l'activitat econòmica. Actualment es troba en la fase de revisió de les esmenes a l'articulat per part de la ponència d'espectacles públics i activitats recreatives de la Comissió d'Interior del Parlament.

S'ha aprovat el Codi de bones pràctiques en els serveis de seguretat privada, que estableix els principis ètics adreçats a tot el sector de la seguretat privada que presta els seus serveis a Catalunya. I l'objectiu és clar: és que els professionals i empreses del camp d'aquesta seguretat s'hi vagin adherint, a més a més de complir la normativa reguladora de la seguretat privada, i que es comprometin a vetllar pel ple respecte d'unes regles i principis ètics en la prestació dels serveis, en la contractació del personal i també en les seves relacions amb la ciutadania.

S'ha aprovat la nova uniformitat de les policies locals, fet que dona resposta a una demanda històrica dels diferents cossos de les policies locals –de fet, la Comissió de Policia de Catalunya, en la sessió del 14 de juny del 17, va informar favorablement la proposta per tal d'homogeneïtzar la uniformitat de les policies locals, que s'ha publicat en una resolució del Departament d'Interior–, o la implantació d'extrapol, l'extranet adreçada a les policies locals, amb l'objectiu, també, d'homogeneïtzar el seu treball i facilitar-ne la col·laboració amb el Cos de Mossos d'Esquadra.

Hi ha hagut l'impuls i lideratge del Fòrum Europeu per a la Seguretat Urbana. El Departament d'Interior ha aconseguit renovar la presència dins del comitè executiu d'aquesta associació, i el conseller ha participat com a ponent en la conferència d'aquest Fòrum Europeu per a la Seguretat Urbana sobre les recomanacions per a la prevenció del radicalisme a nivell local que es va celebrar a Rímini, a Itàlia.

Hi ha hagut la implantació dels dispositius conductors d'energia com a nova eina policial, després de l'acord a què es va arribar amb el grup de treball sobre la utilització per la policia de pistoles elèctriques en el marc de la Comissió d'Interior del Parlament de Catalunya.

Hi ha hagut l'aprovació del Pla estratègic de la Direcció General de Prevenció, Extingició d'Incendis i Salvaments 2017-2022, que té un import de 207 milions d'euros. És un pla que respon a la necessitat d'actualització de la situació del Cos de Bombers i renova i posa al dia recursos humans als parcs de bombers, als vehicles, al vestuari i al material específic.

Algunes d'aquestes millores: 553 places s'han convocat d'una nova promoció de bombers funcionaris, que s'incorporaran en pràctiques a la campanya forestal d'enguany, i 350 places de bombers voluntaris que començaran el curs selectiu aquesta propera tardor. Així mateix, es preveuen dues noves convocatòries abans d'acabar aquest any 2017: de cent cinquanta places de bombers funcionaris i de cent cinquanta places de bombers voluntaris. D'altra banda, pel que fa a l'escala de comandaments dels bombers de l'any 2016, es van convocar per promoció interna cinquanta-set places de caporal i

vint-i-dues places de sergent, i aquest 2017 s'han convocat set places d'inspector i divuit places de sotsinspector.

Quant a equipament, vehicles i material específic, els he de dir que s'han lliurat 4.225 nous equips de protecció individual a tots els bombers, tant funcionaris com voluntaris. Aquest nou equipament ofereix noves i millors prestacions tècniques i suposa un canvi d'imatge corporativa.

D'altra banda, s'està duent a terme la contractació per a la renovació de trenta-dos vehicles lleugers, i així mateix s'ha invertit en la renovació de material específic, com ara 2.000 mànegues, 200 motxilles portamànegues, 200 ampolles d'aire, 200 equips de protecció respiratòria i 16 cambres tèrmiques, 2 tendes de comandament, 3.600 botes i 2.000 de parells de guants.

I, quant als parcs de bombers, s'han finalitzat les obres de renovació del parc de Vilafranca del Penedès, s'està treballant en les obres de millora del parc de Figueres, estan en procés de licitació les obres del parc de Granollers i s'estan finalitzant els projectes d'obra dels parcs de Moià, Balaguer, Girona, Solsona i Seròs, i la nova sala de control regional de Girona.

S'ha aprovat el decret que regula les funcions de guàrdia i el sistema de comandament del Cos de Bombers de la Generalitat. El seu objectiu és regular les funcions dels diferents centres i posicions de guàrdia que configuren la resposta a una emergència, així com determinar l'estructura de comandament adequada a cada servei dins l'àmbit territorial d'actuació corresponent, per tal de garantir la resolució d'emergències.

Pel que fa a la xarxa de radiocomunicacions dels cossos operatius de seguretat i emergències –la xarxa Rescat–, s'han renovat tots els terminals de Mossos i de Bombers. L'objectiu és millorar la coordinació de les comunicacions entre els diferents cossos. I, d'altra banda, s'han cedit emissores Rescat als municipis amb vigilants municipals i associacions de voluntaris de protecció civil, que han signat un conveni amb el Departament d'Interior que ho fa possible. I, així mateix, també s'han aplicat les últimes millores de seguretat de les comunicacions: s'ha realitzat una renovació del 50 per cent dels repetidors de la xarxa Rescat, i aquesta xarxa s'ha incrementat amb catorze nous repetidors.

Hi ha hagut l'aprovació del Pla especial de protecció civil per risc de ventades, que estableix l'operativa i els procediments necessaris per gestionar qualsevol emergència associada a aquestes eventualitats. S'han revisat també els plans Neucat, Infocat, Plaseqcat, Transcat i Procicat. I, d'altra banda, també s'han implementat millores en els sistemes de gestió i de coordinació d'emergències.

I està en fase final el desenvolupament d'una nova aplicació pionera per a telèfons mòbils, una aplicació específica per a víctimes de violència masclista i domèstica que facilita el contacte de les víctimes amb els Mossos d'Esquadra i fa més ràpid l'avís telefònic d'emergències al 112 de Catalunya. Aquesta aplicació està vinculada a les bases de dades policials de víctimes de violència masclista i respecta, com no pot ser d'una altra manera, en tot moment la garantia de confidencialitat i protecció de dades.

Els vull posar en valor també l'ampliació del servei d'atenció de trucades del 112 en quaranta-cinc idiomes. Des del primer trimestre del 2017, el telèfon d'emergències 112 atén les trucades en cinquanta idiomes, després d'incorporar al catàleg de serveis d'atenció telefònica, mitjançant un intèrpret, quaranta-cinc idiomes més, a banda dels que ja existien –el català, el castellà, l'anglès, el francès i l'alemany–, en què s'atenia fins ara amb tota puntualitat.

En el marc del pla de senyalització d'espais naturals i vies verdes, ha entrat en funcionament una pàgina web on es pot consultar el mapa amb les zones de muntanya amb cobertura mòbil, la ubicació dels pals de senyalització del 112 i els refugis de muntanya amb els quals es pot contactar a través dels serveis d'emergència.

I s'ha aprovat el Pla de seguretat viària 2017-2019. Aquest és un pla molt important, és un pla de país. És un pla que té com a objectiu reduir les víctimes mortals un 45 per cent respecte al 2010. El pla es desplega en 125 accions o mesures concretes per reduir l'accidentalitat a la xarxa viària catalana, amb uns objectius específics: reduir el 36 per cent de ferits greus amb seqüeles de per vida, el 54 per cent del nombre d'infants morts, el 18 per cent del nombre de víctimes mortals i ferits greus en motoristes, el 27 per cent de víctimes mortals per atropellament, el 18 per cent del nombre de víctimes mortals i

ferits greus en jornada i anant i tornant de la feina, i el 9 per cent del nombre de víctimes mortals en gent gran.

En aquest sentit, es posen en marxa vuit nous radars de tram per reduir la velocitat excessiva. Hi ha hagut una ampliació, també, del Servei d'Informació i Atenció a les Víctimes de Trànsit. Hi ha hagut la renovació integral del Centre d'Informació Viària de Catalunya, que se situa al mateix nivell dels centres europeus de referència. Hi ha tota la coordinació en la formació universitària que es dona a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, amb el desenvolupament del grau en Seguretat i dels màsters universitaris. I aquesta propera tardor s'iniciarà el quart curs acadèmic del grau en Seguretat, i, per tant, es completarà el desenvolupament del pla d'estudis del sistema universitari.

Els he de dir –també val la pena que ens en congratulem tots– que per primera vegada a la història s'assoleix la xifra de víctimes mortals més baixa en el primer semestre de l'any: seixanta-sis són massa, una és massa, fins i tot, però que sigui la xifra de víctimes mortals més baixa de la història en un primer semestre de l'any crec que és una dada que explica molt bé en què han confluït les polítiques del departament.

I també els voldria posar en valor, perquè ho hem perseguit molt de temps –el conseller Jané s'hi ha dedicat durant molt de temps, aquest Parlament, jo mateix, en les reunions que he tingut amb el Govern espanyol, i portaveus d'altres grups parlamentaris hi han insistit–, la celebració de la Junta de Seguretat de Catalunya aquest passat 10 de juliol, després de vuit anys de no reunir-se, i que ha suposat la consecució d'acords rellevants: el reconeixement d'un deute de l'Estat cap a Catalunya de 619 milions d'euros en concepte dels agents incorporats al cos els darrers anys; la integració dels Mossos, com he dit abans, en el CITCO; la integració a la mesa de coordinació i a la mesa de valoració de l'amenaça terrorista, i un acord polític explícit per a l'entrada dels Mossos d'Esquadra a l'Europol i per poder realitzar el que es coneix en l'argot com «persecucions en calent».

I en continuïtat de totes aquestes actuacions i en aquestes últimes setmanes, en què també el conseller Forn ha assumit la direcció del departament, els vull recordar que s'ha continuat fent el que ja va deixar enllestit el conseller Jané. Hi ha hagut la sessió de treball amb els comandaments dels Bombers de la Generalitat; de fet, el conseller Forn i el director general de Bombers s'han reunit amb tots els caps operatius i els caps de les regions territorials dels Bombers de la Generalitat per coordinar i avaluar el desenvolupament de la campanya forestal d'enguany. I, de fet, a petició del conseller en la mateixa reunió també, es realitza un informe de situació sobre l'estat de desenvolupament del Pla estratègic que abans he esmentat, 2017-2022.

Hi ha hagut també una sessió de treball amb els comandaments de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. El conseller, el secretari general i el nou director general de la Policia han realitzat una reunió de treball amb el major del cos i tots els comandaments de les comissaries generals i de les regions policials, on se'ls ha transmès la plena confiança per part del conseller als màxims responsables de la institució dels Mossos d'Esquadra i se'ls ha encoratjat a continuar servint el poble de Catalunya amb eficiència, amb proximitat i amb vocació de servei.

S'ha presidit la reunió del Gabinet de Coordinació Antiterrorista per donar continuïtat a una feina molt eficaç, perquè, efectivament, no abaixem la guàrdia. Hi ha hagut la reunió amb el delegat del Govern espanyol a Catalunya per tal d'anar fent el seguiment del compliment dels acords de la Junta de Seguretat i avançar en la pràctica dels acords que estaven pendents.

Hi ha hagut una reunió amb el conseller Rull i alcaldes del Penedès, Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre per la nacional 340. Crec que val la pena també que ho posem molt en valor. És una reunió que ve després d'una llarga demanda i d'una situació que, diguem-ho clar, per la seva sinistralitat, no ens podíem permetre. Per tant, jo els vull agrair que no s'hagi notat ni un minut el canvi de conselleria, que s'hagi entomat aquesta responsabilitat des del minut u i s'hagi pogut arribar, finalment, a un acord llargament esperat i celebrat.

Hi ha hagut la trobada amb el síndic d'Aran. Hi ha hagut la convocatòria del Grup de Treball de Motocicletes del Servei Català de Trànsit. Hi ha hagut la signatura d'un conveni entre el Departament d'Interior i la Diputació de Barcelona per a la millora de la cardioprotecció.

I, per tant, hi ha hagut el que ens vam comprometre a fer quan vam explicar els canvis en el Govern en la primera ocasió que en vam tenir l'oportunitat, que és una ratificació de la feina feta fins ara. Ens en sentim molt orgullosos, del que han fet els consellers i les conselleres sortints, i del que faran els consellers entrants. Ens en sentim còmplices. Ens hem sentit molt ben acompanyats pel conseller Jané, la consellera Munté i la consellera Ruiz. M'he sentit, particularment, molt ben acompanyat. M'he sentit molt ben servit, perquè tot allò que els hi hem demanat –tot això que m'ha arribat a mi, fruit de les visites al territori, reunions amb els sectors, tot allò que jo he hagut de recollir i ho he traslladat als consellers que han cessat– ho han entomat amb una gran i elevada responsabilitat, amb un elevadíssim sentit del servei públic.

I, per tant, que quedi clar, que quedi clar una vegada més: els consellers han prestat un servei exemplar no al Govern de Catalunya, sinó al país. Jo els estic molt agraït, els ho vaig dir a cadascun d'ells. Vaig dir-ho a la primera roda de premsa, ho dic aquí: me'n sento còmplice, d'aquesta obra de govern, i se'n poden sentir legítimament orgullosos. I els consellers entrants, als qui els agraeixo el coratge i la valentia, se'n senten hereus, i ho seguirem fil per randa. I m'he sentit, a més a més, no només acompanyat, sinó amb la màxima complicitat en tot i per a tot el que aquest Govern es va proposar.

I, per tant, segons com, després d'aquest petit resum de la feina que han fet els departaments, que els asseguro que hauria pogut ser molt més llarg, comprendran que és una mica dolorós que encara alguns de vostès insisteixin en el mantra que aquest Govern només pensa en el procés. És injust, no és honest, i no fa justícia a les conselleres, al conseller i al secretari del Govern que han decidit fer un pas al costat, i no fa justícia a la feina que fan els consellers i conselleres que formen part d'aquest Govern. Perquè es pot admetre tot, en la crítica política, i ho admetem, i cada vegada que un conseller ha hagut de venir a donar la cara perquè se li ha demanat la compareixença, ho ha fet, a les verdes i a les madures, és el joc parlamentari, no passa res; però quan es falta al respecte a la feina dels consellers i conselleres volent fer creure coses que no són, que no aguanten ni un minut de contrast i de comparació amb el que els acabo d'explicar, crec que vostès –alguns– haurien de fer una reflexió.

Abans em demanaven si jo havia meditat; jo els demano que meditin a l'entorn del que els acabo de llegir molt ràpidament, molt resumidament. Potser es pensarà que ha estat un pèl llarg; els asseguro que hem tingut feina, a fer el resum, perquè el dia a dia de tots els membres del Govern està caracteritzat, en la seva immensa majoria, per coses com aquestes, i que tenen un resultat clar en poc temps, visible. Millores..., en què? En totes les línies de treball que els consellers han tingut sota la seva responsabilitat. Volen parlar d'educació? Parlem d'educació. Parlem de seguretat? Parlem de seguretat. Parlem de polítiques de dones? Parlem de polítiques de dones.

En tots i cadascun dels elements que aquests consellers han tingut la seva responsabilitat, poden anar amb el cap ben alt. Jo hi vaig en nom seu, i els demano respecte i comprensió per una decisió personal que jo no hauria volgut prendre, perquè els vaig dir a tots ells: «No tinc cap motiu per cessar-vos, cap ni un.» Després de llegir això, entendran per què no en tinc cap. Perquè amb una obra de govern com aquesta, creguin-me, i en les condicions en què ho han hagut de fer, i amb la incomprensió amb què han hagut de governar, jo només puc fer que agrair-los el coratge que han tingut tots aquests mesos i aquests anys.

Moltíssimes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, president. A continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris, per un temps màxim de deu minuts. En primer lloc, té la paraula la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyora presidenta. Señor Puigdemont, en primer lugar, me gustaría dar la bienvenida a los nuevos *consellers*; con algunos nos conocemos ya personalmente, con otros no tenemos el placer. Y les digo que, a nivel personal, pues, evidentemente, les deseo lo mejor, mucha suerte, muchos aciertos, pero a nivel político les deseo que sea

un mandato corto y que no les dé a ustedes mucho tiempo a hacer cosas, porque seguro que, si hacen algo, bueno, bueno para Cataluña no va a ser.

Y lo único que tenemos que dejar de manifiesto es que estos no son unos cambios normales en el Gobierno. El señor Puigdemont, el señor *conseller* de Interior, esta mañana querían hacer ver como que esto, bueno, era una decisión personal... No, esto no es una *passa* que les ha cogido a los señores del Gobierno, la *passa* de la destitución o la *passa* de la dimisión. No, no, esto es una auténtica crisis de gobierno. Yo sé que ustedes están muy acostumbrados a intentar vivir en una realidad paralela, a negar la realidad, pero esto es una crisis de gobierno *com una casa de pagès*.

Y esto es una purga, es una purga política. El señor Puigdemont en la última frase..., mira que ha leído todo su discurso, pero en la parte que no ha leído se le ha escapado una frase, y ha dicho: «Aquesta és una decisió que no hauria volgut prendre.» Se le ha escapado –se le ha escapado–, señor Puigdemont. Se le ha escapado, porque esto de que ha sido una decisión personal no se lo cree nadie –no se lo cree nadie. Ustedes o echan al que se atreve a dudar del referéndum del 1 de octubre en público, como hizo con el señor Baiget, o hacen la ronda de *consellers* para preguntar: «¿Usted está dispuesto a ser el peón del *procés*, el soldado del *procés* –como decía el señor Pere Soler, el nuevo director general de los Mossos–, sí o no?» Y, claro, a los que pusieron cara de duda, a los que no respondieron rápido, les ha entrado un tema personal y han tenido que dimitir.

Hombre, esto no se lo cree nadie, esto parece la operación salida del Gobierno. Creo que va a salir más gente del Gobierno que coches de Barcelona el próximo viernes, con la operación salida. Y es normal, porque lo que usted está proponiendo, lo que usted hace, tensiona y divide, y lo estamos viendo en su propio Gobierno. ¿Cómo va a garantizar usted el consenso y la unión en la sociedad catalana si no lo puede garantizar entre los suyos, entre los que salían elegidos entre ustedes, entre su propio Gobierno?

Además, usted ha hecho hoy un discurso que me ha sorprendido, porque parecía un balance de fin de legislatura; parecía que se estaba despidiendo, señor Puigdemont. No sé si eso quiere decir algo, que estamos ante el último Pleno de la legislatura. ¿Por qué no? La verdad es que usted ha hablado casi una hora y media. Me gustaría rebatir muchas de las cosas que usted ha dicho, pero solo tenemos diez minutos y supongo que no habrá segundo turno, porque normalmente nunca lo hay –usted hace lo mínimo exigido por el Reglamento a partir de los debates, y las comparencias no le gustan mucho–, así que me voy a centrar en la valoración de los *consellers*.

Los nuevos *consellers* no importa si no han trabajado nunca fuera de la política, que alguno hay; no importa si no han trabajado fuera de la política y tienen una buena trayectoria profesional que no tenga nada que ver con las áreas de gestión –no importa. No importa la gestión que vayan a hacer ahora mismo. El señor Puigdemont no ha hablado de nada de lo que van a hacer, ha hablado de lo que se ha hecho. Además, ha quedado un poco raro, porque ha hablado muy bien de lo que han hecho los *consellers* que ya no están. Es como decir: como premio a gestionar tan bien, los hemos tenido que quitar de en medio porque no estaban lo suficientemente comprometidos con el *procés*. El caso del señor Jané es paradigmático, ¿no?, ahora lo diremos.

Ustedes, señores *consellers* y *conselleres* nuevos, que, insisto, les doy la bienvenida en lo personal, no han venido aquí a gestionar servicios ni a solucionar problemas: han venido a ser peones del *procés*, soldados del *procés*, como dice el nuevo director general de los Mossos d'Esquadra. Y no se les ocurra a ustedes cuestionar en público las cosas, porque pueden acabar como el señor Baiget. Y tienen que decir en cada momento lo que diga el *president* –en cada momento–; no se despisten ustedes, porque cuando cambia de discurso el *president*, ustedes rápidamente van a tener que cambiar.

Todos nos acordamos de cuando el presidente prometía de una manera muy enfática: «Aquí vamos a ser independientes en dieciocho meses.» Me acuerdo del señor Romeva, del señor Junqueras, estas declaraciones tan entrañables en que decían que el referéndum ya se había hecho, que el referéndum... (*Veus de fons*.) Hombre, el señor Junqueras dijo en RAC1: «Nadie en la vida hace dos referéndums de independencia. ¡Si nosotros ya lo hemos hecho!» No eran demócratas, por entonces, cuando negaban el referéndum; tuvieron una fase de poca democracia en sus vidas. Pero luego parece que la recuperaron con el nuevo discurso del presidente, que ahora mismo es repetir el 9-N y es el 1 de octubre.

Llegará el discurso nuevo del presidente –ustedes deben estar atentos– en el que convoque elecciones, en el que venda las elecciones como el gran plebiscito, como unas elecciones..., no sé si las llamarán «constituyentes». Seguro que llegará, ese discurso; estén atentos. Lo mismo ustedes, cuando sus compañeros en la primera elección plebiscitaria supuestamente decían que era «el vot de la teva vida»..., a lo mejor ustedes ahora tienen que decir «el “revot” de la teva vida». Pero estén tranquilos, porque ese escenario llegará.

Y la prueba de lo que digo es el *conseller* Jané –y me gustaría tener unas palabras para este *conseller*–, un *conseller* que en los últimos días había conseguido que se celebrara la Junta de Seguridad, que había conseguido que los Mossos d’Esquadra se incorporasen al CITCO, este organismo internacional de lucha contra el terrorismo. El premio es que se vaya fuera del Gobierno, porque no interesa que se gestione bien, no interesa. Aquí lo único que interesa es que haya peones del *procés*. Alguien moderado, alguien sincero, alguien respetuoso con la legalidad, alguien que quiera proteger a los funcionarios, no tiene cabida en este Gobierno –no tiene cabida.

Y la situación de los Mossos d’Esquadra –lástima que no esté el nuevo *conseller* de Interior–..., ustedes los van a poner entre la espada y la pared. ¿Ustedes van a obligar a los Mossos a incumplir la legalidad? Pero esto qué es, ¿el mundo al revés? ¿Van los ladrones a perseguir a los *mossos*, ahora? ¿Qué legitimidad va a tener el Cuerpo de Mossos d’Esquadra, cuando tengan que perseguir delitos, cuando tengan que detener a personas que se están saltando las leyes, cuando ellos van a ser obligados a incumplirlas? ¿Ustedes quieren cargarse la legitimidad que tiene el Cuerpo de Mossos d’Esquadra, que, por cierto, es mucho más elevada que la que tiene el Gobierno de la Generalitat por parte de los catalanes? ¿Ustedes de verdad quieren poner a los Mossos d’Esquadra entre la espada y la pared?

Y el resto de funcionarios..., ya lo veíamos con la señora Borràs, que les instaba a cogerse el día de fiesta para ir a presionar a los tribunales. Eso, sí, después, en los tribunales, ustedes les echan las culpas a los funcionarios. Viendo cómo tratan a sus compañeros de partido, a esos cargos que ustedes han puesto a dedo, ¿cómo no tratarían a los funcionarios que no son afines con ustedes, si pudieran!, ¿cómo les tratarían!

Y, por supuesto, los *consellers* que quieran seguir siéndolo no pueden hablar de corrupción: aquí la única que roba es España. El 3 por ciento, los Pujol, las ITV..., todo esto, nada; el «y tú más» con el PP y «ara no toca».

Y lo que me sorprende sinceramente es volver a ver la épica y la valentía en un discurso, porque me ha recordado mucho al discurso de investidura del señor Puigdemont. Tenía usted la misma épica prometiendo la independencia en dieciocho meses, señor Puigdemont, que prometiendo hoy de nuevo un referéndum para el 1 de octubre. De verdad, llego a pensar que hasta se lo cree; va cambiando, pero tiene épica. Pero ¿sabe lo que pasa, señor Puigdemont? Que ustedes hablan mucho pero firman poco, y que ustedes tienen unos discursos en los mítines que luego, delante de los jueces, se les olvidan.

Por ejemplo, usted tiene a la *consellera* Borràs, que ha dejado por escrito un escrito al TSJ diciendo que las urnas se pueden utilizar para las elecciones de las AMPA y las elecciones sindicales. ¿Esta es la épica que ustedes tienen? O el señor Mas, que se compara con Mandela, ¿no? –el Mandela de la Costa Brava–, que dice delante de los jueces que él en ningún momento autorizó el uso de dinero público para el 9-N y que fueron los funcionarios, que acusa delante del Tribunal de Cuentas a los funcionarios de usar el dinero para el 9-N. ¿Esas son la épica y la valentía que ustedes tienen? Porque les digo una cosa: si pierden la épica, ya no les queda absolutamente nada –no les queda absolutamente nada.

Y cada vez están más solos: no solo lo hemos visto en el CEO, el que hacen ustedes, el que cocinan ustedes, diciendo que el independentismo baja, sino que es que hay cada vez más personas independentistas, señor Puigdemont, que sueñan con vivir en una Cataluña independiente, que sueñan con que sus hijos tengan un pasaporte de Cataluña, y que saben que ustedes están cometiendo locura tras locura y que ustedes no van a ninguna parte. Por eso cada vez están más solos. Y están solos porque lo que van a aprobar en este Pleno, como el Reglamento, lo van a aprobar con los diputados de esta parte del

hemicycle, que les recuerdo que representan a menos catalanes que los que estamos en esta parte del hemicycle.

Lo que pasa, que a ustedes la Ley electoral española les encanta. No hemos aprobado en Cataluña una ley electoral, no porque no podamos, sino porque ustedes no quieren, porque no quieren perder el privilegio que les da la Ley electoral española de tener más diputados en el Parlamento cuando tienen ustedes menos votos en la calle. Para cumplir ustedes la Ley electoral española son más españoles que Manolo el del bombo –más españoles que Manolo el del bombo– (*rialles*), pero solo para la Ley electoral española, porque esa ley les da privilegios.

Mire, yo, señor Puigdemont, solo le digo: ¿usted quiere cumplir por primera vez como presidente su promesa? ¿Usted quiere cumplir su promesa de que el 1 de octubre haya urnas de verdad?, ¿haya un censo de verdad?, ¿haya una junta electoral de verdad?, ¿que haya garantías? ¿Usted quiere cumplir con su promesa de que todos los catalanes nos sintamos partícipes de esa votación? ¿Usted quiere un resultado que se pueda aplicar y que sea reconocido internacionalmente? Convoque elecciones para el 1 de octubre. Es la única salida, la única vez que usted va a poner urnas, de verdad. Y no será un referéndum. Ya sé que habrá usted mentido otra vez, pero después de la retahíla de mentiras que lleva, de promesas incumplidas, no creo que le importe una más o una menos; al menos cumplirá una parte de su última promesa, que es que haya urnas.

Señor Puigdemont, Cataluña necesita un nuevo gobierno. Hay muchas cosas en las que los catalanes nos podemos poner de acuerdo –muchas–, pero ustedes se centran en lo que nos divide, en lo que no va a ninguna parte, en lo que no genera consenso ni en su propio Gobierno ni en su propio partido. Señor Puigdemont, necesitamos un gobierno con gente que haya trabajado fuera de la política, por favor, unos años, da igual en qué sector, pero que sepa lo que es el mundo real: gente que haya trabajado en las urgencias de un hospital gestionando salud; gente que haya dado clases en los barracones, en educación; gente que tenga un proyecto de reformas, no un proyecto de ruptura. Hay muy buenos profesionales en Cataluña y muchos no tienen ni carné de ningún partido. ¿Por qué no pueden participar de un gobierno? ¿Porque no son peones del *procés*?, ¿porque no son soldados de la independencia?

Necesitamos un gobierno con un proyecto ambicioso pero realista, dentro de la legalidad, y que tenga un proyecto de reformar las leyes, no de saltárselas; un gobierno con un proyecto de futuro para todos los catalanes, dentro de España y dentro de la Unión Europea, y un gobierno que pretenda liderar las reformas de España, no que utilice España como ese comodín para todos los males.

Solo le digo una cosa, señor Puigdemont: va a llegar, este nuevo gobierno, limpio, sin mochilas de corrupción, sin tres por cientos, sin proyectos de ruptura –ese gobierno va a llegar–; no sé cuándo, espero que pronto. Pero lo único que le digo es que ustedes van a ser los únicos que no van a poder participar, porque han roto todas las naves, han roto todos los puentes, han pasado todos los límites y, sobre todo, han dejado de lado a los catalanes. Ustedes van a ser los únicos que en el nuevo gobierno de Cataluña no van a poder participar.

Y solo les deseo que este nuevo mandato –a los *consellers*– sea corto y, sobre todo, que no tengan ustedes mucho tiempo de cometer ilegalidades, de poner en peligro a los funcionarios ni de gastarse el dinero de los catalanes en algo que nos divide.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. A continuació té la paraula el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, fa quinze dies fèiem un debat sobre la remodelació del Govern, i ens veiem obligats avui a fer-ne un altre. I jo li he de dir, crec que amb un to que no pot ser qualificat d'agre, que, com més ho explica, menys s'entenen els canvis, la qual cosa, des del punt de vista del debat parlamentari, doncs, no és bo.

I perdoni'm que l'hi digui, però el viatge a Ítaca està agafant aires d'*El rai de la Medusa* –*La balsa de la Medusa*, en castellà, és *El rai de la Medusa*, en català. El viatge a Ítaca va ser heroic, sí, però només amb un únic supervivent –no sé si deu ser Ulisses, Junqueras. I *El rai de la Medusa*, magistralment pintat per Géricault, ens descriu el dramàtic intent de sobreviure en un fràgil rai després d'un naufragi. Ja ens va advertir Artur Mas que empeníem rumb de col·lisió i que ens trobàvem en terra incògnita, però potser no calia, senyor president, que vostè s'ho prengués tant al peu de la lletra.

Quines han estat les raons del canvi de Govern? Si hem de fer cas de vostès mateixos, els que deixen el Govern estan preocupats pel patrimoni o la família; són aquells i aquelles que no estan disposats a emprendre la darrera part de la travessia, envoltada d'incerteses i de perills, segons sembla, insuportables. Deia vostè, i això l'honora, que els que marxen estan guiats..., o la seva tasca ha estat «guiada per l'ètica de la responsabilitat»; espero que els que entren o els que segueixen també, i que les coses que li diu el senyor Germà Bel siguin útils, si hi ha rèplica.

Avui, almenys, els ha presentat, cosa que l'altre dia no es va fer. I també li he de dir que ha explicat el que van fer, cosa que l'altre dia no va fer respecte del conseller Baiget. I nosaltres l'hi hem dit des del primer moment: nosaltres no pretenem discutir-li ni les seves prerrogatives ni les seves competències en el moment de formar govern o de canviar-lo. Això sí, ens permetem de dir-li que potser no convé fer-ho cada quinzena. I, per tant, la pregunta és obligada: seran aquests els darrers canvis? Quan s'estabilitzarà definitivament el quadre de direcció dels departaments? Hi ha hagut un secretari general que ens ha durat quinze dies, no? –a tots plegats, vull dir.

I alguns canvis ens han sobtat especialment, senyor president. Permeti'm la pregunta: val la pena un projecte en el qual no es pot comptar amb Neus Munté com a membre del Govern? És una resposta que només vostès poden donar. A la resta, ens intriga i ens inquieta, perquè quines poden ser les raons que, en el moment de culminar la travessia, una persona de pedra picada, de lleialtat a prova de bomba, discreta, eficaç, militant ferma i disciplinada, dirigent estimada, fa nosa, o no se sent a gust o no prou motivada? Si en el que han de fer a partir d'ara no cap la Neus Munté, pensi-s'ho bé: potser equivoquen objectiu i instrument.

Sobre el canvi a la conselleria d'educació no m'hi estendré. Probablement té a veure amb els riscos evidents d'aquest departament en un context d'una eventual utilització fraudulenta dels centres educatius. Millor que no ho facin, vista l'experiència.

El canvi al Departament d'Interior em mereix una constatació addicional. S'hi canvia un conseller que feia tot just una setmana havia desbloquejat una difícil qüestió que feia vuit anys que estava bloquejada: la convocatòria de la Junta de Seguretat de Catalunya, que vostè presideix, amb quinze acords rellevants presos, als que cal afegir la convocatòria de cinc-centes noves places de Mossos d'Esquadra. Home, és una manera ben estranya de reconèixer una feina ben feta. De totes maneres, com que vostè ha volgut subratllar la continuïtat en la feina, donem per fet que tots els acords presos a la Junta de Seguretat segueixen vigents i el Govern es compromet a desenvolupar-los.

Jo he de dir-li, senyor president, perquè em consta personalment, que va ser precisament al tarannà del conseller Jané i del fins ara director general de la Policia als que devem la convocatòria i els acords de la Junta de Seguretat. Té molta importància, a la política, el tarannà de les persones, la confiança que generen. Els devem, també, el desbloqueig de la convocatòria de les places de Mossos. Són temes que jo he seguit, n'he parlat amb el conseller, en vaig parlar fins i tot amb el ministre i amb la vicepresidenta del Govern d'Espanya. I permeti'm que ho dubti: jo crec que, amb el nou equip, els acords haurien estat, si no impossibles, molt més difícils.

Sobre els nous consellers, com ja he apuntat, res a dir. I, per tant –ho vaig fer amb els consellers Vila i Puig, i ho torno a fer ara–, tota la sort, tot l'encert. Deuen el seu càrrec a la confiança que hi ha dipositat el president, que és l'únic títol que un necessita per formar part d'un govern. I és un bon títol, creguin-me, normalment els presidents tenen molt criteri.

Però els canvis no només han afectat els titulars, sinó alguns alts càrrecs. En molts casos, poden ser considerats canvis normals, perquè, si un canvia el conseller, doncs, ell s'ha de dotar del seu equip en el departament i, per tant, tenir col·laboradors de la més

estricta confiança. Però en alguns casos també hi ha hagut persones que no han volgut participar en aquesta darrera etapa de la singladura d'alt risc.

Vull referir-me concretament al director dels Mossos d'Esquadra. Nosaltres hem lamentat la sortida d'Albert Batlle del Govern, senyor president, i probablement vostè també, vull dir que amb això no... Però per què ho hem lamentat? Home, perquè el coneixem bé, llargs anys de militància compartida, però sobretot, i molt més important, encara molt més temps de vocació de servei públic. A poca gent escau millor el títol de «servidor públic», i ens preocupa que, en aquesta nova etapa, la independència i la professionalitat de persones com Albert Batlle no hi càpiguen. Massa coses, senyor president, des del nostre punt de vista, només tenen una explicació: estem en una situació excepcional, i com que estem en una situació excepcional, tot s'hi val.

Tampoc no ens ha tranquil·litzat gaire –i vaig tenir ahir l'oportunitat de dir-l'hi personalment– que la persona que ha de substituir aquest servidor públic, que nosaltres lamentem que ho hagi deixat de ser, en un tema tan sensible com el de la seguretat i el comandament del nostre cos policial, sigui coneguda pel seu caràcter radical i el menyspreu cap a partits i persones que no pensen com ell.

Dit això, jo vull donar per fet que, un cop nomenat, es comportarà en funció de l'alta responsabilitat que exercirà. I, per tant, jo no estic ja en aquest cas posant en qüestió la persona, sinó el criteri que ha portat a nomenar-lo, que és diferent. Jo espero que el criteri no hagi estat la radicalitat expressada en altres moments de la seva vida –permeti'm l'expressió, també amable, pretén– civil, però jo sí que li he de dir que, si jo fos president, m'hi hauria pensat molt bé abans d'atribuir una responsabilitat tan singular en un tema tan sensible a algú que s'ha expressat de forma molt poc respectuosa amb el pluralisme polític i social.

En tot cas, i ho repeteixo, dono per fet que ara que és el responsable de la seguretat de tots, també de la meva, actuarà seguint les obligacions del seu càrrec, que estan recollides en una llei catalana que potser convé recordar. És la Llei catalana –si diguéssim «Llei Corominas» crec que no estariem exagerant– de transparència, accés a la informació pública i bon govern, que en el seu article 55, com el senyor Lluís Corominas sap perfectament, diu que aquestes obligacions són: «a, el respecte de la Constitució, l'Estatut d'Autonomia i el principi de legalitat; b, el respecte i la protecció dels drets fonamentals i les llibertats públiques i dels drets estatutaris; c, la transparència de les activitats oficials, dels actes i decisions relacionats amb la gestió dels assumptes públics que tenen encomanats i de llur agenda oficial, als efectes de publicitat del Registre dels grups d'interès», establert per aquesta llei, també; d, la imparcialitat en la presa de decisions, amb garantia de les condicions necessàries per a una actuació independent i no condicionada per conflictes d'interessos; e, la igualtat de tracte de totes les persones, evitant qualsevol mena de discriminació i arbitrarietat en la presa de decisions; f, l'ajustament de la gestió i l'aplicació dels recursos públics a la legalitat pressupostària i a les finalitats per a les quals s'han concebut; g, el retiment de comptes i la responsabilitat per les actuacions pròpies i dels òrgans que dirigeixen.»

Hi ha més obligacions, però les he volgut subratllar perquè és una llei catalana, és una llei no contaminada per òrgans que habitualment en el debat polític en aquesta cambra mereixen tota mena de menyspreus. Però aquesta no, aquesta l'hem fet nosaltres, l'hem fet amb tot..., amb consciència de servir al país. I, per tant, jo confio, dono per fet que tots els alts càrrecs la seguiran. Són obligacions que..., creguin-me, no estic pensant en l'1 d'octubre, estic pensant en cada dia, en tots els dies, i no només pel director general de la Policia, només faltaria, sinó tots els alts càrrecs, també els consellers i les conselleres, i el mateix president.

L'hi he dit en altres ocasions: no es pot demanar a ningú que respecti les institucions si aquestes no respecten el sistema legal en què es fonamenten. El dia en què vostès deixin de respectar la Constitució i l'Estatut no mereixeran cap respecte de la resta. S'ho hauran –amb perdó de l'expressió– petat tot. I un cop més li demano i li prego que no situï les institucions catalanes fora de la llei.

Ens diu que la feina tindrà continuïtat, però que queda molt poc de legislatura. Molt bé. Abans em deia: «Oh, és que de lleis n'estem fent moltes.» Sí, però, president, jo compto només des del moment que entren al registre de la cambra. Jo no dubto que el Govern estigui fent memòries, estigui posant a exposició pública, estigui treballant.

Però les lleis que jo li he comentat no estan a la cambra, perquè el Govern no hi està en condicions, encara, o no ha volgut presentar-les.

Per acabar, un comentari, tot i que sé que no hi haurà resposta i, per tant, el faré encara en termes més respectuosos que de costum. L'informe Junqueras, que ha estat avui notícia, fulmina l'única explicació que se'ns va donar en seu parlamentària sobre el 3 per cent. Ho deuen recordar, que el president Mas ens va dir: «Ningú ha pogut demostrar mai cap mena d'irregularitat, d'arbitrarietat en la licitació.» I l'informe –en dic «Junqueras» perquè deu tenir un altre títol– assenyala subjectivitat i discrecionalitat en les adjudicacions. En un informe que diu això la política d'Infraestructures.cat queda en «entredit», i l'excusa, l'explicació, que el president Mas va donar sobre el 3 per cent salta pels aires.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. A continuació té la paraula el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. President, la primera cosa: una certa sorpresa davant de la intervenció, el discurs que ha fet. Jo no sé si encara continuaran les dimissions i les baixes en el seu equip de Govern. Jo proposaria, li suggeriria la baixa dels col·laboradors que li han escrit aquest discurs, perquè això va d'una macrocrisi de Govern i ha aconseguit no parlar una sola paraula de política. Jo crec que el que ens interessa aquí és sobretot un debat polític.

Mireu, sentint-lo parlar recordava..., o sentint, més ben dit, la situació política en què estem tenint aquest debat em recordava el polític libanès Gilbert Achcar, que sobre la situació del Pròxim Orient deia: «Es parla d'un xoc de civilitzacions.» I deia: «No, no, més aviat caldria parlar d'un “xoc de barbàries”, no?» I aquí parlem molt sovint de «xoc de trens», i jo crec que seria més exacte, com algun comentarista ha dit, parlar de «xoc de debilitats».

I, efectivament, la crisi del seu Govern, que probablement és una crisi inacabada perquè segueix el reguitzell de caigudes, que és el motiu real d'aquesta compareixença, revela sobretot una feblesa, una feblesa tant del projecte i de l'equip que pretén conduir-lo..., i que es transmet també a la societat catalana, que, en lloc de cohesionar-la, la divideix. De seguida m'hi referiré, però voldria –i el dia s'hi adiu, perquè el senyor Rajoy té avui una cita amb la justícia– referir-me al que és la principal feblesa de la situació política general que vivim, perquè la política i la realitat del Govern de Rajoy és la primera i més important manifestació de feblesa en l'escenari polític que ens domina.

L'immobilisme del Govern del PP, més enllà de les seves astúcies i de la utilització que fa dels ressorts de l'Estat, palesa sobretot l'absència d'un projecte de futur per a Espanya. Amb la campanya històrica contra l'Estatut i els seus accents anticatalans probablement el PP va pensar que es podria governar Espanya d'una manera duradora, mantenir un govern conservador liderant el país des del menyspreu a les reivindicacions i aspiracions de la societat catalana.

Avui, però, aquest filó està esgotat, i per moltes raons: pel pòsit d'amargor i descontentament social que han deixat els anys d'austeritat i de corrupció; per la irrupció d'una nova generació..., i el recent debat de la moció de censura que van promoure els nostres companys al Congrés dels Diputats, i el desenllaç, també, i el debat dins d'una formació com el Partit Socialista així ho demostra.

De fet, Catalunya, en tot aquest procés, revela Espanya a si mateixa, i la situa davant del mirall de la seva plurinacionalitat, i ningú pot pretendre, a hores d'ara, governar Espanya sense un projecte que encabeixi les aspiracions d'autogovern i de ple reconeixement nacional que batega en el cor de la societat catalana. Aquest és el problema de fons. Cap fortalesa, per tant, en l'enrocament de Rajoy o en l'escomesa judicial contra els representants de les institucions catalanes, en les visites inopinades de la Guàrdia Civil, etcètera.

Però enfront d'això, enfront d'aquesta realitat, la remodelació del seu Govern, president, no transmet tampoc cap mena de fortalesa, sinó més aviat una sensació de des-

composició política, que intenta tapar amb una exigència de disciplina sense fissures i amb una fugida cap endavant.

És evident que els canvis que vostè acaba d'introduir en el seu Govern no responen a cap intent de millorar l'eficiència dels departaments afectats. Les comparances són odioses, i en aquest cas resulten absolutament secundàries. De totes maneres, però, ningú creurà que substituint la senyora Neus Munté pel senyor Jordi Turull el que es buscava era una millor..., més gran *finezza* comunicativa del Govern; o que al senyor Joaquim Forn –que ens coneixem, som vells coneguts de Barcelona, i li desitjo molta sort–, doncs, el crida perquè demostrï més mà esquerra que la que ha demostrat el senyor Jané al capdavant d'un departament tan delicat com els Mossos; o que la consellera Ponsatí hagi estat cridada per desplegar el potencial que acredita el seu brillant currículum acadèmic, sinó que més aviat ha estat cridada perquè tingui a mà les claus de les escoles. La remodelació respon, de fet, a la idea de formar un govern de creients, entre els quals no hi pot haver l'ombra d'un dubte a propòsit de l'1 d'octubre; no hi pot haver o no es pot manifestar, més ben dit.

Però el mateix abast d'aquesta purga –algú ha parlat d'aquesta expressió– demostra fins a quin punt aquests dubtes estaven arrelats en el seu Govern. En total, han caigut cinc de nou consellers i alts càrrecs del PDECAT, cap d'Esquerra Republicana. Tanmateix, hi ha uns quants consellers i conselleres més que comparteixen les mateixes opinions i els mateixos dubtes que les persones cessades. Les tribulacions al voltant de la comanda de les urnes així ho fan pensar. Ja ho veurem, ja veurem si aquest Govern aguanta sense patir una nova sotragada. Ja veurem en què queda el que no és més que, de fet, una lluita per l'hegemonia i el poder entre dues forces polítiques que es disputen electorats contigus.

Les professions de fe en la propera proclamació de la independència –de fet, tothom ho pot anar constatant– es conjuguen amb els preparatius d'unes noves eleccions autonòmiques, i això sembla una lluita poc exemplar en què les nostres institucions i els mateixos anhels democràtics de la societat catalana acaben sent excusa i moneda de canvi.

Mireu, a nosaltres no ens interessa, de fet, especular sobre la solidesa d'aquest Govern, no farem, aquí, porres. El Govern en general i el seu projecte polític no ens inspira confiança, sobretot perquè no diu la veritat, perquè no enfronta la veritat. Ara com ara –i és el problema que ha suscitat aquesta crisi de govern–, Catalunya no pot celebrar un referèndum homologable, inclusiu, amb plenes garanties democràtiques, reconegut, amb efectes jurídics, davant del bloqueig del Govern espanyol i del seu refús de qualsevol diàleg, sobre una consulta o sobre qualsevol via de solució del conflicte.

Aquesta és la primera responsabilitat, evidentment, del Govern Rajoy. Però la seva, president, és que, en lloc de buscar una estratègia capaç d'aplegar les forces necessàries per vèncer aquesta resistència, ens diu que de totes maneres l'1 d'octubre farà un referèndum unilateral i vinculant. I això no és cert, tothom sap que no és cert, començant pels membres del seu propi Govern.

Ni cens verificable, ni empara legal, ni autoritat electoral que no sigui de part, ni temps de preparació, ni imparcialitat dels mitjans públics: cap dels requisits exigits per la Comissió de Venècia no es contempla en l'esborrany informal de llei de referèndum que vostès han donat a conèixer, cap de les exigències de la resolució del debat de política general ni tampoc cap procediment respectuós, no només amb la Constitució, sinó amb el mateix Estatut de Catalunya.

Ens deia l'altre dia –i l'hi esmentava en la meua pregunta abans– que, com que havia estat retallat l'Estatut del 2010 per la sentència del Constitucional, d'alguna manera ens donava a entendre vostè, gairebé, que aquest Estatut ja gairebé no existia, que segons vostè, d'alguna manera, estàvem en una situació en què no estava clar si teníem un ordenament jurídic vigent per respectar. Jo vull creure que vostè no ha mesurat l'abast d'aquesta afirmació, que ens situaria, de fet, al marge de l'estat de dret.

En un mot: no sabem què serà l'1 d'octubre, però amb tota seguretat el que no serà, el que no hi haurà serà el referèndum que Catalunya mereix i necessita, i amb el qual estem –nosaltres hi seguim estant– fermament compromesos.

El seu Govern té dret a protestar, exigir respecte, apellar a la ciutadania que desitja poder expressar-se a les urnes. El que no té dret a fer és d'enredar-la anunciant allò que no podrà fer i que no durà a terme, i encara menys no té dret d'imposar una posada en

escena enganyosa malmetent els drets democràtics del mateix Parlament de Catalunya. I aquesta tarda en parlarem quan discutirem de la reforma del Reglament del Parlament.

I és aquesta manera de fer el que ha dut el seu Govern a la implosió. Aquesta manera de fer divideix la societat catalana, enfronten fins i tot ells amb ells, els partidaris del dret a decidir i de la celebració d'un referèndum. Necessita vostè més proves que el seu full de ruta és una aventura? Creu que és possible avançar cada cop amb menys gent però més enfervorida?

Ja li hem dit que el camí per nosaltres és necessàriament un altre, que cal mobilitzar totes les forces que va aplegar en el seu moment el Pacte nacional pel referèndum, que cal establir un diàleg sincer fins i tot amb aquelles forces progressistes que, tot i manifestar temences i reserves cap aquesta via, reconeixen, com és el cas cada cop més, que hi ha unes legítimes aspiracions de la societat catalana a les quals cal donar resposta. Aquest camí és certament difícil però és transitable, perquè a Catalunya hi ha un profund desig de canvi, i aquest profund desig de canvi també existeix en la societat espanyola.

El Govern que vostè ens anuncia –permetin-me expressar-ho d'aquesta manera– no serà certament el Govern de la victòria. No el mena el coratge, sinó la incapacitat de reconèixer el fracàs d'una estratègia. Hi ha supèrbia i inconsciència, molta inconsciència, en la fugida cap endavant que pretén segellar la nova composició del seu executiu, perquè, més enllà de possibles conseqüències personals, estan en joc el destí de les institucions catalanes i la cohesió de la societat civil d'aquest país.

President, mireu, nosaltres hem estat oposició d'esquerres al seu Govern, ferma en les orientacions polítiques però institucionalment lleial. Però més que mai avui som oposició a un gabinet que desaten les necessitats del país, divideix la seva gent i ens allunya d'un escenari de decisió democràtica. Vostès compten que el rumb de col·lisió amb l'Estat mantindrà unides les seves fileres i acabarà arrossegant molta gent al carrer, però això no és propi d'un govern responsable.

És de bon to parlamentari desitjar sort –i no mancaré a aquesta tradició– i encerts als nous consellers, però molt ens temem que la seva arribada només servirà per tancar un cop més en fals la crisi de l'executiu.

El canvi de perspectiva que propugnen per nosaltres es confon cada cop més no pas amb la remodelació d'un model, d'un projecte esgotat, sinó amb un canvi de majoria i amb l'adveniment d'un govern realment progressista per a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. A continuació té la paraula el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Senyora presidenta, senyor president i... Avui estem aquí, igual que ara fa quinze dies en el darrer, en el passat Ple, per parlar d'una nova crisi de Govern. Senyor Puigdemont, vostè ja ha instaurat una tradició, i és que, després de cada sessió de control, vostè ve i ens parla de les víctimes setmanals del seu radicalisme, ens parla de les fugides i de les purgues dins del seu Govern. Darrerament, no passa un dia sense que algú, algun responsable del Govern de la Generalitat, surti corrents –surti corrents.

Avui estem parlant de tres consellers –el senyor Jané, la senyora Munté, la senyora Meritxell Ruiz–, però podríem parlar també del secretari general del Govern, del secretari general de Polítiques Educatives, del secretari general d'Ensenyament, el director dels Mossos d'Esquadra, el director del servei d'emergències del 112, o, darrerament, a les darreres hores, del número dos, o l'ex-número dos, de Cultura. Com li dic, doncs, tot un full de serveis que posa en evidència el nivell de degradació que viu el Govern que vostè està presidint.

Després d'escoltar la seva intervenció, i alguns companys de l'oposició hi han fet referència, déu-n'hi-do: si amb el que els ha alabat, si amb la bona gestió que han fet, el premi que han rebut ha estat enviar-los cap a casa... Vol que l'hi digui amb sinceritat? A mi m'ha recordat quan veïem aquells documentals de l'antiga URSS, eh?, de l'antiga Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques, on allà no es cessava ningú, allà els que es pur-

gaven, automàticament, ells mateixos dimitien voluntàriament, dimitien i eren enviats a Sibèria. En aquest cas, doncs, no són enviats a Sibèria, evidentment, però sí que els envi en cap a casa.

Miri, jo volia fer tres detalls sobre alguna de les coses que vostè ens ha explicat i sobre les noves persones que assumiran les responsabilitats, i cap a on va el seu Govern. El senyor Forn jo crec que ha començat amb mal peu, i l'hi dic amb tota sinceritat: crec que algú que és conseller d'Interior i que la seva carta de presentació és menysprear la legalitat; algú que diu que posarà els Mossos al servei d'una causa política i partidista il·legal –sí, no em digui que no–..., doncs, és començar, senyor Forn, amb un mal peu.

Inclús el diari *Le Monde* assenyalava, deia fa pocs dies que els nacionalistes moderats, senyor Puigdemont, estan abandonant la seva nau –ho deia el diari *Le Monde*. I l'article parlava, literalment, de purga i d'un govern format per «catalibans». Per cert, dins d'aquests «catalibans» de què parla el diari *Le Monde*, suposo, doncs, que hi podem incloure el nou director general dels Mossos d'Esquadra, el senyor Soler, un director general que diu que tots els que ens sentim espanyols o els que som espanyols els fem pena, una reflexió que no és fruit d'una profunda tristesa, sinó d'una supèrbia, de creure's part d'una espècie superior, d'una elit separatista que va repartint carnets de catalanitat i de democràcia al més pur estil pujolista. Aquesta elit separatista que fa dècades que governa Catalunya ja ha desconnectat, i no han desconnectat, senyor Puigdemont, d'Espanya, sinó que han desconnectat, lamentablement, del sentit comú i de la més mínima decència.

Senyor Puigdemont, vostè ja ha aprovat més crisis de govern que reformes a favor dels catalans ha dut a terme durant aquesta legislatura, i aquest és un aspecte, amb tota sinceritat, que se l'hauria de mirar. Fins i tot el mateix CEO, el seu organisme d'enquestes, reconeix que els principals problemes dels catalans són l'economia, els problemes socials, i per vostè, que ha desconnectat, lamentablement, aquesta no és la seva realitat. Vostè només jutja, per exemple, els seus membres del Govern, els seus alts càrrecs, pel seu grau de fanatisme, pel seu gran d'entrega per la causa i no per les polítiques reals o la feina real, en funció de les necessitats de la immensa majoria de catalans.

Per això no ens estranya, no ens estranya que estigui tan nerviós, perquè les persones assenyades fugen del seu Govern. A l'últim Ple estava tan nerviós, senyor Puigdemont, que es va oblidar fins i tot de presentar el que aleshores era la novetat com a nou conseller. I des d'aleshores, la seva actitud nerviosa, la seva radicalitat, l'està portant fins i tot al fanatisme a través del Twitter. Vostè a Twitter inclús s'ha disparat: a vegades no sé si és vostè mateix, el president de la Generalitat, el que escriu els *twitters*, o bé és un perfil fals de vostè mateix, un trol d'aquests que fan servir per amenaçar i per espantar els que no pensem com vostè.

La seva deriva preocupa cada cop més els catalans. De fet, ha aconseguit el que en dècades de Govern nacionalista no havien aconseguit, i és que es trenqui el silenci a Catalunya. Avui, més artistes, intel·lectuals, empresaris i societat civil no subvencionada estan disposats a alçar la veu, estan disposats a criticar la Generalitat, i fa un temps aquest fet era inaudít. Vostè ha aconseguit que la Catalunya moderada posi el crit al cel. Està conformant un govern sobre la premissa del fanatisme, que està portant el nacionalisme català al major dels desprestigis de la seva història.

Li explicaré una anècdota que no tinc en el guió, però que és d'ahir, d'ahir en un acte on vostè i jo vàrem coincidir, que va ser el trentè aniversari del Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat. Allà em vaig trobar una persona que ostenta grans responsabilitats esportives a nivell europeu, que no és gens de l'òrbita del partit que jo milito, del Partit Popular, que és una persona pròxima..., o és nacionalista, i em deia, aquesta persona, ahir, en el CAR: «El que més em preocupa és el desprestigi que a nivell internacional pateix Catalunya.» Aquest desprestigi té un responsable, aquest desprestigi té uns responsables, i són tots vostès, els que estan asseguts a la primera filera, a la primera bancada. I per aquest motiu, com li dic, el seu comportament posa en risc la credibilitat dels catalans i la credibilitat del Govern de Catalunya.

Jo li demanaria, senyor Puigdemont, que intenti, d'aquí al final de legislatura, aquesta legislatura que vostè assenyalava, que vostè diu que està a punt d'acabar, no dur a terme més purgues polítiques, perquè no el beneficien ni a vostè ni beneficien la imatge del

conjunt de Catalunya. La qüestió ara ja no és independència sí o no, perquè hi ha una coincidència generalitzada que aquest projecte rupturista, aquest projecte de separar Catalunya de la resta d'Espanya, és un projecte sense futur; la qüestió ara és si els catalans volem seguir amb un govern kamikaze, un govern d'irresponsabilitat, com el que estem veient en aquest moment, o volem apostar per un canvi, per un govern amb actituds i amb formes democràtiques.

Alguns hem governat a Catalunya, i alguns hem governat a Catalunya i ho hem fet bé. I alguns hem governat en els pitjors moments de la crisi econòmica d'aquest país i hem estat a l'alçada de les circumstàncies. I el millor que podria passar en aquests moments, on el descrèdit s'ha instal·lat a les institucions i a la política catalana, el millor que podria fer –i l'hi he dit abans en la meua intervenció–, senyor Puigdemont, és convocar unes eleccions.

Vostè sap perfectament que les úniques urnes que d'aquí a uns mesos –quan vostè ho decideixi, perquè és una facultat seva– hi hauran en els collegis electorals de Catalunya seran urnes per a unes noves eleccions autonòmiques. Jo no sé quina excusa, quin nom, no sé si tornarà a ser «el vot de la seva vida», o «el vot de la seva vida II», no sé en quina part de la saga es quedaran. Però ho repeteixo: l'única –l'única– votació, les úniques eleccions que hi hauran els propers mesos seran unes eleccions autonòmiques.

Si vostè de debò s'estima la institució que representa, que jo no ho poso en dubte; si vostè de debò té estima per al conjunt dels catalans, que en principi tampoc no haig de posar-ho en dubte, el millor que pot fer, senyor Puigdemont, és convocar de manera immediata, tan aviat com sigui possible, aquestes eleccions autonòmiques, unes eleccions autonòmiques on els catalans puguem parlar com sempre hem fet des que a Catalunya hi ha democràcia; unes eleccions autonòmiques on els catalans tindrem l'oportunitat de tornar a apostar per un govern amb seny, i unes eleccions autonòmiques –i el més important– que permetran que a Catalunya pugui existir un govern que, més enllà de disprepar-hi, governi per a tots els catalans, els que l'han votat però també els que no l'han votat, cosa que lamentablement vostè en aquests moments no pot dir.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Albiol. A continuació té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, molt bon dia a totes. És obvi que estem parlant d'una potestat que té el president del Govern, de fer canvis en el seu Govern, i, a més a més, qualsevol govern es compon i s'explica a partir, doncs, dels seus objectius, uns objectius que entenem que vostè també comparteix amb els seus consellers i conselleres. En tot cas, nosaltres sí que lamentem que de conselleres cada vegada n'hi hagi menys: ja eren poques i anem cada vegada pitjor.

En tot cas, també volem fer avinent que aquest Govern que ara es critica per part de tothom amb tantíssima vehemència és un govern que sovint té un suport molt variable. En les seves polítiques concretes, en les votacions que fem en aquest Parlament –projectes de llei, mocions de Junts pel Sí per instar el Govern a desplegar polítiques– tenen el suport moltes vegades no pas de la CUP - Crida Constituent, al contrari, tenen el suport dels que avui, sembla, doncs, que estan tan lluny de vostès, no?

Per tant, el Govern se sustenta en un Parlament i el Parlament té una aritmètica variable. Nosaltres sovint som dels vermells, eh?, dels que no estem a favor de les seves polítiques, i, a més a més, no només les combatem des d'aquí dins, amb aquesta oratòria, doncs, tan vehement que tenen alguns, sinó que sortim al carrer, ens manifestem al carrer contra unes polítiques que és que no només no són les nostres, sinó que van sovint contra nosaltres i contra el que nosaltres representem.

Per tant, nosaltres no confiem que el Govern que vostè presideix desplegui ni les polítiques econòmiques, ni les culturals, ni les territorials ni les de cap tipus que a nosaltres ens agradaria que es despleguessin, ni les que creiem que necessita aquest país. No tenim confiança en que això fos així ni avui tampoc seguim, doncs, tenint-hi aquesta

confiança. No creiem que s'hagi fet especial bona feina ni tampoc creiem que es farà especial bona feina a partir d'ara. Per tant, confiança, nosaltres més aviat cap.

Ara, també és veritat que, per poder desplegar les polítiques que nosaltres creiem que necessita aquest país, que reverteixen la precarietat en les condicions materials de vida de les que pitjor ho passen, de la classe treballadora, nosaltres sí que sabem que necessitem un nou terreny de joc. Nosaltres el que no farem és trampa, i intentem no fer-ne mai. I, per tant, sabem que en aquest marc, en aquest terreny, en aquest paradigma no hi ha marge perquè s'acabi, per exemple, amb la pobresa. Hi ha marge per tocar el percentatge de pobresa estructural, però nosaltres no volem ni un sol grau de pobresa, per més que el sentit estructural, per alguns, doncs, la justifiqui.

Nosaltres creiem que s'ha de generar un nou procés, un procés constituent que permeti establir noves bases. Per què? Doncs, per respondre al que ara és un crit d'una part important de la població: treball, casa, pa; qüestions molt bàsiques –molt bàsiques–, però que no estan garantides, encara.

I per això nosaltres volem treballar per generar aquest procés constituent, per recuperar sobirania que ens han furat, sobirania que haurien d'estar en mans del poder popular i que una amplíssima majoria de la composició d'aquest Parlament ha decidit regalar: a la Comissió Europea, als bancs, a la troica. Hem cedit, hem cedit sobirania als mercats, i després ens lamentem de quins són els problemes reals de la gent. Doncs, els problemes reals de la gent existeixen, també, perquè algú va decidir que la sobirania es diposita en espais de molt poca qualitat democràtica. I nosaltres, això, ho hem vingut a discutir; hem vingut a discutir les bases dels privilegis i hem vingut a discutir que siguin interessos aliens els que decideixin sobre les nostres vides. I és per això que nosaltres no avalem el marc autonòmic, perquè la Unió Europea, l'Estat, l'autonomia i fins el més petit dels municipis són corretja de transmissió de polítiques liberals, que són les que expliquen que ara ens trobem en una situació d'emergència social i que haurem de reclamar no només la sobirania nacional, sinó la sobirania social i la sobirania popular.

Per tant, nosaltres estem convençudes que l'autonomia no garantirà el blindatge dels serveis bàsics: l'autonomia és impossible que garanteixi que hi hagi cases per a tothom mentre hi hagi cases sense gent. Nosaltres sabem que en l'autonomia no hi ha terreny de joc possible, que no és veritat que en l'autonomia, fins i tot si hi ha governs progressistes, es pugui decidir sobre tot. Perquè és una autonomia que està tutelada, tutelada per la Constitució, tutelada pel Tribunal Constitucional, pel Consell d'Estat, també pel Consell de Garanties Estatutàries, tutelada pels mercats, tutelada pels lobbys, per alguns mitjans de comunicació.

I davant de tot això nosaltres quina resposta hi posem? Unes eleccions autonòmiques? Home, doncs, no. L'exercici del dret a l'autodeterminació (*aplaudiments*), que és l'exercici que mereixem com a subjecte polític que som. Autodeterminar-nos vol dir recuperar totes les sobirania. I, per tant, nosaltres estem disposades a garantir que aquest poble s'autodetermini malgrat que algunes diguin que ho volen combatre per terra, mar i aire; malgrat que algunes diguin que plantejar un referèndum en el Principat, no en el conjunt del país, és fins i tot pitjor que un cop d'estat.

Quina por. Quina por les que banalitzen els atacs per terra, mar i aire; quina por les que banalitzen els cops d'estat; quina por el senyor García-Margallo, que just ahir deia que el referèndum és fins i tot pitjor que un cop d'estat. Com es nota en quin bàndol se senten còmodes, com es nota que no són les víctimes dels bombardejos des de l'aire, com es nota que estaven en el bàndol dels vencedors els que diuen que un referèndum és pitjor que un cop d'estat –quina por.

Nosaltres, als seus canvis de Govern, no hi dedicarem massa temps. És a dir, ni confiem que el senyor Turull sigui qui lideri la transformació que necessita l'Institut Català de les Dones des d'una perspectiva feminista (*remor de veus*), ni confiem que la senyora Ponsatí, amb el seu currículum, eh?, justament no pas de la pedagogia transformadora, sigui la que acabi amb les concertacions amb les escoles d'elit, ni som nosaltres qui confiem que el senyor Forn garanteixi que no hi haurà mai més una ràtzia policial contra la dissidència política. Preferim no confiar-hi, en això.

Què tenim en comú, per tant? Les polítiques educatives, les polítiques que pengen de Presidència, les d'Interior? No, en absolut. Tenim en comú el compromís de fer un

referèndum l'1 d'octubre, ja està, que és molt. Com? Amb un estat en contra. Per tant, la determinació i el que els demanem a aquestes conselleres i a aquests consellers és que l'èmfasi, la determinació, la voluntat que posin en fer aquest referèndum, en executar-lo i en celebrar-lo sigui proporcional a la intensitat d'armes que desplegarà l'Estat per impedir-lo. I això és exactament el que els demanem: un referèndum que l'ha de garantir el Govern i que necessita, evidentment, una determinació de la majoria de la població. I nosaltres som aquí per intentar que la població responguem amb entusiasme davant d'aquesta gesta de radicalitat democràtica i que el Govern faci allò que li pertoca fer. Per tant, demanem fets i ho fem amb exigència, perquè és l'únic que ens garanteix fer inevitable la reculada, que sempre ens ha fet molta por.

La independència, per tant, sabem que no es fa només des de marcs juridicoinstitucionals, sinó que es fa des de marcs juridicoinstitucionals, des de les institucions, i es fa sobretot amb una majoria de la població que la vulgui fer efectiva. I recordem que hi ha una majoria d'aquesta població que el dret a l'autodeterminació creu que és un dret fonamental. I, a més a més, hi ha una part molt important d'aquesta gent que vol exercir el dret a l'autodeterminació perquè vol acabar amb determinades tiranies de l'Estat però que també vol acabar amb tiranies de les elits, no ho perdem de vista.

El referèndum, per tant, per nosaltres, ho hem dit sempre, no és un punt d'arribada, és un graó. És un graó, això sí, imprescindible i insubstituïble. I no hi ha res, no hi pot haver res que ens faci col·lapsar, ni tan sols l'Estat, perquè, si col·lapsem ara, probablement donarem el missatge que col·lapsarem a partir d'ara. L'Estat pot dissoldre el Parlament, ho va fer amb Franco i ho pot seguir fent amb el senyor virrei Millo. Que dissolguin el Parlament; el Govern ha de seguir convocant i fent possible el referèndum de l'1 d'octubre, perquè llavors serà quan el món veurà que, mentre hi ha una gent que va a votar el dia 1 d'octubre, n'hi ha d'altres que fan el mateix que es feia en dictadures feixistes.

Qui avui en dia qüestiona el potencial transformador del referèndum ho fa des de posicions conservadores, i, per part d'alguns, ho entenem perfectament. I qui demana més garanties a aquest referèndum, qui demana que hi hagi una estratègia conjunta per abraçar àmplies capes de la població, aquí els hem de dir: «És que hi sou a temps. Sou a temps per treballar, per eixamplar aquesta base que demana poder exercir el dret a l'autodeterminació. Hi ha temps, encara.» Si no, si el que es vol és reeditar una nova etapa del processisme, que alguns hi tenen una dilatada experiència, vingui de la dreta o vingui de les esquerres, amb nosaltres que no hi comptin, perquè això no va d'unes noves eleccions ni de majories progressistes ni conservadores; això no va d'eleccions, no va d'interessos de partits, ni va de cadires ni va de prerrogatives de ningú. Això va de que tot un poble pugui expressar-se.

Feu els canvis que vulgueu, però anem cap al referèndum. Que el Govern hi posi les urnes, que la gent hi posarem la resta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Gabriel. A continuació té la paraula el senyor Germà Gordó.

Germà Gordó i Aubarell

Sí; gràcies, presidenta. Molt breument. En primer lloc, donar les gràcies al president per l'explicació que ens ha fet, una explicació jo crec que detallada, extensa, i no perquè era obligatòria menys a agrair.

En segon lloc, també agrair la feina feta pel conseller Jané, per la consellera Munté i per la consellera Ruiz. Crec que han estat dignes governants d'aquest nostre país.

I, en tercer lloc, desitjar molta, molta sort als nous consellers que ens representen a tots com a ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

Res més.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gordó. A continuació té la paraula el senyor Lluís Corominas, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. Els admeto que puc estar afectat d'una mica de *jet lag* o del mal de les alçades d'haver estat tant temps a la Mesa, però o bé no tenen capacitat de reacció o bé senzillament no han escoltat el que ha dit el president. Vostès han fet la intervenció que tenien prevista; en alguns casos, com que ja venien..., només han fet la frase del dia: aprofitant que el president els dona audiència, han buscat la frase..., doncs, el «Manolo el del bombo», el «trol», o qualsevol altra expressió d'aquestes, de vegades afortunades, de vegades, gairebé sempre, molt poc afortunades. Per tant, aquesta poca capacitat que han tingut d'adaptar-se a les raons per les quals compareixia el president, que era per explicar el canvi de Govern..., vostès no volien això, vostès volien, en alguns casos, fer el seu discurs, i en els altres, com en el cas del senyor García Albiol, agredir verbalment, com ens té acostumats, faltant al respecte en la majoria de les seves intervencions.

Bé, agraïm aquestes explicacions que ens ha fet el president. I, evidentment, com a tot arreu, hi ha legitimitat per fer els canvis que calgui i també la legitimitat dels consellers i conselleres per fer el que creguin convenient en cada moment. A aquestes hores mateix, el cap d'estat major del Govern del president Macron ha dimitit, igual que passa en tants governs –igual que passa en tants governs. I, per tant, aquesta legitimitat, d'entrada, com ha dit molt bé el senyor Iceta.

També, no enganyem ningú: el moment polític és el que és. Nosaltres ens vam presentar com a formació independentista, Junts pel Sí, per arribar a assolir l'estat propi per arribar a la independència. Vam treure els resultats que vam treure el 2015 i ens volem legitimar a través d'un referèndum. A qui l'estranya, això? I estem volent fer-ho a través d'un procés polític que és tan legítim com qualsevol altre, i que demanem que, igual que nosaltres hem de respectar els projectes polítics que tenen vostès, vostès ens respectin el nostre. Sembla que això no valgui, quan nosaltres volem tirar endavant el nostre projecte polític, i en canvi vostès sempre tenen la veritat.

Respecte als consellers que han fet un pas al costat –la consellera Munté, la consellera Ruiz i el conseller Jané–, són ells els que ens han portat fins aquí, també, amb tot el seu compromís. I és molt injust el que se n'ha dit; per part dels grups que els van atacar fins ahir, ara resulta que són els millors consellers del món, senzillament perquè creuen que són unionistes.

Els fan molt mal, dient això, perquè és molt injust: pel seu compromís, per la feina que han fet, que ha estat molta, com s'ha dit, i perquè no és veritat, a més. Si som aquí és, també –i si estem a dos mesos de poder fer el referèndum–, perquè la consellera Ruiz, la consellera Munté i el conseller Jané han treballat per arribar fins aquí, i ara han fet un relleu perquè hem d'arribar fins al final. I, per tant, és molt injust el que han fet vostès, és de poca honestat política, els que han intentat confrontar d'aquesta manera.

I les seves raons..., si tant els estimen, respectin les raons que tenen ells i elles, no les que vostès pensen que tenen. No els estimen tant? Doncs, respectin-los. La política sobretot és respecte al que diu l'altre, i, si no, senzillament és demagogia.

Bé, respecte als nous. Mentre parlaven els grups parlamentaris, ja que vinc de l'àmbit jurídic –gràcies, senyor Iceta, per haver-me atribuït la paternitat de la Llei de transparència, no és cert, però gràcies; bé, hi va col·laborar molta més gent, com vostè sap– m'he dedicat a fer la carta de drets dels nous consellers, eh? I els nous consellers tenen alguns drets. Per exemple, el dret a fer els seus equips i a fer els relleus que creguin convenients. Tenen el dret a ser jutjats pel que facin i no els apriorismes que vostès han posat sobre la taula. Tenen dret, també, a tenir ideologia; ara resulta que no poden tenir ideologia o que en poden tenir només una: voler estar dintre d'Espanya passi el que passi. I sobretot tenen dret a seguir mantenint el seu nom i el seu cognom. Perquè, clar: «catalibans», «kamikazes», «aiatollàs suïcides», inclús, al president, «trol». Bé, una mica de respecte (*aplaudiments*) –una mica de respecte.

Respecte a la nova consellera –la senyora Clara Ponsatí– i els nous consellers –el senyor Turull i el senyor Forn–, l'agraïment per haver assumit aquest repte en aquest moment polític. El suport de Junts pel Sí; al final, hi han moltes intervencions, però el grup majoritari és Junts pel Sí, per tant, ens teniu al vostre costat i valorem aquesta valentia d'assumir el repte en aquest moment.

M'ha semblat, senyora Arrimadas, que vostè qüestionava la trajectòria dels consellers. Bé, o no s'ha llegit tots els currículums o li n'han donat només una part, o després d'això de «kamikazes» i «aiatollàs suïcides» ja no tenen capacitat per llegir realment a què s'han dedicat en aquesta vida el senyor Forn, la senyora Ponsatí i el senyor Turull, que tenen una llarga trajectòria, no només política, sinó que també personalment poden donar..., en tot cas, segur –segur– poden acreditar una llarga trajectòria.

Bé, també demanem que se'ls jutgi pel que faran, no pas per tot això que han dit vostès. Tenen com a mínim l'oportunitat, han de tenir l'oportunitat, de poder ser jutjats pel que faran.

I respecte al que han dit vostès, respecte a aquest canvi, també, unes consideracions. De tot el que s'ha sentit, si aquesta ideologia que volem defensar nosaltres a través de Junts pel Sí, a través d'aquest Govern, és lícit que ho fem, per què aquesta agror constant, per què aquest mal rotllo professional, gairebé, que vostès transmeten? Fa uns dies vostès deien: «Aquí s'ha acabat la revolució dels somriures.» No, són vostès que estan permanentment de mal rotllo, i això ho encomanen –això ho encomanen. No hi ha ni un punt de positivitat a re, i nosaltres no volem tenir aquest punt, i, per tant, lluitarem contra això; lluitarem contra això entre altres coses perquè diuen mentides.

La senyora Arrimadas ens feia el retret de «com es plegui...» i tal. Vostè ha sentit a algun dels consellers o conselleres que han cessat, a alguns dels càrrecs que han cessat ni un sol retret, ni una sola mala paraula? –ho ha sentit? Coneix vostè, per exemple, una tal Beatriz Pérez, de Tarragona, regidora fins ara de Ciutadans, que diu: «Deixo Ciutadans perquè no s'ha tingut en compte la meua opinió.» Oi, goita! (*Aplaudiments.*)

Senyor Rabell, emparar-se sempre en el referèndum, un altre cop? Ajudi'ns. Com ho hem de fer, per tenir garanties? Ajudi'ns, doni solucions. (*Aplaudiments.*) El CEO –el CEO–, senyor Rabell, diu que el 47,7 per cent dels seus votants –el 47,7 per cent dels seus votants– estan a favor d'un referèndum no acordat, i l'altre, un 35,5 per cent, a favor d'un referèndum acordat. Ajudi'ns, senyor Rabell, perquè ajudarà els seus votants, i al final no el votaran, si no.

Bé, en tot cas, vostè també s'agafa a l'Estatut. Bé, quin Estatut? El que tenim ara no és el que vam votar. El poble de Catalunya no el va votar, aquest Estatut. No s'abraçin a aquest Estatut (*aplaudiments*) –no.

Bé, i vaig acabant. Agraïm, president, les explicacions. Donem suport als nous consellers.

I encara que sigui una mica injust, senyor Iceta, vull acabar amb una cita seva, un dels clàssics en aquest Parlament. Any 2006, mes de juliol, textual, llibre de sessions: «En nom del nostre grup parlamentari, el suport a la seva decisió, president, de remodelar el Govern. Compartir amb vostè el criteri que el Govern ha d'encarar el referèndum amb un criteri homogeni.» Miquel Iceta.

Res més, gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Corominas. Moltes gràcies a totes i a tots.

Es suspèn la sessió fins a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bona tarda a totes i a tots.

Proposta de reforma del Reglament del Parlament

211-00001/11

El quart punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la proposta de reforma del Reglament del Parlament. En primer lloc, intervindran els grups parlamentaris per a defensar les esmenes reservades i, si escau, les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries que s'ha presentat.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor José María Espejo.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. Honorables miembros del Govern, benvinguts els que sou nous –senyora Ponsatí, senyor Forn–, bueno, pues por fin supongo que hoy los miembros del Grupo Parlamentario de Junts pel Sí estarán contentos, los señores de Convergencia, los señores de Esquerra, los señores de la CUP. Hoy es el día en el que en este... Els independents..., el senyor Germà Bel també està content. Me alegro, porque yo estoy contento de que tengan alegría, aunque sea por poco tiempo, siempre me alegro de eso. Hoy... (*Veus de fons.*) Por poco tiempo. En casa del pobre la alegría dura poco...

La presidenta

Si us plau, no facin diàleg.

José María Espejo-Saavedra Conesa

...y creo que en este caso –en este caso– va a ser así, señor Bel. Hoy nos tomamos la píldora de Matrix, del Matrix parlamentario, ¿eh? Ya entramos en otra nueva dimensión con este Reglament. Hoy aprobarán el Reglament de la lectura única, y la verdad es que tiene sentido, esto de la lectura única, porque todo esto hay que leerlo desde un único punto de vista, por mucho que ustedes lo vendan como una forma de hacernos un favor al resto de grupos parlamentarios, de facilitarnos nuestra labor parlamentaria. En fin, gracias por su generosidad. Así lo explicaba el hoy *conseller* señor Turull cuando hacía de ponente de esta propuesta de reglamento. Esto nos facilitaría la vida a todos los grupos parlamentarios. Pero lo cierto es que los grupos parlamentarios de la oposición ninguno se lo hemos pedido. En fin, gracias por su generosidad, pero no hacía falta.

Todo esto, como les digo, se lee, efectivamente, de una única manera: «Por encima de todo –por encima de todo– queremos la independencia, y lo demás –los derechos de los diputados, las normas, las leyes, los reglamentos, el Consell de Garanties, la Comisión de Venecia, la ONU, la Unión Europea, etcétera– no nos importa –no nos importa. Y punto. Vamos a hacer el reglamento de Matrix, de nuestro Matrix particular, para hacer lo que queramos.» Y eso es lo que hoy este Pleno, pues, seguramente va a aprobar con los votos de aquellos que representan a menos catalanes en contra de los votos de aquellos que representan a más catalanes. Eso es así, los votos de Convergencia, Esquerra, la CUP y no sé si en este caso del diputado imputado, señor Gordó, permitirán, representando a menos catalanes que los diputados del resto de la oposición, aprobar el reglamento de Matrix. Y digo de Matrix porque ustedes, desde hace ya mucho tiempo, están inmersos en el Matrix del *procés*, que solo en parte había entrado en este Parlamento. Pero ahora ya quieren reglamentar este Parlamento con las normas de Matrix.

Yo lo que les pido... Podemos hacer un debate técnico sobre lecturas únicas, urgencias, plazos, enmiendas y todo lo que quieran, que a mí además, particularmente, me encanta como jurista, pero creo que es mejor pedirles a ustedes que hablen claro de una vez, con esto de la reforma del Reglamento, no para que les entendamos nosotros –que sabemos perfectamente lo que quieren hacer con esta reforma del Reglamento–, sino para que les entienda la gente, ¿no?, que es lo más importante, que les entienda la gente. Yo les pido –y sé que es mucho pedir– que sean en este caso valientes. Yo ya sé que en su grupo –en el Gobierno está muy claro, y en su grupo– quien es valiente, quien dice la verdad y lo que piensa, muchas veces, se queda fuera, se queda sin sillón. Pero yo se lo pido con sinceridad. De hecho, yo creo que la razón de hacer este Reglamento es simplemente el miedo, es el miedo a la oposición democrática. Por eso tienen que hacer un reglamento, para tapar la boca a la oposición democrática, para amordazar a la oposición democrática.

Podemos hablar –podemos hablar– de si la lectura única es adecuada, de si es legal, de si se ha utilizado aquí o allí, que precisamente esta mañana parecía que al señor Puigdemont le parecía fatal que se hubiera utilizado con la reforma del Tribunal Constitucional; podemos debatirlo; seguramente no era el mejor modo de hacer una modificación de una norma de ese calado. Pero, ustedes, es que tienen muchas incoherencias: le parece mal al señor Puigdemont la lectura única para eso, pero luego la quiere utilizar para otras cosas; le parece malvado el Tribunal Constitucional, pero luego va al Tribunal Constitucional a presentar recursos. En fin, yo les pregunto una cosa a los miembros de Junts pel Sí y les pido además que, sin miedos –sin miedos–, se la digan a todos los catalanes. Yo, no sé si será usted el portavoz de su grupo en esta propuesta de reforma, señor Torrent, pero yo le quiero preguntar, hacer una pregunta y ver si usted me quiere contestar: ¿la reforma de este Reglamento es para poder aprobar las leyes de referéndum y de transitoriedad jurídica por lectura única? Es muy simple la pregunta –es muy simple la pregunta. Y le pido que tenga la valentía de decírselo a los catalanes.

Es evidente cuál es mi opinión, la de toda la oposición, la del Consell de Garanties Estatutàries, la de los letrados del Parlament, la de toda la prensa, pero me gustaría oír la suya, la del portavoz del grupo que promueve la reforma, cuyo punto más importante es la lectura única, y pedirle que nos conteste a toda la oposición si la reforma de la lectura única que se hace en este Reglamento es para aprobar –es para aprobar– las leyes de referéndum y de transitoriedad jurídica. Pregunta simple, pregunta que sinceramente todos damos, todos tenemos una respuesta afirmativa, pero estaría bien que ustedes, que nunca lo han reconocido, tengan la valentía de decírnoslo a todos aquí.

Lo que pasa –lo que pasa– es que igual en el... No sé si le están diciendo lo que nos tiene que responder, pero la pregunta es fácil, igual que en el Gobierno a lo mejor hay cierto miedo a responder esta pregunta o decir las cosas en público y a lo mejor esto también pasa en el grupo parlamentario. Porque, claro, queda muy mal decir –queda muy mal decir– que quieren convertir este Parlament en una asamblea populista, donde a la oposición se le conceden cinco minutos, y gracias, para aprobar por urgencia y sin más posibilidad de debate una ley que cambia todo el marco jurídico –todo el marco jurídico– de Cataluña de un plumazo. Y lo hacen, insisto, porque tienen miedo; miedo de la oposición de este Parlament, diversa, plural, que tiene posiciones absolutamente divergentes en cuestiones clave, incluso en la cuestión del referéndum, pero que todos pensamos que lo que quieren hacer con este Reglamento es una cacicada –una cacicada.

La ley de transitoriedad, una ley imposible, por otra parte. Una ley que en lo jurídico implica lo mismo –lo mismo– que si cambiamos las leyes de la física para que a partir de ahora las cosas caigan para arriba, ¿verdad? Un reglamento de Matrix –un reglamento de Matrix– para aprobar las leyes de Matrix –las leyes de Matrix–; leyes, por otra parte, que no serán leyes, que no tendrán valor, que no serán más que un papel con tinta por mucha parafernalia teatral que se les quiera dar. Papeles con tinta, nunca leyes. Matrix no funciona.

Y esta reforma hay que leerla en una clave también muy clara: ustedes, señores de Convergència, no están acostumbrados a tener oposición –no están acostumbrados a tener oposición. Al último líder de la oposición que tuvieron, que ya no hacía mucha oposición, por no decir ninguna, le ofrecieron un puesto en la lista electoral y un sillón en el Gobierno, y listo, todo arreglado. «¿Tú también quieres la independencia? Pues toma, siéntate aquí y no digas ni mu sobre la corrupción, porque en Matrix no existe la corrupción. En Matrix el 3 por ciento no existe.» Y fíjense si ha funcionado que él mismo comprueba en el seno del Gobierno que hay indicios de corrupción, y ni mu –ni mu. La verdad, señores de Convergència, es que fue una jugada maestra.

Pero, claro, no contaban –no contaban– con que aparte de la dócil Esquerra había otros partidos en la oposición, como por ejemplo Ciudadanos, que se ve que es algo más molesto que Esquerra con esto de la corrupción, estas cosillas de garantizar los derechos de los parlamentarios, estas minucias de que hay que respetar las normas y los reglamentos y tal. «Qué tiquismiquis», que diría algún *conseller* un poco hiperventilado, ¿no? ¿Y qué hacemos? Pues, no pasa nada. Nos sacamos un reglamento de la manga para tapar la boca a la oposición y de golpe aprobar las leyes que queramos sin debates, sin enmiendas, en cinco minutos te presento y en cinco minutos te apruebo: el reglamento mordaza, el reglamento mordaza del Parlament de Catalunya.

Aquí hemos tramitado hace no mucho una ley para la creación de la comarca del Lluçanès que se ha tramitado como una ley normal, como debe ser, por supuesto, con sus enmiendas, con sus ponencias, etcétera. Pero para cambiar de golpe el régimen jurídico de Cataluña, toda la legislación, todas las instituciones, por lectura única, en cinco minutos y por urgencia extraordinaria. Esto es lo que pretenden. Y si no es así, le pido que nos lo diga. Es una pregunta muy clara que le he hecho yo. Nosotros creemos que sabemos lo que pretenden, pero estaría bien que se lo dijeran a los catalanes públicamente. Y si no lo hacen, harán como hace el Gobierno, que oculta, que engaña, que miente, porque no quiere asumir las responsabilidades de lo que ellos mismos dicen defender.

El Consell de Garanties Estatutàries, los letrados de este Parlamento le han ido dando «zascas» tras «zascas», hasta el «zasca» final, que llegará –llegará. Pero ustedes simple y llanamente desprecian esas instituciones. Las desprecian porque no se puede denominar de otra manera lo que hacen con el Consell de Garanties, los letrados y las diferentes instituciones que les han ido diciendo que de esta manera no se puede. Porque su proyecto es respetable, es legítimo, pero no se puede hacer contra las instituciones, contra las normas, contra los reglamentos, contra aquello que garantiza los derechos de los diputados, que somos los que representamos a muchísimos, cientos de miles de catalanes, millones de catalanes, que además son más de aquellos que los representan ustedes. (*Aplaudiments.*)

Pero a ustedes les da igual. Tenemos un mandato democrático que era declarar la independencia en dieciocho meses. ¡Ay, no!, «declarar la independencia», no: hacer un referéndum. En fin, da igual. Lo que se les vaya ocurriendo en cada momento. Y, en función de lo que se les va ocurriendo en cada momento, van estirando o encogiendo las normas, los reglamentos y las instituciones como un chicle. Y eso es despreciar las instituciones catalanas –es despreciar las instituciones catalanas. Y a quien venga a decir que eso no se puede hacer así, fuera, que se vaya, expulsado. Esa es la forma que tienen ustedes de actuar. Y esa es la forma con la que han actuado en la reforma de este reglamento.

E insisto –e insisto–, creo que sería un acto mínimamente valiente decirnos si realmente van a utilizar esta reforma del Reglamento, la finalidad de esta reforma del Reglamento es, entre otras, la de aprobar esas leyes por lectura única. Díganoslo ya, reconózcanlo; que la gente lo pueda juzgar y que piense lo que entienda que debe pensar sobre esta cuestión, porque ustedes no lo han reconocido nunca. Les pido que tengan la valentía de hacerlo. No lo sé, si se callarán y no se atreverán, *com sempre*; no lo sé, si les tiemblan las piernas, *com sempre*, y, en todo caso, seguro que todo lo que pretenden no servirá para nada, *com sempre*, o al menos como los últimos cinco años, en los que todos los 1 de enero decían que ya, que este año sí, que ya toca y, mira, aquí estamos, *com sempre*.

En fin, esta es su forma de actuar. Para ustedes, la democracia –para ustedes, la democracia– no es un fin, sino un simple medio. Y como con la democracia no pueden conseguir su fin, entonces pervierten el medio, se saltan las normas democráticas, engañan y ocultan, hacen reglamentos a medida, que es lo que demuestra que ustedes no creen verdaderamente en la democracia, aunque se llenen la boca de ella. Pero, miren, con nosotros no cuenten. Y, según parece –según parece–, tampoco van a contar con el resto de la oposición, que, insisto, y esto sé que no les gusta, pero es un hecho, es un hecho absolutamente cierto y objetivo, todos los diputados de la oposición que hoy votaremos en contra de su reforma del Reglamento representamos a más catalanes que todos ustedes que van a votar a favor de esta reforma del Reglamento. (*Aplaudiments.*)

Hoy van a aprobar el Reglamento que mete a este Parlamento en Matrix, como les digo, pero recuerden que lo que sale mal en Matrix tiene consecuencias en la vida real. Yo solo les pido que las paguen ustedes y que no obliguen a hacerlo a todos los catalanes.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Espejo. A continuació, en representació del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputats i diputades, el Grup Parlamentari Socialista, com és sabut, no era partidari i segueix sense ser partidari d'una reforma del Reglament en aquests moments, en les circumstàncies en què s'ha produït i, sobretot, amb la forma amb què s'ha debatut tota aquesta reforma que avui examinem. Com saben, nosaltres ens vam oposar a la constitució d'una ponència conjunta per a l'elaboració d'aquesta reforma del Reglament i crec que val la pena destacar que cap dels grups de l'oposició, excepte el que dona suport al Govern, que és que la CUP, va participar de la ponència conjunta. Una ponència conjunta que, segons tenim notícies, es va desenvolupar amb extraordinària rapidesa; en menys d'un quart d'hora tenien acordat tot el contingut d'aquesta proposta de reforma al Reglament que se'ns presenta.

I és clar, nosaltres una de les coses que dèiem és: «Escoltin, tenim una reforma relativament recent del Reglament del Parlament de Catalunya, que es va produir amb un grau notable de consens, que va modernitzar de manera important alguns dels tràmits i procediments, els va agilitar també i, si hem de revisar el Reglament, estem cridats a fer-ho almenys amb un grau de consens similar a aquell que es va produir.» De fet, és el recomanable i és el que el Reglament, en la seva redacció actual, intenta provocar quan diu que els mecanismes de reforma són a través d'una ponència conjunta; intenta provocar això. Però aquest és un resultat que de manera molt manifesta no es podia produir, ja des de l'inici, perquè, ja a la Junta de Portaveus, els quatre grups que avui estem donant la nostra opinió contrària a aquesta reforma del Reglament vam dir que no participàvem ni de la necessitat de reformar el Reglament ni de fer-ho d'aquesta manera.

I ens podríem preguntar per què aquesta sobtada fallera per la reforma del Reglament per part dels grups de Junts pel Sí i de la CUP, per què hi estan obsedits d'aquesta manera dos grups que han exhibit públicament tan poca afeció per formalismes i legalismes en la present legislatura. És una pregunta legítima. El problema, senyor Espejo, és que no pretenc que no li contestin a la pregunta que vostè feia, però els portaveus, tant del Govern com dels grups parlamentaris, han estat anunciant a tort i a dret quina era la intenció d'aquesta reforma reglamentària. I no només ho han dit en declaracions públiques als mitjans de comunicació, sinó que fins i tot en la ponència, en les discussions de la ponència, se'ns va manifestar sense cap tipus de problema que aquesta era una reforma que, evidentment, estava enfocada a permetre una tramitació exprés, amb els mínims destorbs possibles, d'aquestes lleis de desconexió que van mutant de nom, no?, «de règim jurídic català», «de transitorietat», la «lleï del referèndum», sigui quina sigui, per portar-les al Parlament amb la màxima celeritat, amb el mínim debat possible i amb les mínimes oportunitats de que poguessin patir algun entrebanc.

És clar, el problema és que alguns d'aquests entrebancs, des de la perspectiva de la majoria parlamentària, són i es configuren com a drets dels grups parlamentaris: la possibilitat de que la iniciativa es publiqui, la possibilitat de que es puguin presentar esmenes a la iniciativa legislativa, la possibilitat de sol·licitar un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries respecte a aquesta iniciativa legislativa, en definitiva, garanties que ho són no només per als diputats i diputades, per preservar el seu *ius in officium*, és a dir, la possibilitat d'accedir als càrrecs públics en igualtat de condicions i d'exercir-los també, de desenvolupar-los en igualtat de condicions, sinó que sobretot són garanties que ho són del dret a la participació política a través de representants, és a dir, garanties que ho són dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I manllevar-nos aquestes garanties, posar un tràmit exprés per a una qüestió absolutament transcendent com una llei que pretesament vol donar cobertura a una consulta, referèndum, que diuen que volen fer l'1 d'octubre i que no pot de cap de les maneres tenir cap de les garanties que estan en els estàndards internacionals en matèria de processos electorals o en el codi de bones pràctiques de la Comissió de Venècia, o, encara més, passar per aquí, a través d'aquests mecanismes que vostès pretenien fer, lleis que pretenguin una desconexió de l'ordenament jurídic vigent és una qüestió de tal transcendència que de cap de les maneres podia passar a través de mecanismes com els que vostès pretenien.

Perquè, en el fons, d'això és del que estem parlant, eh?, estem parlant de la seva voluntat, del seu intent d'alterar de forma substancial el procés de formació de la voluntat de la cambra, en un clar abús i atropellant, si cal, els drets de l'oposició. Perquè això

no anava, com algun portaveu ha pretès, de facilitar que un grup parlamentari promogués una iniciativa i pogués demanar-ne la lectura única; anava de suprimir tots els tràmits parlamentaris possibles de tal manera que la cosa pogués passar ràpida i fina, diguem-ne, sense que ningú hi pogués dir ni ase ni bestia; d'això anava, d'un autèntic atropellament.

I, mirin, una qüestió com canviar el reglament d'una cambra és una qüestió relativament important, i ens ho plantejaven, ens ho recordaven en les notes jurídiques que van emetre respecte a la qüestió els lletrats d'aquesta cambra. Ens diuen que els reglaments parlamentaris són la màxima expressió de l'autonomia organitzativa i de funcionament de les cambres; ens diuen que són materialment la principal norma configuradora del *ius in officium* parlamentari, que garanteix el dret fonamental de participació política a través de representants, dret que en un sistema democràtic inclou de manera especial la protecció dels drets de les minories parlamentàries, òbviament. I ens recorden que és convenient que qualsevol reforma del Reglament compti amb el més ampli consens possible, com ha estat regla habitual en les successives reformes del Reglament del Parlament de Catalunya.

Però és que si no n'hi hagués prou amb aquest recordatori, i molts altres, moltes altres observacions tècniques, jurídiques, d'oportunitat, que feien també els lletrats del Parlament, a continuació hi ha hagut un dictamen molt interessant del Consell de Garanties Estatutàries, que és que pràcticament val la pena senzillament llegir què diu de l'intent de fer passar lleis tan transcendents com les que vostès anuncien pels mecanismes pels quals pretenen reformar aquest Reglament. Ens diuen que consideren –el Consell de Garanties Estatutàries, eh?, un òrgan dependent del Parlament de Catalunya–, consideren que «la tramitació en lectura única ha de ser utilitzada de forma excepcional per a l'aprovació d'iniciatives legislatives que no requereixin d'un extens procés deliberatiu i de treball parlamentari per raó de l'escassa rellevància política o social del seu objecte o per la poca complexitat tècnica de la seva regulació». No sembla que la qüestió de la secessió sigui una qüestió de poca complexitat tècnica.

També ens recorden, que pel que fa a l'àmbit institucional català, valoren que «una possible proposta de reforma de l'Estatut o de les seves lleis de desenvolupament bàsic», sigui, diguem-ne, feta de manera expressa o tàcita, «llevat d'algun aspecte puntual i acordat, haurien igualment de quedar fora de l'abast d'aquesta especialitat simplificada de tramitació legislativa, en la mesura que no permet el nivell de participació política que, per contra, sí que garanteix la via ordinària». Ens diu el Consell de Garanties Estatutàries també que valoren que «seria desitjable que l'article 135» –que és on està la mare de l'ou, eh?, la lectura única– «preveïés de manera explícita el tràmit i les condicions d'exercici relatius a la potestat de presentar esmenes totals o parcials a les proposicions de llei, així com als projectes de llei, per part dels grups parlamentaris». Ens diuen també que la lectura única «no és el procediment més idoni per a l'exercici de la potestat legislativa ni tampoc l'adequat per aprovar qualsevol tipus d'iniciativa legislativa», que entenen que «els requisits d'habilitació consistents en la “naturalesa” o la “simplicitat”», que diu que han d'acompanyar aquestes iniciatives per lectura única, «comporten uns límits materials que condicionen la utilització d'aquesta especialitat procedimental».

Ens diuen que «la lectura única es defineix en essència pel seu ús restrictiu i excepcional», que «no resulta procedent per a la tramitació de lleis de contingut substantiu complex ni per a la innovació significativa en un sector de l'ordenament jurídic o per a la reforma estructural del sistema institucional»; tampoc seria una opció adequada per a «casos d'elevada sensibilitat social o política de la matèria en els quals es dona una evident manca de consens mínim entre les forces parlamentàries». Ens diuen que aquesta tramitació legislativa, sigui a través de la lectura única, sigui introduint un punt a l'ordre del dia a petició de dos grups parlamentaris, ha de respectar sempre, ineludiblement, alguns tràmits parlamentaris com són l'admissió a tràmit de la iniciativa per part de la Mesa, la qualificació, la seva publicació, la possibilitat d'aportar esmenes, la possibilitat de sol·licitar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries.

En definitiva el que els estan dient tant els lletrats de la cambra, com els grups de l'oposició, com el Consell de Garanties Estatutàries és que aquesta reforma parlamentària no serveix en absolut per a allò per al qual vostès l'han dissenyada –no serveix en

absolut. I crec que de la simple lectura dels fragments que he seleccionat del Consell de Garanties Estatutàries s'entén el que deia des d'un altre faristol fa uns dies, que és que només des d'un incompreensible acte de fe exacerbada es pot dir que el Consell de Garanties Estatutàries els va validar aquesta reforma del Reglament del Parlament de Catalunya.

Per tant, nosaltres, tot i que votarem puntualment a favor d'algunes esmenes que ens sembla que poden tenir sentit perquè, al final, es van acabar posant, diguem-ne, es va posar una certa torna en aquesta reforma del Reglament de Catalunya, doncs, votarem a favor d'alguna d'aquestes esmenes, però votarem en contra d'una reforma del Reglament que, de manera manifesta, vostès volen usar per a quelcom que...

La presidenta

Senyor Pedret, ha exhaurit el temps.

Ferran Pedret i Santos

...no es pot usar de cap de les maneres.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Sota l'aparença d'una mera reforma del Reglament, aquesta proposició de llei ataca el moll de l'os de la democràcia parlamentària i sosca-va els drets de participació política de la ciutadania de Catalunya. Això és exactament el que els ha dit el Consell de Garanties Estatutàries. Aquesta proposta, que es presenta com una estratègia per intentar burlar el govern del PP i la seva bunquerització, en realitat es pot acabar convertint en un engany al Parlament de Catalunya i a la ciutadania d'aquest país. Per això, perquè del que estem tractant no només és de la reforma del Reglament, sinó de la llei del referèndum, vull tornar a reiterar, avui una altra vegada, el compromís de Catalunya Sí que es Pot amb la celebració del referèndum, el que va acordar el Parlament de Catalunya el 6 d'octubre passat.

Recordo: un referèndum inclusiu del conjunt de la societat catalana, i mai pot ser inclusiu un referèndum perquè la unilateralitat amb la que es planteja no és només amb relació a l'Estat, és sobretot una unilateralitat amb relació a bona part de la societat catalana. Volem un referèndum que es realitzi amb garanties democràtiques, i algú se'n fot quan diem això. Senyor Turull, això de les «garanties democràtiques» no és qüestió de *tiquismiquis*, és que és l'essència de la democràcia. «Garanties» significa disposar d'una norma electoral aprovada amb suficient antelació, no pocs dies abans del referèndum. «Garanties» suposa disposar d'un cens electoral que conegui la ciutadania i, per exemple, el pugui impugnar. «Garanties» significa tenir una administració electoral independent, no creada al servei d'un objectiu partidari. Només un referèndum inclusiu amb garanties democràtiques pot tenir reconeixement internacional i tenir efectes jurídics i polítics reals, que és el que pretenem, suposo, no?, perquè potser a vegades un arriba a pensar que el que es pretén és una altra cosa diferent.

Aquests requisits del referèndum no són capricis de Catalunya Sí que es Pot ni obstacles que els posem; això són les condicions de la resolució aprovada pel Parlament de Catalunya que tothom ha de respectar, especialment els grups que la van votar. I a hores d'ara ja és bastant evident que el que Junts pel Sí i la CUP ens proposen i ens anuncien per a l'1 d'octubre no és un referèndum ni res que s'hi assembli. El simple fet que seixanta-sis dies abans de la data posada de l'1 d'octubre encara no s'hagi presentat al Parlament la llei que empara aquesta celebració, ho diu tot; seixanta-sis dies abans, no s'ha presentat.

Compartim –i ho ha dit aquest matí el nostre company Lluís Rabell– que el principal responsable d'aquesta situació, el que ens ha portat aquí és l'agressivitat, la negativa a dialogar, la bunquerització del Partit Popular. Però, si us plau, això no pot servir de coartada a ningú per fer plantejaments excloents amb relació a una part de la societat catalana, per fer-ho sense garanties democràtiques. Tot això està abocat a no tenir re-

coneixement internacional, a no tenir cap efecte, i molt em temo que generarà algunes dosis de frustració.

Cal respondre a la bunquerització del Govern del PP, sí, però ampliant i no reduint les bases socials de suport al referèndum; ampliant i no reduint l'abast social de les mobilitzacions. I en aquesta resposta a la bunquerització del PP, no tot s'hi val. No val justificar l'actuació del Govern del PP..., utilitzar això per justificar comportaments que vulneren drets democràtics de la ciutadania i dels seus representants polítics en aquest Parlament.

Com va dir el company Lluís Rabell en el debat de totalitat, no és possible assolir noves fites democràtiques trepitjant drets democràtics –no és possible. La utilització d'aquest Reglament per intentar aprovar sense garanties democràtiques la llei del referèndum ha estat i continua sent la principal raó de la nostra oposició a aquesta reforma. Els ho hem dit nosaltres, els ho han dit altres grups de l'oposició; però també els ho ha dit la Junta de Lletrats, els ho ha dit el Consell de Garanties Estatutàries. I, malgrat això, vostès continuen amb la piconadora de trepitjar els drets democràtics dels que no pensen com vostès.

El Consell de Garanties Estatutàries els ha dit coses molt contundents i per unanimitat, compost per juristes de reconegut prestigi, que fins i tot alguns d'ells han estat proposats per la gent que impulsa aquesta reforma del Reglament. Els han dit que el procediment de lectura única és constitucional i no vulnera l'Estatut; però també, a continuació, els ha dit que no pot ser utilitzat per a qualsevol llei, els ha dit que no pot ser utilitzat per a regulacions d'especial rellevància constitucional, i suposo que la llei del referèndum es deu considerar una d'aquestes. Els ha dit que no pot ser utilitzat de qualsevol manera, que ha de ser utilitzat de manera excepcional, només per a l'aprovació d'iniciatives legislatives que no requereixin un extens procés deliberatiu de treball parlamentari, per raó de l'escassa rellevància política i social. Suposo que vostès no em defensen que la llei del referèndum no té rellevància política i social, i no té rellevància el seu debat.

Ens diu que la reforma de l'Estatut i les lleis de desenvolupament bàsic han de quedar fora del procediment de lectura única. Del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries es desprèn clarament que aquest procediment de lectura única no pot ser utilitzat ni per a la llei del referèndum ni per a la llei de transitorietat.

Però no sols ens diu això, ens diu també que aquest procediment no pot ser utilitzat per buidar de contingut la funció representativa dels parlamentaris, perquè això afecta l'essència del debat parlamentari i de la sobirania del Parlament de Catalunya, i que cal garantir, com a part d'aquesta legitimitat i com a part d'aquesta funció democràtica dels representants del Parlament, que es poden presentar esmenes, ser discutides i votades.

Arribat aquest punt, jo li vull preguntar al senyor Roger Torrent, no el que li ha preguntat el senyor Espejo, li vull preguntar una altra cosa: mantenen vostès la intenció d'aprovar la llei del referèndum per lectura única? Aquesta és la pregunta que vostès ens han de respondre avui. (*Remor de veus.*) Junts pel Sí i la CUP fins ara estan sustentant aquesta actitud antidemocràtica amb l'argument de que això, o pitjor, és el que fa el PP a Espanya. Miri, segons Junts pel Sí i la CUP, com el PP al Congrés dels Diputats abusa de la lectura única i trepitja drets democràtics, aquí es té el dret a fer el mateix. Doncs, no. Aquest argument és d'escassa autoritat democràtica –escassa–, i pot servir per tapar-li la boca al PP, però no serveix davant de Catalunya Sí que es Pot.

Alguns ens hem oposat de manera reiterada i contundent a la utilització de la lectura única al Congrés dels Diputats. Ho vam fer davant de la reforma de l'article 135 de la Constitució espanyola, quan un grup plural, del que formaven part, per cert, Joan Tardà, Joan Ridao –actual lletrat d'aquest Parlament–, Gaspar Llamazares i Joan Herrera, es van negar a participar en aquella votació i van denunciar-ho. Ho hem tornat a fer alguns –el company Joan Josep Nuet i jo mateix– davant de les lleis de reforma de justícia universal i davant de la llei de reforma del Tribunal Constitucional. Doncs, bé, deixin-me que els digui, des de la modèstia però des de l'autoritat moral que ens dona haver-nos oposat a les cacicades quan es fan al Congrés dels Diputats, que ara, amb aquesta autoritat moral, ens hi oposem quan aquestes cacicades es pretenen implantar al Parlament de Catalunya.

A més, amb aquesta estratègia per respondre l'autoritarisme antidemocràtic del PP, fent exactament el mateix, vostès s'estan passant de frenada, perquè es neguen a que al procediment de lectura única es puguin presentar esmenes. I jo els he de dir que fins i tot aquest dret és respectat a les tramitacions de lectura única del Congrés dels Diputats. Ho van poder fer, alguns. En aquesta batalla per trepitjar drets com a manera de fer front a aquesta bunquerització del PP, vostès s'han acostumat a no respectar els drets de les minories d'aquest Parlament. Vam demanar la compareixença dels catedràtics de dret constitucional i vostès ens van dir que no, senyor Turull, perquè va dir que els millors experts en el Parlament eren els lletrats. Nosaltres, en conseqüència, vam demanar que els lletrats fessin un informe, i aleshores vostès també s'hi van negar. En definitiva, han provocat que els mateixos lletrats, seguint la seva obligació, s'hagin vist obligats a presentar un informe d'ofici fent observacions i propostes.

I quan ara els plantejem que davant d'aquesta situació i davant del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries tornem a la Comissió del Reglament per poder fer un bon debat i intentar casar les coses i intentar que el reglament que en surti sigui un reglament que respecti els drets democràtics, també s'oposen a això. S'estan passant, vostès, de frenada. I els que es passen el dia donant i traient credencials de democràcia tenen un concepte de democràcia una mica curiós, en el que sobren catedràtics de dret constitucional, sobren els lletrats del Parlament, sobra el Consell de Garanties Estatutàries, sobra el debat parlamentari, sobren els grups parlamentaris de l'oposició, per sobrar, sobren fins i tot els membres del Govern que tenen dubtes, sobra una part de la societat catalana, sobra tothom que els porta la contrària. Entendran, doncs, que això no sigui molt, molt exemple de la democràcia que tots desitgem per a aquest país.

Encara estan a temps de reconsiderar aquest comportament. Tenen esmenes molt raonables que poden votar i salvar un reglament en condicions. Assumeixin avui el compromís de no utilitzar la lectura única per aprovar la llei del referèndum. Una llei del referèndum que té greus dèficits democràtics, que la invaliden per convocar un referèndum inclusiu i amb garanties democràtiques. Però que sí, a més, s'aprova pel procediment de lectura única, encara socavarà més la seva legitimitat democràtica, i no ho farà davant de l'Estat espanyol, ho farà davant d'una part important de la societat catalana. Si vostès fan això, estaran tirant pedres sobre la teulada del referèndum i faran més difícil encara el referèndum, perquè li trauran suport social i legitimitat democràtica.

Si us plau, pensin una mica abans de fer aquesta «trastada», perquè el que no pot ser de cap de les maneres és que vostès ens intentin portar cap a un cul-de-sac on molt em temo que només podem trobar frustracions. Encara estem a temps d'evitar-ho –encara estem a temps d'evitar-ho–, votin les esmenes que els hem presentat, que són molt raonables, i renunciïn a aprovar la llei del referèndum per lectura única. Pensin en el país i en el dret a celebrar aquest referèndum, i no en vostès i en les properes eleccions autonòmiques, que molt em temo que és en el que estan pensant.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. A continuació té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Siento no poder saludar aquí y ahora mismo al presidente de la Generalitat y al vicepresidente; deben considerar que esta cuestión no es importante o no les apetece figurar en las fotos del debate que estamos celebrando.

Hace escasos meses, el congresista norteamericano Dana Rohrabacher visitaba Cataluña para hacer una entusiasta defensa del proceso. Hizo entrevistas con diversas personalidades, se entrevistó con el delegado del Gobierno de Cataluña, y no debió de salir muy contento, por los comentarios que hizo. En cambio, con el presidente de la Generalitat, la exhibición de arrumacos y carantoñas y simpatías que tuvieron fue absolutamente antológica. Se conoce que la entrevista con Puigdemont tuvo en el señor Rohrabacher un efecto ciertamente turbador, porque a su llegada y regreso a Estados Unidos, y sin solución de continuidad, se fue al Congreso y allí, en comparecencia parlamentaria,

ria, le preguntó a un científico de la NASA –cito textualmente– «si por fin habían encontrado en Marte alienígenas de antiguas civilizaciones». (*Rialles.*)

Ahora sabemos el porqué del entusiasmo del señor Rohrabacher con nuestro presidente. Y es que, tras años de búsqueda infructuosa de viajes por todo el mundo, y cuando seguramente había perdido la esperanza, por fin había encontrado en el mundo un político tan alejado de la realidad como él mismo. (*Alguns aplaudiments.*) Cabe decir que sería tremendamente divertido elucubrar qué pensaría de esta reforma del Reglamento el señor Rohrabacher, qué interpretación planetaria haría, pero no será necesario, porque si alguna cosa ha pasado en los últimos días es que el Gobierno se ha llenado de Rohrabacher catalanes, personas alejadas de la realidad. Es que hay uno, incluso, que pretende hacernos creer que él solito disolvió a los Mossos d'Esquadra, como si de un Chuck Norris catalán se tratara. (*Rialles.*)

Pero, bueno, esa, en definitiva, es la coyuntura, el clima político; ese es, en definitiva, el espectáculo dantesco de la política catalana sobre el cual estamos debatiendo una cosa que es tremendamente seria. Y, por desgracia, esta reforma del Reglamento no se puede escapar a su estrategia lunática y absolutamente alejada de la realidad democrática europea. Y hay que añadir una cosa, por desgracia: además de estrategia lunática y alejada de la realidad política y democrática europea, practican ustedes un cinismo absolutamente inaceptable. Porque solo desde un cinismo tremendo se puede hacer la interpretación que ustedes hacen del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries para llevarlo a su terreno.

¿Qué dice ese dictamen? El dictamen dice textualmente: «El procedimiento de lectura única solo puede aplicarse en leyes de escasa relevancia y que no afecten al sistema institucional.» Ustedes presentan, con todo el cinismo del mundo, una enmienda que de manera subliminal lo que acaba diciendo es que separar Cataluña de España tendría poca relevancia y no afectaría al sistema institucional. Y se quedan tan absolutamente anchos.

Cabe reconocer también que resulta difícil salir aquí cuando uno ve este tipo de cosas. Cuando uno se dedica a la política –y creo que le pasa a todo el mundo, lo hemos hablado en muchas ocasiones–, a lo que aspira cuando llega aquí es a defender el bien común; cuando sea necesario y cuantas más veces mejor, a llegar a acuerdos; a tener debates ideológicos entre izquierdas, derechas, nacionalismos, no nacionalismos, por apasionados, duros y vehementes que sean. Lo que uno no espera, de verdad, es la desfachatez y el cinismo de todo lo que están ustedes haciendo. (*Alguns aplaudiments.*) Y se lo digo con toda la claridad: desfachatez y cinismo.

Miren, hay que pedirles, ya que tienen esta desfachatez, un poquito de valentía –se ha dicho anteriormente–; valentía para poder decir –no sé si será el señor Torrent o quien sea– si van ustedes a usar este Reglamento para aprobar por lectura única las leyes del referéndum y de transitoriedad jurídica. Les pido que lo hagan por valentía, pero también por transparencia, que tanto dicen defender; por democracia y por decencia política y personal, porque me gustaría pensar –y se lo digo muy sinceramente– que todavía queda una pizca de decencia en este lado de la bancada parlamentaria.

Miren, en el anterior debate sobre el Reglamento que celebramos en esta cámara, señalaba aquel totalitarismo identitario..., daba a veces la risa, si no estuviera dividiendo de una manera muy preocupante a la sociedad catalana. Permítanme que desarrolle algunas de las reflexiones que aquel día puse encima de la mesa y que por falta de tiempo no pudimos desarrollar. La primera: lo que ustedes pretenden hacer, digan lo que digan, no cabe en ninguna democracia del mundo, nadie se lo permitiría –nadie. No pretendan y nos reprochen que queramos comportarnos como todas las democracias de nuestro entorno. Porque en todas las democracias del mundo –en todas las democracias del mundo– el poder político está sometido al derecho, y las mayorías parlamentarias –las mayorías parlamentarias– cumplen siempre los requisitos constitucionales –en todas las democracias del mundo.

Evidentemente, en la Venezuela de su defensor Nicolás Maduro, no; en la Cuba de su promotor Silvio Rodríguez, probablemente tampoco, o en el Marte del señor Rohrabacher imagino que tampoco. Pero en todas las democracias del mundo la mayoría parlamentaria está sujeta a los preceptos constitucionales. No intenten hacernos comulgar con ruedas de molino, lo que ustedes están defendiendo ni es democracia ni nada que se

le parezca. Porque, además –además–, en todas las democracias del mundo y en todas las doctrinas de los tribunales constitucionales de las grandes democracias europeas –todas–, los derechos de los parlamentarios se defienden y se defienden explícitamente, precisamente en contra de lo que ustedes están haciendo; también en el Tribunal Constitucional español, que se ha pronunciado dos veces al respecto. Un tribunal constitucional español que ustedes solo respetan cuando les mantiene el grupo parlamentario en el Senado.

Miren, esa misma valoración la hace la comunidad internacional –se ha comentado anteriormente–; voy a desarrollar también un poco la cuestión. Miren, la Comisión de Venecia, en el año 2010, en su informe anual se pronuncia explícitamente también al respecto. Dice textualmente, voy a leer: «El parlamentarismo exige publicidad en los debates y posibilidad de que todos los grupos puedan intervenir en las discusiones.» Continúa: «Es contrario a una democracia parlamentaria legítima que la mayoría pueda por sí misma decidir la agenda para permitir únicamente aquellos debates en los que se sienta cómoda.» Lo escribieron hace siete años, pero parece que estuvieran pensando en ustedes.

Ustedes pueden enfadarse, agitar las extremidades cuando decimos las verdades del barquero, pero, tiene que quedarles claro, pisotear los derechos de la oposición, deslegitimar los Servicios Jurídicos del Parlament, estigmatizar al adversario político, amenazar a los funcionarios, purgar a los discrepantes, meter miedo a la ciudadanía –lo han dicho ustedes–, nada tiene que ver con la democracia, absolutamente nada. Y pueden decir lo que quieran. Y ni astucias cutres veraniegas, ni argucias supuestamente brillantes podrán cambiar eso.

Miren, ustedes lo saben –y usted, Romeva, también. (*Remor de veus.*) Miren, la espiral del silencio se ha roto, por eso tienen tanta prisa. Hay que reconocer que ha tardado demasiado en romperse. Pero Serrat, Xavier Sardà, Jordi Évole, Mario Gas, Eduardo Mendoza, Isabel Coixet, etcétera, gente que nada tiene que ver con el PP ni con el Gobierno de España, ya les han dicho que así no, que ustedes tienen todo el derecho a ser independentistas, faltaría más, pero que así no. Subvirtiendo el orden constitucional, no, y no en su nombre.

Y la pérdida de apoyo social para ustedes es ya absolutamente irreversible. ¿Cómo han reaccionado ustedes ante esas críticas de la propia sociedad catalana? Radicalizándose más, si cabe. Su respuesta a los catalanes que se revelan es llamarles «botiflers», destituirles, si dudan. Su respuesta a los catalanes que dudan es llamarles «traidores». Su respuesta a los catalanes, en general, que no están de acuerdo con ustedes es la patada voladora d'Éric Cantona, el pisotón de Hristo Stòitxkov, o el talante conciliador de Yoko Ono (*rialles*), mediadora de conflictos, como solía decir Paul McCartney. (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, ustedes, ni creen en la democracia, ni han creído nunca. Y su comportamiento es totalmente antidemocrático. Miren, ni siquiera respetan los resultados electorales, no los han respetado nunca, jamás –agiten las extremidades todo lo que quieran–: jamás. (*Rialles.*) Convocaron unas elecciones plebiscitarias y las perdieron. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Silenci, si us plau.

Alejandro Fernández Álvarez

¿Aceptaron el resultado? ¿Aceptaron el resultado? No lo aceptaron. Es más, destituyeron al único –al único– que les dijo que las habían perdido, el señor Antonio Baños. Y continúan expulsando a todo el mundo que duda.

¿Aceptarían ustedes un referéndum, el resultado de un referéndum, aunque fuera legal y acordado, si saliera que no? No lo aceptarían. (*Remor de veus.*) No lo aceptarían –no lo aceptarían. (*Aplaudiments.*) No lo aceptarían: ¿sabe por qué? (*Forta remor de veus.*) ¿Sabe por qué? Presidenta, presidenta, le ruego que o me dé un poco de tiempo... (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Silenci.

Alejandro Fernández Álvarez

...o un poco de amparo.

La presidenta

Senyor Fernández, l'han aplaudit. (*Forta remor de veus.*) Silenci, si us plau.

Alejandro Fernández Álvarez

No. Presidenta, no sé...

La presidenta

Silenci, si us plau. Deixin acabar, respectin el torn de paraules.

Alejandro Fernández Álvarez

Bueno, le pediría por favor que fuera un poco más flexible porque me han quitado prácticamente un minuto. (*Remor de veus.*) Para decirles...

La presidenta

Senyor Fernández...

Alejandro Fernández Álvarez

Para decirles...

La presidenta

Senyor Fernández, un moment si us plau. No li està corrent el temps, li he aturat. Mentre l'aplaudeixin, aquí s'aplaudeix a tothom. Una altra cosa és que no el deixin parlar, eh? Però que aplaudeixin, han aplaudit a tothom. Per tant...

Alejandro Fernández Álvarez

No...

La presidenta

...aplaudir en aquesta cambra és correcte. (*Remor de veus.*)

Alejandro Fernández Álvarez

No me han dejado hablar.

La presidenta

El que no és, és que no el deixin parlar. Per tant, ara, si us plau, pot continuar.

Alejandro Fernández Álvarez

Ustedes no aceptarían el resultado de un referéndum. Y lo han demostrado, porque para eso han aprobado las leyes de desconexión. Porque, pase lo que pase, la decisión la tienen tomada. A nosotros no nos engañan. Ustedes utilizan las elecciones y los referéndums como coartadas, porque la decisión ya la tienen tomada, que es la independencia a las bravas. Es el supremacismo hispanofóbico del nuevo director de los Mossos. (*Remor de veus.*) Esa es su ideología.

La presidenta

Si us plau; silenci, si us plau.

Alejandro Fernández Álvarez

Y me permitirán que acabe en relación a eso: ustedes no quieren democracia, ustedes lo quieren es ir por las bravas. Y sobre eso acabaré trasladando un mensaje como portavoz de mi grupo parlamentario. En este caluroso verano de astucias cutres que nos espera, queríamos trasladar a toda la sociedad catalana (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) un mensaje de serenidad, firmeza y tranquilidad. (*Remor de veus.*) Vamos a garantizar que cuando esta pesadilla acabe –que cuando esta pesadilla acabe–, la democracia real, la que emana de las urnas y del estado de derecho, prevalezca. Y vamos a garantizar que cuando esta pesadilla acabe, que le queda ya muy poco, todos los catalanes...

La presidenta

Senyor Fernández, ha exhaurit el temps.

Alejandro Fernández Álvarez

...volvamos a estar orgullosos de una Catalunya plural y de todos en una España próspera que hoy es uno de los...

La presidenta

Ha exhaurit el temps.

Alejandro Fernández Álvarez

...cuatro grandes motores de Europa, una de las grandes naciones del mundo.

Muchas gracias.

(Aplaudiments i crits.)

La presidenta

Gràcies, senyor Fernández. *(Remor de veus.)* A continuació té la paraula la senyora Anna Gabriel, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

I els demano, si us plau, que guardin..., que estiguin en silenci.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, bona tarda de nou. Nosaltres diríem que el debat entorn la reforma del Reglament es podria dividir en dues parts, com a mínim. La primera és la concepció del Reglament com a l'eina d'autogovern de la cambra i, en aquest sentit, doncs, regula multitud de qüestions que, com s'ha vist, no preocupen massa. I la segona concepció seria, doncs, el Reglament com a instrument per evitar que aquest país es pugui autodeterminar, eh?, part en la que evidentment s'han centrat totes les intervencions fins al moment.

Nosaltres que, com a Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent no hauríem instat una reforma del Reglament en aquesta legislatura, quan es va obrir la possibilitat ens vam dedicar a repensar com podíem millorar aquesta eina d'autogovern. I, en aquest sentit, doncs, vam fer multitud de propostes. De fet, som el grup que hem fet més propostes de millora. I, per tant, doncs, res a veure amb una torna, senyors del PSC, això no va per arrodonir el pes de res. En la passada legislatura no vam tenir oportunitat de dedicar-nos a la reforma del Reglament i en aquesta ho hem volgut fer.

I hem plantejat qüestions que potser per vostès són menors, però que per nosaltres són importants. Hem plantejat l'accés d'experts i especialistes a les consultes de documentació i a les comissions, amb moltes reticències per part d'alguns grups parlamentaris per obrir la cambra una mica al funcionament d'altres persones que no siguin diputades.

Hem plantejat una limitació del sou de diputades, i hem plantejat que les diputades, com a molt, puguin cobrar tres vegades el sou mínim interprofessional, no cal dir que en això no ens dona suport ningú. Jo no sé el que es cobra a Matrix, senyor de Ciutadans, però el que tinc claríssim és que a vostès els interessa seguir cobrant com es cobra, que per nosaltres és massa, tenint en compte quant cobra la gent del carrer. *(Remor de veus.)* Tindreu oportunitat de donar suport a l'esmena que limita el sou dels diputats, i, si voleu, doncs, la voteu favorablement.

Hem plantejat esmenes també amb relació a que es facin explícites les votacions que hi ha en la cambra, perquè pot ser convenient de recordar qui vota què en cada moment. Hem plantejat esmenes amb relació a la publicitat de les sessions; amb relació al tràmit pressupostari; són molts anys de funcionament de cambra parlamentària amb un funcionament amb relació al tràmit de pressupostos que, al nostre entendre, alimenta el clientelisme, alimenta la irresponsabilitat i impedeix, a més a més, que sigui d'obligat compliment un treball a fons dels pressupostos. I nosaltres plantegem, doncs, que aquells que quan estan a l'oposició demanen que es faci el que ells quan estaven al Govern mai van fer, doncs, com a mínim, aquest exercici de cinisme es pugui acabar.

Hem plantejat també una readequació dels terminis parlamentaris amb relació al debat de les mocions. Sempre hem dit que els temps són molt ajustats, que no promouen un bon debat, i, en aquest sentit, creiem que hi haurà també unes millores.

Hem plantejat perspectiva no sexista en el llenguatge –ja sé que no importa probablement a ningú, però–, resulta que tenim una presidenta del Parlament que estava pensat que ens hi adrecessim com a «president del Parlament», i creiem, doncs, que això havia de millorar-se.

Hem plantejat el reconeixement del mecanisme de prevenció i lluita contra el frau, i hem pensat que tingui, doncs, una compareixença parlamentària, que el Parlament, per obligació, atengui el treball d'aquest mecanisme de coordinació, també en l'àmbit de la lluita contra la corrupció, no només donar cabuda als treballs del mecanisme, sinó també fer que compareguin els tesorers dels grups parlamentaris en seu parlamentària, per explicar les finances dels seus partits. També ha posat molt, molt, molt nervioses algunes formacions polítiques, que no acabaven d'entendre per què era tan necessari que els tesorers compareguessin –els que estiguin en llibertat, s'entén, o els que estiguin vius i no hagin mort pel camí.

També hem plantejat que quan un diputat o diputada estigui imputat per causes de corrupció lucrativa, s'entén, doncs, se suspengui la condició de diputada. Perquè creiem que, allò, els problemes reals de la gent..., doncs, resulta que un dels problemes reals de la gent en aquest país és que està cansada de que li robin, i està cansada de tanta corrupció, i està cansada de veure determinada gent assegurada en determinats escons. I, per tant, nosaltres hem fet una transacció en aquest sentit que procuri aprovar aquesta esmena, i vetllarem perquè com a mínim quan s'obri judici oral a alguna persona encausada per corrupció, dic «lucrativa», per distingir, evidentment, gent que hagi sostret diners de l'erari públic per a lucre personal, doncs, hagi d'abandonar l'escó i se li suspenguin les funcions en espera de sentència ferma.

Com diem, en tota aquesta bateria d'esmenes, resumides de forma ràpida i, per tant, doncs, no aprofundint en cap d'elles, bé, doncs, en tiraran endavant algunes, d'altres no seran aprovades. Hi han, com dic, moltes reticències a obrir aquesta cambra i a flexibilitzar-ne el seu funcionament.

I en part, doncs, és una llàstima, perquè per exemple una de les coses que nosaltres plantejàvem és que els funcionaris d'aquesta cambra, els treballadors públics d'aquesta cambra, no fossin només els lletrats, els gestors parlamentaris o els uixers. En aquesta casa hi treballa molta altra gent, i en aquesta casa suposo que és igual d'imprescindible que tinguem assessorament jurista que tinguem persones que netegin cada dia les estances, i suposo que és imprescindible que hi hagi gent que cuini, i suposo que és imprescindible que hi hagi gent que faci el manteniment. Però aquests no cal que siguin treballadors públics, aquests ja ens està bé que vinguin d'empreses subcontractades i ens és igual quines siguin les seves condicions. Avui també teniu l'oportunitat de revertir això. Donem-li la mateixa categoria de reconeixement a les persones que s'aixequen molt d'hora per venir aquí a netejar els seus despatxos que a les persones que els fan un bon assessorament lletrat.

Com diem, això no ha generat cap mena d'interès. És a dir, en cap de les intervencions s'ha parlat de cap d'aquests extrems. Molt bé. Doncs, anem al que els interessa de veritat, anem a aquest Reglament que es modifica perquè es pugui aprovar la llei de referèndum. Entrem al moll de l'os del que us preocupa, doncs, a aquests parlamentaris que fa tants anys que sou aquí.

És evident que des de la intervenció de Ciutadans, passant per la del PP, PSC i Catalunya Sí que es Pot esteu plantejant, doncs, que hi hagi un respecte absolut a la legislació vigent, perquè tot el que se surti de la legislació vigent és de cop d'estat en amunt. Doncs, nosaltres no tenim cap problema per dir que si la legislació vigent no reconeix el dret a l'autodeterminació dels pobles, és una legislació que s'ha de canviar. I si no es pot canviar, s'ha de desbordar. No veiem on està l'impediment.

Perquè, que no veieu que és absolutament incoherent defensar els drets de les minories parlamentàries i girar l'esquena als drets d'una majoria de la població, que sí que vol votar? Que no veieu, que el vostre discurs no s'aguanta per enlloc? Que no veieu que té una curtesa de mires absoluta? (*Aplaudiments.*)

Vosaltres, suposo que preteneu que ens creguem que aquesta cambra i les seves normes intocables ens portin a unes millors condicions de vida de la gent. Nosaltres sabem que no –ja ho dèiem aquest matí, quan parlàvem de quins són els límits de l'autonomia. Suposo que vosaltres esteu contents amb les normes d'aquesta cambra, amb els advertiments del Tribunal Constitucional, amb les amenaces penals, amb els delictes que planen sobre algunes, fins i tot, de sedició. I, això, vosaltres trobeu que és molt democràtic.

Suposo que vosaltres espereu que ens creguem que alguns –alguns– que són absolutament corresponsables de que no hi hagués cap depuració del règim franquista, que no

es va depurar ni l'estament judicial, ni es va depurar el cos de mestres, ni es va depurar res en l'Administració pública, el règim del 78, que s'inaugurava amb una llei d'amnistia que no permetia que traguéssim els nostres morts dels vorals, la que ha avalat de forma sistemàtica la tortura..., vosaltres preteneu que tot aquest règim, a nosaltres, ens doni lliçons de democràcia? És que el que passa, que ens heu pres les paraules, perquè li dieu «democràcia», i no ho és. Li dieu democràcia i ni tan sols teniu intenció de que ho sigui. (*Remor de veus.*)

Parleu molt. De fet, és gratis, parlar. Paraules, paraules, paraules, i el que aquest país necessita són menys paraules i més revolucions. Nosaltres donarem suport a una reforma del Reglament si serveix per aixecar les barreres a aquest poble per autodeterminar-se, clar que sí. I, a més a més, si serveix per respondre a l'estat d'excepció que vol instaurar l'Estat espanyol, donarem suport a una reforma del Reglament, clar que sí. I si serveix perquè la gent pugui votar l'1 d'octubre, donarem suport a una reforma del Reglament, clar que sí.

Perquè, sabeu quina és la diferència bàsica entre vosaltres i nosaltres? Que nosaltres treballem per fer possible un marc de decisió en el que s'expressi la gent del «sí» i del «no», i vosaltres (*remor de veus*), mentrestant, només doneu veu a la gent del «no»; que ens trobem als carrers, que és quan les coses es veuen més clares.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Gabriel. A continuació té la paraula el senyor Roger Torrent, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Senyor Fernández, Alejandro Fernández, lamento molt dir-li, em sap greu dir-li això, que el xou que ens acaba de fer aquí en aquest faristol no ha servit de cap manera per tapar el que hem vist aquest matí a l'Audiència Nacional. El xou que ha fet vostè avui aquí no ha servit per tapar la imatge (*aplaudiments*) del seu president de partit havent de declarar a l'Audiència Nacional, no li ha servit.

Consellers, consellera, especialment conseller Turull, avui jo surto aquí en tant que portaveu del Grup de Junts pel Sí, però, de fet, el diputat que ha fet de ponent i de ponent relator d'aquesta reforma del Reglament ha estat l'avui conseller Jordi Turull; per tant, un agraïment per part del nostre grup.

Mirin, començaré llegint unes cites. Sé que l'han llegit segur, perquè han fet referència al text, però el que no em queda tan clar –que ho han llegit, sí, evidentment–, però el que no em queda tan clar és si ho han entès. Diria que no. Diria que ho han llegit però que no ho han entès massa. Ho tornarem a provar, eh? En tot cas, deixin-me llegir –serà curt– un parell de frases amb relació al que deia el Consell de Garanties Estatutàries. Diu: «No existeix cap límit de factura constitucional o jurisprudencial que impedeixi establir la iniciativa de proposta de l'especialitat de lectura única per un únic grup parlamentari, en aquest cas el promotor.» I segueix, més endavant, i diu: «No presenta en si mateixa» –la lectura única, per part d'un grup promotor– «problemes jurídics de constitucionalitat.» A Matrix, no ho sé –a Matrix, no ho sé–; a la Catalunya del segle XXI, a la Catalunya del 2017, a mi em sembla molt clar què és el que diu el Consell de Garanties Estatutàries; a mi em sembla claríssim.

I el que ens està dient el Consell de Garanties Estatutàries és que aquesta reforma és perfectament estatutària i perfectament constitucional –ho acabem de llegir–, inclòs, inclòs també, l'article famós, l'article 135.2; és a dir, el de la lectura única.

Però això en el fons a vostès els és igual, els importa molt poc, tirant a gens. De fet, la reforma del Reglament, el contingut d'aquesta reforma, els dona absolutament igual. Se'n foten, de la reforma del Reglament. A vostès el que els preocupa, el que de veritat els fa por és aquell perjudici que fan amb relació a pel que pot servir aquesta reforma del Reglament. És el que fan vostès. Han sortit aquí, tots els grups, llevat de la senyora Gabriel, que efectivament ha parlat d'algunes de les reformes que s'han plantejat en aquesta proposta...; la resta de grups han sortit aquí i han parlat molt poc –molt poc–, gens, de fet, de la reforma del Reglament. Això sí, han parlat molt de referèndum, han parlat molt de llei de transitorietat.

De fet, ja ho tenen, això, aquests debats. Aquests debats ja ho tenen. En un debat on hi ha molta expectativa solen sortir les fòbies, solen sortir les pors, solen sortir les obsessions de tots aquells que hi intervenen. I, a jutjar pel que han dit vostès avui aquí, la seva por, la seva obsessió –d'altra banda no és cap novetat, no és cap sorpresa– és impedir que hi hagin urnes, impedir la democràcia i impedir que els catalans i les catalanes vulguin votar. Això és el que els preocupa, això és el que els fa por. Parlem de valentia, parlem de por. Alguns de vostès han sortit aquí a dir: «Siguin valents!» Molt bé. Doncs, siguin valents vostès i diguin que efectivament allò que els fa por és que els catalans i les catalanes puguin votar.

I a nosaltres no; no ens fa por que puguin votar els catalans i les catalanes. (*Remor de veus.*) És més, és més..., i responc a una de les preguntes que ens feien: «Acataran el resultat de les urnes?» És clar que sí –és clar que sí. Sempre. Els demòcrates ho tenim, això, senyor Alejandro; els demòcrates ho tenim, això, que acceptem sempre el resultat de les urnes. Vostè pot dir el mateix? (*Remor de veus.*) Vostè pot dir el mateix? (*Veus de fons.*) Sí?

La presidenta

Silenci, si us plau.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Escoltin, vostès jutgen l'eina no pel que és, no pel que diu la reforma d'aquest Reglament, no pel que avui estem debatent, sinó pel que vostès s'imaginen que servirà aquesta eina, aquest instrument. (*Remor de veus.*)

I avui ens parlen, avui ens... No es posin nerviosos, tranquils –tranquils, tranquils, tranquils, tranquils. Avui ens parlen, alguns grups ens han parlat de «passada de frenada», d'altres de «reforma mordassa» i altres bestieses que s'han sentit aquí i que no ve ara a tomb repetir. I ho han fet, ho han dit justament avui que alguns càrrecs del Govern han hagut d'anar a declarar a la policia i que se'ls ha imputat per delictes relacionats amb posar les urnes, amb delictes relacionats amb defensar la democràcia.

A vostès els sembla que poden sortir aquí i parlar de «reforma mordassa» i parlar de «passada de frenada» quan a fora estan imputant gent per posar les urnes perquè els catalans i les catalanes puguin votar? A vostès els sembla que això no és cinisme? Vostè parlava de cinisme, senyor Fernández. Doncs, miri, sí, això és cinisme: sortir aquí i parlar-nos a nosaltres, dir-nos a nosaltres que ens passem de frenada quan està passant això a pocs carrers d'aquí.

I quan passa això, senyor Coscubiela, no es pot ser equidistant. Quan en un costat hi ha la democràcia, les urnes, i a l'altre hi ha la policia i els tribunals no es pot ser equidistant. (*Aplaudiments.*) No es pot ser de cap manera equidistant, senyor Coscubiela: o s'està a un costat o s'està a l'altre costat. I avui, a tots, a nosaltres especialment, però també ho esperava de vostès, ens toca defensar la democràcia. D'altres, ja ho sabem, aniran al Tribunal Constitucional. Els ha faltat temps per dir que anirien al Tribunal Constitucional. Veig que el senyor García Albiol fa que sí amb el cap.

De fet, per anar al Constitucional aprofitaran una reforma del Constitucional que popularment se li ha dit la «reforma Albiol» –vostè se'n deu recordar perfectament perquè la va presentar vostè–; una reforma, precisament, que sap com es va fer? Ho sap perfectament. Es va fer per lectura única al Congrés dels Diputats. La reforma del Constitucional al que vostès volen portar aquesta reforma del Reglament es va fer per lectura única. I no només això, sinó sense passar per la Mesa i per urgència extraordinària. I vostès volen donar-nos lliçons a nosaltres. (*Aplaudiments.*) La reforma Albiol es va fer per lectura única, urgència i sense passar per la Mesa. La senyora Levy, que fa que sí amb el cap, deu ser perquè se'n recorda, perquè (*remor de veus*) com que té molta relació amb el que pensen...

La presidenta

Silenci, si us plau. Silenci.

Roger Torrent i Ramió

...els seus companys de Madrid segur que n'està molt al cas.

Escoltin, els agrada molt preguntar..., segons què, perquè es veu que al poble de Catalunya no li podem preguntar, però a nosaltres sí que ens poden preguntar i ens poden

fer preguntes aquí. Bé, doncs, ja que els agraden tant les preguntes, jo els en faig una, especialment al senyor Alejandro Fernández, que ens preguntava, i també al senyor Espejo –sí, ja el cito; sembla que tenia ganes de que li digués alguna cosa. *(Veus de fons.)* Doncs, escolti, intento... –sí, sí–, intento respondre les preguntes. És legítim que ens facin preguntes, òbviament, però també és legítim que nosaltres els podem fer algunes preguntes.

Miri, jo els pregunto..., a vostès, ja que parlen de democràcia, ja que parlen de votar, ja que parlen de reformes antidemocràtiques, jo els faig una pregunta amb relació a la democràcia. Vostès acataran el que digui la majoria del Parlament que avui votarà a favor d'aquesta reforma del Reglament o això tampoc els sembla democràtic? Vostès acataran no només la majoria que hi hagi avui al Parlament de Catalunya i que hi ha aquesta legislatura al Parlament de Catalunya, vostès acataran el que digui a través de les urnes el poble de Catalunya, sí o no? També és molt senzill. Ho acataran, sí o no? *(Remor de veus.)* I és molt fàcil saber què pensem nosaltres...

La presidenta

Si us plau –si us plau. Senyor Fernández, això no és un diàleg –no és un diàleg.

Roger Torrent i Ramió

Senyor Fernández, no, no es posi nerviós. No es posi nerviós, senyor Fernández! Home, no es posi nerviós...

La presidenta

No és un diàleg, si us plau!

Roger Torrent i Ramió

...no es posi nerviós –no es posi nerviós. Escolti, escolti... *(Veus de fons.)*

La presidenta

No és veritat, abans no he deixat...

Roger Torrent i Ramió

Vostè, que li agrada fer preguntes, ha de permetre'm que jo faci preguntes. I vostè abans preguntava: «Què diu la llei de referèndum que diuen que ja han aprovat?» Per cert, no està aprovada –simplement a tall informatiu. Jo entenc que vostè sap llegir. *(Veus de fons.)* Ho entenc. Permetin-me que suposi que vostè sap llegir i que entén el que llegeix. Doncs, bé, si sap llegir i entén el que llegeix, cosa que no haig de dubtar, podria llegir la proposta de llei de referèndum, que explicita exactament, i per llei, a través d'un article legal, què passa si guanya el sí, què passa si guanya el no, què passa si els catalans decideixen independència, què passa si els catalans diuen que no. I això és claredat, claredat meridiana i legal. Per tant, no ens tornin mai més a fer la pregunta de si acatarem o no acatarem els resultats. Està ben clar que nosaltres no només fem tot el possible perquè puguin votar –en contra de vostès–, sinó que, a més a més, nosaltres acatem, com no podria ser d'altra manera, el que diguin els catalans i les catalanes.

Escolti'm, aquesta reforma és constitucional –ho hem llegit–, estatutària –també ho hem llegit–, és perfectament democràtica, s'ha fet tal com preveu el Reglament de la cambra, i no només això, sinó que és perfectament normal, habitual. De fet, la majoria de cambres legislatives tenen prerrogatives d'aquest estil, inclòs també el Congrés dels Diputats. I als que avui ens parlen de valentia, que ens parlen de pors, que ens parlen de fermesa, jo els pregunto, ja que jutgen la reforma del Reglament en funció de pel que els sembla que pot servir i que diuen que aniran al Constitucional, jo els pregunto: també portaran...

La presidenta

Senyor Torrent, ha exhaurit el temps.

Roger Torrent i Ramió

...també portaran... Gràcies, presidenta, però si no em deixen acabar és lògic que se m'acabi el temps.

Jo els pregunto, ja que va de preguntes avui... *(Aplaudiments.)* Esperí's –esperí's. Segur que tindrà moltes ganes d'aplaudir quan acabi, però esperí's. Jo els pregunto: també portaran al Constitucional..., seran valents i portaran al Constitucional el Reglament del

Congrés dels Diputats, que preveu aquesta lectura única i que, entre d'altres coses, vos-tès han fet servir per modificar la Constitució?

La presidenta

Senyor Torrent, ha exhaurit el temps!

Roger Torrent i Ramió

Ho faran? Mentrestant, nosaltres farem tot el que calgui per posar les urnes... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

Senyor Espejo, per què em demana la paraula?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Por alusiones, señora presidenta...

La presidenta

Trenta segons.

José María Espejo-Saavedra Conesa

...del señor Torrent.

Señor Torrent, yo... *(Pausa.)* Señor Torrent, yo le voy a citar para que se sienta honrado como yo por su cita, que, si no, yo hoy no hubiera dormido tranquilo, esta noche, si no me hubiera citado.

En cuanto a las preguntas que me hacía, a ver, yo le he preguntado primero y ha tenido quince minutos para contestarme y no me ha contestado. ¿Acataremos el resultado de lo que voten los catalanes? Por supuesto, el resultado de unas elecciones autonómicas; como estas que les dan a ustedes más representantes en el Parlamento que votos tienen ustedes entre los catalanes las acatamos.

Pero yo le vuelvo a preguntar, y le pido que sea valiente, no tenga miedo: ¿van a utilizar la reforma del Reglamento para aprobar la ley de transitoriedad jurídica y de referéndum por lectura única, sí o no?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

Per al·lusions, senyora presidenta, del senyor Torrent.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies. Senyor Torrent, nosaltres, d'equidistància, res. Hem estat sempre a favor del referèndum, fins i tot quan vostès van abandonar aquesta reivindicació durant un any. Hem estat en contra de les actituds del PP a Madrid, amb la lectura única, i hem estat en contra de la lectura única quan vostès ho plantegen. L'única manera de que vostè ens vegi equidistants és que ens veu des del mateix lloc que el PP, és a dir, des d'aquells que utilitzen la lectura única per trepitjar els drets de les minories. És l'equidistància del que està al mateix lloc.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Parece ser que por alusiones. Supongo que... *(Veus de fons.)*

La presidenta

Trenta segons.

Alejandro Fernández Álvarez

Telegráficamente. Nosotros vamos al Tribunal Constitucional por el mismo sistema que a ustedes les ha permitido mantener grupo en el Senado, y no se quejaban tanto.

Y, dos, no acatan, y se lo repito, los resultados electorales. Ustedes definieron esas elecciones como plebiscitarias, las perdieron y aun así mantuvieron la misma hoja de ruta independentista. No acatan los resultados ni los van a acatar nunca porque no son demócratas.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyora Gabriel, per què em demana la paraula?

Anna Gabriel i Sabaté

Per demanar votació separada d'un punt.

La presidenta

És que hi ha moltíssimes votacions, senyora Gabriel. Jo crec que el que vostè demana ja deu estar contemplat, perquè votarem molt, no? És nou?

Anna Gabriel i Sabaté

Em sap greu, eh? I el meu grup ha demanat que ens poguéssim arribar el guió abans, justament perquè no sabem quines votacions separades haurien demanat la resta. I, concretament, de les que planteja Catalunya Sí que es Pot, la 31..., no sé si es diu «sexis», doncs, demanaríem si poguéssim ser votació separada. *(L'oradorariu.)*

La presidenta

Quina és? De Catalunya Sí que es Pot...

Anna Gabriel i Sabaté

En tenim tres agrupades: 31 ter, 31 «quinquis» i 31 «sexis». *(Rialles i veus de fons. Pausa.)*

La presidenta

Senyora Gabriel, teníem conjuntament..., votem les esmenes 31 ter, 31 «quinquis» i 31 «sexis». Aquestes van separades? El «quinquis» i el «sexis» van separats? *(Veus de fons.)*

D'acord, doncs. Abans de començar... Senyor Torrent, per què em demana la paraula?

Roger Torrent i Ramió

Sí; gràcies, presidenta. Per una qüestió d'ordre, primer, i després per algunes al·lusions que se m'acaben de fer. *(Pausa.)*

Amb relació a la qüestió d'ordre, dir que no ho hem dit aquí al faristol, però, en tot cas, entenc que els grups tenen el text transaccionat amb el Grup de la CUP, amb relació a l'esmena 13, eh?, que hi ha hagut una modificació puntual de darrera hora a nivell tècnic, per una qüestió de correcció d'escriptura, però que, en tot cas, no desvirtua en absolut ni canvia el sentit d'aquesta transacció. És la que..., com saben, és relacionada al cas de diputats susceptibles de ser imputats. Per tant, tenen el text, entenc, tots els grups, oi? *(Pausa.)*

I, en tot cas, amb relació a les..., bé, com ho diríem...

La presidenta

Senyor Torrent, entenem que sí, que tots els grups la tenen.

Roger Torrent i Ramió

Entenem que sí, d'acord.

En tot cas, a les al·lusions del senyor Espejo, m'agrada que al Grup de Ciutadans els agradin les preguntes binàries, això de «sí» o «no». I, com que els agraden les preguntes binàries, no pateixin que l'1 d'octubre en podran contestar una: o sí, o no. *(Remor de veus. Algun aplaudiment.)*

I pel que fa al senyor Fernández, al senyor Alejandro Fernández, miri, nosaltres el que acatem, el que segur que acatem i mai renunciarem a acatar i a servir és a la majo-

ria social de catalans i de catalanes, la majoria social d'aquest poble, que el que vol és poder decidir el seu futur a les urnes.

La presidenta

D'acord.

(*Aplaudiments.*)

Els recordo que votarem les esmenes reservades i les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries de manera conjunta per a cada grup parlamentari.

També els recordo que, d'acord amb la disposició final primera i l'article 127 del Reglament, la reforma del Reglament requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text, que farem un cop acabades totes les votacions.

Per tant, ara votarem les esmenes reservades i subsegüents del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votem l'esmena..., en primer lloc, votem l'esmena número 2.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 72 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem l'esmena 4 *quater*.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena 6 ter.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena 7 ter.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes 31 i 35.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 47 vots a favor, 72 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem l'esmena 31 bis.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 72 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem les esmenes 38 i 41.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 25 vots a favor, 72 en contra i 38 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 53.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 87 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem les esmenes reservades i subsegüents del Grup Parlamentari Socialista.

En primer lloc, votarem l'esmena número 1.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena 1 bis.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 63 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena número 29.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 72 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 36.

Comença la votació.

L'esmena... Hi ha un empat: 63 vots a favor, 63 en contra i 9 abstencions.

Saben que en aquest cas hem de tornar a repetir la votació, eh? Per tant, repetim la votació.

Votarem l'esmena número 36.

Comença la votació.

L'esmena ha estat acceptada per 63 vots a favor, 62 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem les esmenes reservades i subsegüents del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Votarem ara les esmenes 3, 4 i 30.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena 4 ter.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena número 5.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena 5 bis.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena número 6.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena 6 bis.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Votarem ara les esmenes 14 bis, 14 ter, 14 *quater* i 14 *quinqüies*.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 63 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena número 7.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena 7 bis.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Votem ara l'esmena 14 *sexies*.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 61 en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem l'esmena 14 *septies*.

Comença la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 98 vots a favor, 12 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem l'esmena 30 bis.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 72 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem les esmenes 31 ter i 31 *quinqüies*.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena 31 *sexies*.

Comença la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 73 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena 31 *quater*.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 72 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem les esmenes número 38 bis, 40 bis i 44 ter.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 52 vots a favor, 62 en contra i 21 abstencions.

A continuació votarem l'esmena 44 bis.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 72 en contra i 52 abstencions.

Passem ara a votar les esmenes reservades i subsegüents del Partit Popular de Catalunya.

Votem ara l'esmena 2 bis.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 72 en contra i 11 abstencions.

Ara, a continuació, votarem les esmenes reservades de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Votem ara l'esmena número 12.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 125 en contra i cap abstenció.

Amb relació a l'esmena 13 els comunico que s'ha presentat un text transaccionat entre els grups parlamentaris de Junts pel Sí i de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent que ja s'ha distribuït als grups parlamentaris.

Per tant, sotmetem ara a votació aquesta esmena transaccional.

S'inicia la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 124 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena número 14.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 98 en contra i 27 abstencions.

A continuació votarem ara l'esmena número 34.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 125 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem ara l'esmena número 40.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 125 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem ara l'esmena 44.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 114 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem les esmenes reservades i subsegüents del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Votem ara l'esmena 4 bis.

Comença la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 71 vots a favor, 35 en contra i 27 abstencions.

Votem ara l'article 138, apartat 1, lletra d; l'article 56, apartat 1 bis; l'article 78 bis; l'article 93, apartat 1, i l'article 125 bis.

S'inicia la votació. *(Veus de fons.)* Aturem la votació.

(Roger Torrent i Ramió demana per parlar.) Sí, senyor Torrent?

Roger Torrent i Ramió

Sí, presidenta. En el nostre guió de votació, abans d'aquesta votació que ara anunciava, hi hauria la votació de l'article 135, apartat 2, llevat de que s'hagi aprovat l'esmena 4 bis.

La presidenta

I l'esmena 4 bis s'ha aprovat.

Roger Torrent i Ramió

S'ha aprovat? *(Pausa.)* D'acord.

La presidenta

I com que s'ha aprovat, ja no l'hem votat. Passem a votar la següent, eh? *(Remor de veus.)* Per tant, repetim ara tot el que havíem dit o ja anem a votar directament? *(Veus de fons.)* Votem directament? *(Pausa.)* Hi ha consens? *(Pausa.)* O ho tornem a repetir tot? *(Veus de fons.)* Doncs, votem.

Comença la votació.

Les esmenes han estat aprovades per 83 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Votarem ara l'article 66, apartats 1 i 3.

Comença la votació.

Les esmenes han estat aprovades per 108 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Votem ara l'article 207, apartat 1, lletra g.

Comença la votació.

L'article ha estat aprovat per 108 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Votem ara una esmena tècnica d'una disposició transitòria, tramitació de les iniciatives parlamentàries que ja coneixen els portaveus dels grups parlamentaris, atès que va ser exposada a la darrera Junta de Portaveus.

Comença la votació.

L'esmena tècnica ha estat aprovada per 124 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem la resta del dictamen que no ha estat objecte d'esmena.

Comença la votació.

La resta del dictamen que no ha estat objecte d'esmena ha estat aprovat per 72 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I d'acord amb la disposició final primera de l'article 127 del Reglament, els faig avinent que la reforma del Reglament requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text.

Per tant, procedim ara a fer aquesta votació final sobre el conjunt del text.

Comença la votació.

La proposta de reforma del Reglament ha estat aprovada per 72 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de regulació de la segona activitat d'aplicació al Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, al de Mossos d'Esquadra i al de les policies locals (debat de totalitat)

202-00048/11

El següent punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat de la Proposició de llei de regulació de la segona activitat d'aplicació al Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya i als Mossos d'Esquadra i al de les policies locals. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Jean Castel.

(Remor de veus. Pausa llarga.)

Senyor Castel, quan vulgui.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Miri, com a prèvia, avui començaré la meva intervenció dient que estem davant d'una proposició de llei per regular la segona activitat de tres grans col·lectius, com són Mossos d'Esquadra, Bombers i policies locals. Una proposició de llei que, per fer una mica de memòria, perquè a vegades la memòria té les cames curtes i sembla que no ens recordem d'on venim i val la pena fer incís i remarcar segons quins moments..., mirin, a la legislatura passada, un diputat d'Iniciativa - Els Verds –en aquell moment–, el senyor Jaume Bosch, i qui vulgui anar al diari de sessions ho trobarà, el dia 28 de maig de 2015, a la plana 24, on aquest diputat ja va fer esment a que aquest àmbit de la segona activitat l'haurien d'haver regulat amb una llei. Fixi's d'on venim.

Quin va ser un altre dels compromisos abans d'aturar aquesta última legislatura que vàrem viure? Aquest document. *(L'orador mostra un full a la cambra.)* Aquest document sotasignat per tots els grups parlamentaris que eren en aquell moment en aquesta cambra. Uns, en aquell moment, sense amalgames, hi anaven individualment; però o amb amalgames com tenim a dia d'avui, o de mode individual, aquí hi érem tots i continuem sent-hi tots. Un compromís que en el seu apartat final deia: «En el cas d'una possible dissolució del Parlament» que provoqués l'aturada, tots els grups es comprometien a agafar i a reprendre en aquesta legislatura, d'una manera urgent, perquè la segona activitat i regular-la era una urgència... I si per a tots aquells grups en aquella legislatura era una urgència, entenem que avui tots aquells grups que varen sotasignar convertiran la urgència... I alguns que han pogut presentar una esmena a la totalitat, aplicant el sentit comú i la responsabilitat institucional, poder, acabaran retirant-la.

Dit això, fixi's, en base a aquest compromís, Ciutadans què fa? Comença a treballar al començament d'aquesta legislatura conjuntament amb els altres grups parlamentaris. On hem vist després de set, vuit, nou reunions –i permeti'm que posi la paraula al darrere «estèrils»–, a on el grup parlamentari que dona recolzament al Govern l'únic que va fer, i així ho ha demostrat, va ser dilatar, dilatar temps, que és allò que diuen en català: qui dies passa, anys empeny. En aquest cas no estarem parlant d'anys, vostès intentaran aturar-ho mesos.

Però, bé, dit això, Ciutadans què fa? Assumeix aquell compromís i presenta aquesta proposició de llei. D'una altra manera, també els ho vull deixar palès, el Grup Parlamentari de Ciutadans, en cas de que tinguem viabilitat, que aquesta llei tingui tràmit, tinguin per ben segur que nosaltres autoesmenarem aquesta llei que estem presentant, entenent que l'hem d'actualitzar i adequar a aquest moment.

Fixi's que és una llei que engloba..., perquè hem sentit molts de discursos, en comissions, a on no sentíem parlar de bombers i policia municipal, però aquesta llei engloba bombers, policia autonòmica, mossos d'esquadra i policia local.

Una oportunitat d'acabar amb discriminacions –discriminacions. Pensen que hi ha drets fonamentals que no cal alludir: el dret a la igualtat, recollit a la nostra pròpia Constitució; però, fixi's, les discriminacions i vulneracions que provocava en aquests col·lectius. Què ens toca fer, al poder legislatiu? Legislar, millorar, adequar i donar viabilitat a un reglament convertit en llei, perquè la segona activitat tingui la dignificació que es mereix. El que no pot ser que ens trobem davant de vulneracions flagrants, com és la convenció de l'ONU, directrius europees, o el mateix informe del síndic, que ja els advertia que estaven incomplint..., totes aquestes vulneracions.

Però, fixi's, en definitiva el treball de fons és salvaguardar drets, com li he dit, un d'ells, el de la igualtat, però tots els altres drets. Com he dit en altres ocasions, més enllà d'un mossos d'esquadra, d'un bomber, d'un policia local, hi ha una persona, un ciutadà, que no per desenvolupar certa professió han de quedar vulnerats ni reduïts ni malmenats els seus drets.

És a dir, garantim els mateixos drets que a qualsevol altre treballador a tres col·lectius que, em permetran que posi en relleu i ho vull subratllar, tenen un grau de perillositat afegit. Tres col·lectius que en molts de casos salvaguarden la nostra tranquil·litat, la nostra seguretat en l'àmbit local, en l'àmbit autonòmic, i també quan estem davant, com els bombers, d'incendis. Salvaguarden la nostra seguretat, què menys –què menys– que aquesta institució els retorni, com no pot ser d'una altra manera, amb un format de llei una regulació que els garanteixi aquests drets.

Fixi's, i els vull recordar la convenció de l'ONU, els recordo que és d'obligat compliment, en base a la Llei 25/2014, de 27 de novembre, de tractats i altres acords internacionals. Evidentment que vostès a vegades quan se'ls parla de les normes, de les lleis, del que és per a tots, vostès ho eludeixen; van per aquella recta on hi ha el mur al final; en molts de casos, fan cas omís de les advertències que els diem molts, i continuen caminant cap a no només a mantenir conflictes, com és el conflicte de la segona oportunitat, sinó a generar-ne de nous. Dit això, mirin si és trist, també els vull recordar, dintre d'això, que amb qualsevol llei que entri en conflicte prevaldrà –prevaldrà– en tot moment la de la convenció.

Fixi's que trobem una altra tristor quan trobem que la majoria d'afectats per l'àmbit de la segona activitat ha d'anar a salvaguardar els seus drets als tribunals. Una persona que desenvolupa qualsevol d'aquestes tres activitats, quan es troba davant d'aquest problema, no té la cobertura que tenen els altres ciutadans sinó que ha d'anar als tribunals per salvaguardar i demanar que els seus drets siguin complerts. Fixin-se, és una dada que és notòria: el 98 per cent surten amb sentències favorables dintre de la incapacitat permanent. Quin resultat té la justícia? Dir que el 98 per cent de les reclamacions donen la raó als afectats, quan davant nostre hi ha una institució que, com avui, té l'oportunitat d'arreglar, i convertir, i donar viabilitat a que aquesta llei continuï el seu tràmit, per donar garantia i futur –garantia i futur– a tres col·lectius, com els dic.

Vostès sembla que a vegades perden la memòria quan parlem de certs col·lectius; perden la memòria quan estan al davant d'assumir la responsabilitat. Com li deia abans, els diputats, aquí, a la cambra, els grups parlamentaris, estem per legislar, i uns altres senyors, que són els del Govern, més enllà de tenir comentaris fora de lloc, com ho entenem a vegades o com hem vist aquests últims dies, el que haurien d'entendre i voler sentir són els comentaris de responsabilitat; responsabilitat envers la feina, responsabilitat envers la conselleria i responsabilitat des del primer minut que s'assoleix un càrrec envers el mateix càrrec.

Dit això, fixin-se quan estem davant de dades que a vegades ens esgarrifem. Mirin, cent trenta persones amb invalidesa, a dia d'avui, en aquests col·lectius; dues-centes amb segona activitat. Però saben quina és la dada que al Grup Parlamentari de Ciuta-

dans ens preocupa més? Saben quina és la dada? Les malalties ocultes; que, per dades que podem contrastar quan parlem amb associacions, quan parlem amb sindicats, les dades ens apunten i ens apropen a una intuïció de dos mil persones que oculten la seva malaltia. Saben per què? Oculten la seva malaltia perquè si la fan evident entren en el pou; en el pou sense fons d'una llei que no existeix –o sigui, que no els regula–, d'una norma o un reglament que no els ofereix garanties, i abans d'entrar en aquesta dinàmica, on per desgràcia han vist companys en tot aquest camí d'espines, se n'aparten. Què provoquem? Ocultament de la malaltia i poder tenir efectius que, per desgràcia –que, per desgràcia–, amb una malaltia latent continuen desenvolupant la seva feina per no caure en aquest pou que els deia fa un moment: en un pou no reglamentat, en un pou que no té llei i en un pou que no té sortida.

Fixi's com i de quina manera hem de retornar a aquella responsabilitat, a aquella responsabilitat de la que li parlava al començament. Una de les possibilitats, un cop regulem, donem tràmit, donem camí i acabem tenint una llei de segona activitat, quina serà una d'aquestes oportunitats? Mirin, reubicar. Quan parlem de mossos d'esquadra, quan parlem de bombers, quan parlem de policies municipals, normalment trobem que les ràtios estan per sota del que tots voldríem veure; quan parlem d'efectius, sempre, per desgràcia, parlem de dèficit; però fixi's com tindríem oportunitat de reubicació de molta gent si li fos atorgada aquesta segona activitat. Podríem estar parlant d'oficines de suport, suposo, o d'especialitat, administració, altres departaments. D'això ja en parlarem dintre de la mateixa llei, que ja li he dit que nosaltres, com a grup parlamentari, l'únic que fem és: assolim un compromís i l'autoesmenarem si, de bon profit, tenim la sort que avui aquesta llei continuï caminant, com és el desig de tots.

Esperarem una cosa: esperarem que la CUP, en aquest cas, no caigui a la trampa de fer el joc a un grup parlamentari i a un govern que ahir, ahir a correcció... Jo sé que alguns grups ja la tenen, deuen tenir aquell esborrany que varen dir que presentaven a correcció ahir a la tarda, a última hora, d'aquesta llei que han hagut de treure del calaix; una llei de què aconsellaria la seva lectura i que, per desgràcia, aquest grup parlamentari l'ha rebut per part de tercers, no per part ni del mateix Govern ni del mateix grup que li dona recolzament. L'hem hagut de conèixer per tercers.

Fixin-se que la comunicació a vegades és greu. Fixin-se que quan volem fer un treball que ha de ser un treball per a tres col·lectius, com he dit abans, fonamentals per a la nostra societat, l'hem de fer entre tots. Vostès, que s'omplen la boca de participació, és evident aquella participació que vostès gasten quan els toca aplicar-los-la a vostès mateixos. Escoltin-me, vostès «con nocturnidad y alevosía», a última hora. Per què? Per buscar un consens. Per què? Perquè veien que aquella esmena a la totalitat que ens havien presentat a aquesta llei els perillava. Sap com se'n diu, d'això? Partitocràcia. Sap què és la partidocràcia? La pitjor eina per, d'alguna manera, garantir una real democràcia; una real democràcia no només a la nostra societat, als col·lectius, que avui vull donar la benvinguda i agrair la seva presència als diferents col·lectius de la segona activitat que avui ens acompanyen, i demanar, tant al grup que dona recolzament al Govern com a qui pugui arribar a fer-los cantó amb una esmena a la totalitat, que els mirin a la cara a ells, perquè aquest diputat i aquest grup parlamentari que representa aquest diputat, l'únic que fan és assumir un compromís de l'última legislatura, assumir la responsabilitat dels que més enllà del dia d'avui, fent de cap de l'oposició, volem governar Catalunya. Deixin de fer volar coloms, deixin de mal menar la política catalana. Si no en saben més, si demostren ser uns inhàbils, facin un pas al cantó, que aquí hi ha un grup parlamentari, que és el cap de l'oposició, que pot assumir les responsabilitats, les mateixes de què vostès fan deixadesa cada dia.

Però permetin-me, davant d'una sentència..., l'altre dia m'esgarrifava quan m'explícaven que, davant d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que anul·lava una jubilació forçosa, donava la raó al mosso d'esquadra. Sap per què arribem aquí? Perquè no hi ha regulació, perquè no hi ha llei. I espero que vostès..., i els faig un prec des d'aquest faristol, els faig un prec apellant a la responsabilitat: deixin sobre la taula l'esmena a la totalitat, treballem-la tots conjuntament, treballem-la tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, perquè és responsabilitat de tots legislar, però també és responsabilitat de tots posar-nos al cantó d'un problema que a dia d'avui necessita..., i la urgència és donar-li una solució.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Castel. A continuació, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Conseller d'Interior, enhorabona pel nomenament i bona feina. Director general, secretari general del departament, representants d'AILMED i altres persones amb inquietud per aquesta proposició de llei, haig de justificar quin és el posicionament de Junts pel Sí i de per què hem presentat esmena a la totalitat en aquest projecte. Hi ha un motiu, que és bàsic i fonamental en política, i és que no estem d'acord amb el contingut del projecte que ha presentat Ciutadans. No estàvem del tot d'acord tampoc amb un projecte inicialment elaborat per part d'AILMED al seu moment.

Ens vam comprometre que demanàriem informe a la Comissió Jurídica Assessora i, certament, l'informe de la Comissió Jurídica Assessora era contundent tant en la necessitat de regular la segona activitat, que en això em sembla que hi estem absolutament tots d'acord: hi estava d'acord el Govern, hi estava d'acord la Comissió Jurídica Assessora i hi estaven d'acord tots els grups parlamentaris, en això sí que hi ha consens i, d'alguna manera, nosaltres, com a grup parlamentari que dona suport al Govern, entomem la necessitat d'aprovar aquesta llei, que afecta des d'una perspectiva legal un col·lectiu important de persones, però, tal com deia el diputat de Ciutadans, afecta molt directament la dignitat de les persones, la dignitat laboral, per una banda, i la dignitat personal. Però és conegut que difícilment el Grup Parlamentari de Junts pel Sí i el Grup Parlamentari de Ciutadans coincidirem amb la concreció d'aquest projecte. I explicaré els motius pels quals el nostre plantejament és molt i molt diferent del que fa Ciutadans.

I quan s'ha parlat abans que hi ha d'haver un text alternatiu, o hi hauria d'haver un text alternatiu, i el Govern tenia un text alternatiu preparat, s'havia de treballar aquest text alternatiu no només des de la perspectiva estrictament d'Interior, perquè això tenia conseqüències des d'un punt de vista laboral i, per tant, també de funció pública, hi va intervenir Funció Pública i, per tant, conselleria de Governació, per una banda, i hi va intervenir també la vicepresidència del Govern i la conselleria d'Economia, per l'altra. Per tant, sumar les directrius de tres departaments i, per tant, treballar de forma transversal genera certes dificultats. I les dificultats han estat consensuar un document, un projecte que ahir vam entrar al registre del Parlament. I aquest és un projecte tan lícit, tan lícit –i aquesta és una proposició més enllà d'això, de la nomenclatura–, és un projecte tan lícit com el que han presentat vostès. I igualment lícit que el que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans.

S'omplen la boca, vostès, també, de participació, de tràmit d'esmenes, de treballar des d'un punt de vista parlamentari. I el que volem fer, i en això possiblement estem parcialment d'acord, és que aquesta és una llei que, com que afecta no només laboralment els treballadors, sinó que té una afectació molt clara i molt definida a la dignitat professional d'aquests treballadors, nosaltres ens veiem també en la necessitat de treballar a fons aquesta llei. I la tenim treballada, i la tenim perfectament treballada, més enllà que vostè digui que no. Perquè, de fet, vostè ha de dir que no quan jo dic que sí, només faltaria.

Una de les novetats en política seria que ens poséssim d'acord realment i que ens deixéssim de fer, tal com ha dit vostè en un moment determinat..., però al final ha acabat dient, senyor Castel, ha acabat dient: «Miri, nosaltres som molt estrictes amb les persones», amb la gent d'AILMED, que també ens hi hem reunit nosaltres com a grup que dona suport al Govern, no s'hi ha reunit vostè sol, i hem tingut moltíssimes reunions. Però després de la seva intervenció, el resum seu sap quin ha estat? Que després m'ha cridat l'atenció. Diu: «No, com que no confiem en que ho faran vostès, el que ha de fer la gent és confiar que ho farem nosaltres quan guanyem les eleccions i estiguem al Govern.» Per tant, vostè al final també ha portat el debat no en les qüestions que tenen a veure amb la dignitat professional i laboral, sinó que ho ha portat en el debat polític. I és aquí que hom pensa que tan legítimament vostè defensa les seves propostes com defendem les nostres des de la perspectiva de donar suport al Govern.

Aquest document i aquest text alternatiu sap perfectament que afecta els mossos d'esquadra, les policies locals i els bombers. I el document que nosaltres hem presentat i la proposició de llei que nosaltres hem presentat explica clarament què vol dir de forma concreta estar en segona activitat, en quins supòsits s'està en segona activitat, en quins supòsits no s'està en segona activitat, quin és el catàleg de llocs de treball. Cada un dels departaments de bombers, de mossos d'esquadra i de la policia local l'han de definir quan s'aprovin els llocs de treball i les plantilles anualment, mitjançant els pressupostos en els ajuntaments, i igualment també, en el que afecta la Generalitat de Catalunya, pel que fa als bombers i als mossos i, per tant, des d'aquesta perspectiva, en la definició d'aquests llocs de treball hi haurà la possibilitat d'incardinar aquests llocs destinats a la segona activitat. I a més a més hi haurà un procediment tècnic, mèdic, que justificarà aquesta segona activitat.

I pel que fa a una altra qüestió que també permetia pensar que realment s'estava comentent..., una qüestió que tenia a veure amb la dignitat professional és que tot el que tingui a veure amb el que són les armes reglamentàries, que, certament, en el nostre text defensem que en qüestions molt puntuals de mossos d'esquadra i de policia local és obvi que, si un treballador no es troba en determinades condicions psíquiques i fins i tot físiques, es pugui, d'alguna manera, justificar que no es disposi de l'arma reglamentària. Però tot el que fa al que és pròpiament el fet de ser mossos d'esquadra, en aquella situació certament injusta que els mossos d'esquadra no disposaven fins i tot pràcticament ni de la placa, totes aquestes qüestions que afecten la dignitat estaran resoltes en el nostre text, i espero que també en el seu, perquè també entenc que vostès han estat d'alguna manera amatents al que els han demanat en aquests temps que ens hem reunit amb la majoria d'associacions.

Per tant, les qüestions de dignitat personal i laboral estarien resoltes amb aquest text. La qüestió de l'arma reglamentària, és obvi que si no es disposen d'unes determinades aptituds psicofísiques no es pugui plantejar el manteniment de l'arma en determinats casos. I el que fem és objectivar molt el procés, i diem qui pot iniciar un procés d'aquestes característiques. Doncs, es pot fer d'ofici. La mateixa direcció, amb un certificat mèdic i amb uns justificants mèdics, pot iniciar d'ofici aquest procediment, i pot fer-ho també la persona interessada, a instància de part, a instància del treballador, i s'han de portar els informes mèdics corresponents, i, en un moment determinat, quan s'ha fet la sol·licitud, i passats els dies corresponents, s'ha de sotmetre a reconeixement mèdic per part del Departament d'Interior, en aquest cas, per part de la Direcció General de Bombers i per part dels ajuntaments corresponents, i en poc temps, i escoltat un tribunal mèdic, que des de la nostra perspectiva ha d'estar constituït per tres persones –que aquestes són segurament les qüestions que hem de treballar des d'un punt de vista parlamentari–, totes, evidentment, especialitzades en medicina, una del departament, una altra persona designada a instància de part pels interessats –per tant, hi hauria una participació directa i garanties d'un assessorament mèdic, també, per part dels treballadors–, i, per altra banda, una tercera persona que també vindria, d'alguna manera, definida a partir d'un sorteig, però que tingués els coneixements suficients per justificar la seva intervenció en un procés d'aquestes característiques.

Per tant, hem definit molt clarament com es fa aquest procés. Hem formalitzat el procés d'esdevenir en situació de segona activitat i, a més a més, quines conseqüències tindrà l'esdeveniment d'aquesta segona activitat. El dictamen tindrà tres respostes. Una, que no tingui sentit la segona activitat, perquè des d'un punt de vista mèdic no es justifica. Hi ha uns determinats elements i unes determinades proves mèdiques que justifiquen que una persona es trobi en segona activitat i que no hi hagi manera de generar discussió ni generar, des d'aquesta perspectiva, conflicte. I hi intervenen metges, hi intervenen persones especialistes en la matèria. I, per tant, aquells metges o aquells forenses que acreditin que un treballador no es troba en condicions de fer la feina que havia desenvolupat amb normalitat i habitualitat –que aquesta és una altra qüestió, també, que cal remarcar–, el metge o el tribunal dirà que la persona que es troba amb unes determinades limitacions i unes determinades mancances no pot desenvolupar la feina que feia tant si era bomber..., les feines que són fonamentals i bàsiques, i en aquests casos, sobretot, pel que fa a la policia local, els Bombers i els Mossos d'Esquadra, estem parlant d'activitats d'intervenció, estem parlant d'activitats que tinguin, d'alguna manera, la

necessitat d'utilitzar la força física o les condicions físiques mínimes per poder desenvolupar el treball pel qual en un moment determinat van fer unes oposicions i van obtenir la plaça corresponent.

Per tant, un escenari és que hi hagi justificadament la necessitat d'una segona activitat. El segon escenari és que no n'hi hagi. Evidentment, des d'un punt de vista administratiu, qui no estigui d'acord amb aquesta resolució tindrà els mecanismes administratius de recurs per d'alguna manera manifestar el desacord i que hi hagi una instància superior que d'alguna manera decideixi quina és la resolució final d'aquesta qüestió. I un altre tema important, i és que de forma provisional es pot deixar de treballar mentre es tramiti tot l'expedient, es pot deixar de treballar en aquest lloc, però mantenint econòmicament els recursos econòmics que rebia, d'alguna manera, la persona que està en aquesta situació.

Per tant, hem intentar incorporar en aquest text totes les garanties, la majoria de les quals ens les van demanar les associacions. No hi ha cap de les inquietuds, de les reclamacions i de les reivindicacions que no figurin en aquest text, i si no hi són totes les que aquest col·lectius demanaven, que veig que alguns expressen la seva negació respecte al que deia, és probable que sigui en el moment de les esmenes i de la tramitació del projecte que hi puguem incorporar el que sigui necessari. Per tant, estem disposats i estem oberts a tirar endavant aquesta llei per tal de que es resolgui no només una qüestió d'àmbit laboral, sinó que és una qüestió que afecta l'estructura bàsica dels departaments afectats. És a dir, no només cal que aquesta gent o aquestes persones que han tingut un accident o una malaltia professional i que estan limitades per desenvolupar la seva funció la puguin continuar desenvolupant amb les mateixes condicions econòmiques –que aquesta també és una altra qüestió important– del lloc de treball que ocupaven, sinó que a més a més això és important, també, perquè el Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos de Bombers han de tenir i de treballar amb eficiència i amb eficàcia. I tenir un règim de segona activitat em sembla que és una necessitat absolutament fonamental i estratègica, fins al punt que fins ara i durant aquests anys s'ha regulat tot això a través de decrets. Ja estem d'acord amb la majoria que això no es pot regular per decret, motiu pel qual i motiu que justifica la tramitació d'aquesta llei.

I, ja ho he dit abans, les dificultats han estat i són encara en treballar transversalment entre tres departaments; tot el que és la tramitació administrativa i tota la tramitació reglamentària que fa que aquí puguem presentar aquesta proposició al Parlament necessita la intervenció de molts departaments. I fer esment d'una qüestió que ens ha preocupat especialment, i és que els afectats són funcionaris i, per tant, s'ha de tenir en compte el criteri de funció pública, evidentment. I són funcionaris del Govern de la Generalitat, la majoria, i dels ajuntaments. I, per tant, necessiten certament aquesta regulació.

Hem intentat, a més a més, fer-ho amb el màxim de garanties, com tot el que fa o intenta fer aquest Govern. Garanties màximes vol dir que hi hagi la possibilitat de la intervenció directa dels professionals afectats en tot el procés, que aquesta era una preocupació que també preocupava. Els afectats directament tindran la possibilitat d'acostar-se a l'Administració i que l'Administració no els generi desconfiança, i que desapareguin aquestes dues mil malalties que diu el senyor diputat de Ciutadans, que són malalties que són d'alguna manera desconegudes i que no apareixen precisament perquè no hi ha regulada una segona activitat en el cas de Mossos d'Esquadra i en el cas de Bombers. El compromís del conseller, el compromís del Govern i el compromís del Grup Parlamentari de Junts pel Sí és tirar endavant aquesta llei.

Vostès han aconseguit una cosa: que ens posem d'acord en una cosa tan important que és que hem de tramitar la llei i, per tant, que hem de modificar la regulació que hi havia fins ara. Això és important, perquè en moltes qüestions, fins i tot, no coincidim en la diagnosi, i en aquesta qüestió coincidim en la diagnosi. I és veritat que no coincidim exactament amb el plantejament que fa el Grup de Ciutadans. I això és lògic, i això és el parlamentarisme, i per això hi ha una tramitació que estem disposats a obrir-la, presentant com hem presentat aquest text ahir a la tarda al Parlament, que des d'un punt de vista polític els pot semblar oportunista..., el cert és que aquí es fa, al Parlament..., tot i que el senyor Castel deia que havíem de tenir molt en compte les inquietuds de les persones, que ho tenim, ja he fet referència anteriorment que ha acabat dient que el que caldria és que governés Ciutadans i no el Govern actual. Qui decidirà qui governa

aquest país seran els ciutadans de Catalunya, ni més ni menys. I, en tot cas, la majoria parlamentària que dona suport al Govern permet que aquest Govern tingui l'estabilitat necessària per continuar governant fins que el president de la Generalitat –que, de fet, és la seva competència– decideixi, passat el referèndum de l'1 d'octubre, convocar les eleccions, si evidentment el referèndum surt negatiu, tal com ell ha explicat.

Més enllà d'això, tenim temps de tirar endavant moltes lleis. Avui el president ha fet una explicació molt concreta del que ha estat l'obra de govern, tot i que alguns concentren la seva atenció només estrictament en el referèndum. Hem fet, i vostès ho saben, i, a més a més, han donat suport a algunes iniciatives parlamentàries del grup que dona suport al Govern i al Govern en concret, en alguns casos de forma contundent. I, per tant, ha d'entendre que, en algunes perspectives, Ciutadans i Junts pel Sí no coincideixin, i per això els demano que utilitzem el Parlament per tirar endavant una llei que satisfaci les inquietuds de les associacions i les persones afectades, això és el principal i el més necessari. Però hem de fer una llei, i vostès en són molt especialistes..., s'ha de fer una llei que s'adeqüi a les normatives que pensem afectar, que són la Llei de policia, la Llei de policies locals i tot el que té a veure amb les competències estrictes del Govern de la Generalitat de Catalunya, que aquesta és una qüestió també important, que s'ha de respectar el que diu l'Estatut de Catalunya en aquesta qüestió.

Si arribem a un acord en aquestes qüestions, és evident que trobarem el camí per fer una llei, hi insisteixo...

La presidenta

Senyor Guinó, ha exhaurit el temps.

Lluís Guinó i Subirós

...que satisfaci... –ara acabo, presidenta; gràcies–, que satisfaci l'interès de les persones afectades i que sigui una llei, a més a més, homologable a la normativa bàsicament europea i més moderna en aquesta perspectiva de la regulació de la segona activitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a un torn en contra, el senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, presidenta. Senyor Guinó, li agafo la paraula en el sentit de..., miri, retiri l'esmena a la totalitat. Com li he dit, nosaltres pròpiament autoesmenaríem aquesta llei, que no és nostra, que ve de 2015. Fixi's si han tingut temps d'arreglar les coses: dos anys –dos anys. Parlar del que podríem haver fet no ens soluciona el problema, que és real i el tenim a dia d'avui. Li agafo la paraula: treballem-la conjuntament, autoesmenem-la des del Grup Parlamentari de Ciutadans i que presentin esmenes tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra; que sigui de tots els grups parlamentaris, no per als grups sinó per als col·lectius i els diferents col·lectius que engloben la segona activitat, per a tots els afectats d'aquesta situació, per a tota aquella gent que s'ha sentit discriminada, com li deia abans, amb els seus drets vulnerats, però treballem-la conjuntament.

Pensi que l'esmena a la totalitat que vostès ens presenten no és una..., i la llei que varen intentar, com deia ahir, entrar de pressa i corrents pel Registre, li haig de dir una cosa: permeti que passi els tràmits que ha de passar. Vostès el que estan fent amb l'esmena no és una esmena al text presentant el que varen presentar ahir; vostès estan mantenint una esmena a la totalitat. Agafi les seves paraules, senyor Guinó, que me les faig meves i li agafo aquest quant; retirin l'esmena a la totalitat, treballem-ho tots els grups parlamentaris conjuntament per donar solució a qui li deia fa un moment, a qui són els veritables afectats, els veritables que pateixen, des de diferents col·lectius, com li he dit abans, tres col·lectius fonamentals per a la nostra autonomia catalana, com són Bombers, Mossos d'Esquadra i policia local.

No voldria veure mai més... I, fixi's, jo soc d'una província, que és Girona, i jo vaig viure el que li va passar a aquell policia municipal a Figueres. El que no pot ser és que una institució, davant d'una invalidesa, davant d'un problema de salut, davant d'un problema que li hem de donar resposta des de la sanitat, sí, però des de l'Administració, quan no hi ha més regulació –que és el que demanem que comenci a caminar avui– se'l faci fora com se'l va fer. I com ell, tanta gent. Avui he tingut la sort..., he sortit aquí a

fora perquè hi havia diferents membres d'aquest col·lectiu en manifestació, i se m'ha presentat una persona que jo no coneixia fins a dia d'avui, i m'ha dit, diu: «Pensi que jo era caporal de Mossos d'Esquadra, i a dia d'avui, com no he tingut sortida amb aquesta cosa que anomenen "la segona activitat", perquè no està regulat, perquè no hi ha un reglament...» Sap què fa aquest senyor, amb tota la seva dignitat? No estic fent depreciació d'una feina, de qui desenvolupa una tasca, sigui la que sigui, però aquest senyor em deia: «Jo feia de caporal i la meva minusvalidesa només em permet treure les papereres de l'ABP en què, per causalitat, treballava jo.»

Si això no és tornar la dignitat a les persones, i persones que varen fer un procés d'acadèmia, que varen obtenir una titulació, que varen desenvolupar una tasca tan lloable com era el cas d'aquest senyor, de mossos d'esquadra, però extensiu a bombers i a policia municipal..., com no podem, des de la institució, retornar-los el que és de rebut que tinguin, que és un reglament, una llei que els empari? I, com els he dit abans, i faig un clam a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra: fem-la entre tots; presentem les esmenes a aquell primigeni que és el que venia des de 2015 i es va començar a treballar, que és al que Ciutadans es compromet i presenta; treballem tots, des d'un cantó de la bancada fins a l'altre cantó, inclús el grup que dona recolzament al Govern.

Senyor Guinó, l'oportunitat està a la seva decisió i la del seu grup, i poder a la del conseller i la seva conselleria. Agafin el problema, regulin el problema. Ens tindran treballant, fent esmenes, presentant esmenes, igual que tots els grups parlamentaris. Això no ha de ser la llei d'un grup, no ha de ser la llei d'un partit, ha de ser la llei dels afectats per aquest problema, que a dia d'avui són molts i sort en tenen que es varen mobilitzar en el seu dia diferents representacions de la segona activitat per posar veu, per posar cara i per posar paraules a on hi havia cops de porta. Tenen l'oportunitat, agafin-la i regulem-ho entre tots.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Castel. A continuació, per a fixar el seu posicionament, té la paraula el senyor Carles Castillo, del Grup Parlamentari Socialista.

Carles Castillo Rosique

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Saludar, en primer lloc, els sindicats que avui ens acompanyen; especialment, si m'ho permeten, AILMED, Ailbod i Ailpold, que estan avui aquí acompanyant-nos en aquest debat. Bona tarda.

Com dic, estem al debat a la totalitat de la Proposició de llei de regulació de segona activitat de bombers, mossos i policies locals; una situació a la que passen els treballadors i treballadores d'alguns cossos d'emergències, les funcions dels quals són eminentment operatives, i en ocasions especialment arriscades i penoses, quan perden alguna de les aptituds psicofísiques que necessiten per desenvolupar el seu treball; una situació regulada de manera dispersa i desigual, amb diferents normatives, depenent del cos de què es tracti. Cal, doncs, una certa harmonització i garantia d'igualtat entre tots els i les afectades.

Per això recolzarem, ja els aviso, que la proposta segueixi el seu tràmit parlamentari, perquè la veiem necessària, completament necessària i adequada. Però també he de dir i he d'avisar que crec que hem de revisar el contingut literal. També ho deia el company Castel, de Ciutadans. Crec que no ha tingut en compte algunes qüestions sobretot municipals, del món municipal. La mateixa Federació de Municipis de Catalunya a la seva comissió permanent valora negativament el contingut de la proposta i fa una sèrie d'avertiments que no han estat tinguts en compte en la seva última redacció.

Una llei necessària, per tant, però no així. I deixi'm que li digui també amb tot el «carinyo» i amb tot el respecte, senyor Castel. Presentava la proposta només pel Grup Parlamentari de Ciutadans, quan havíem pactat i quedat tots els grups parlamentaris de l'oposició d'intentar fer una presentació conjunta i que tingués en compte tot el que preocupa als ajuntaments i a les policies locals –sí, senyor Castel–, que és el que ha quedat més coix en la proposta.

El dia que aprovàvem tota l'oposició en conjunt una proposta de resolució genèrica a la Comissió d'Interior –que, per cert, vaig escriure jo personalment–, que donava garan-

tia mentre es tramitava la llei perquè no es produís cap situació d'indefensió entre cap bomber, mossos o policia local, vostès estaven fent-se la foto, presentant aquesta proposició de llei que avui debatem.

I també és cert, no l'hi negaré, que el compromís d'aquest mandat era presentar ja una proposició de llei en base al que se'ns passava des de les entitats de discapacitats, però esmenada en el sentit que li apuntava abans. A això em vaig comprometre i això se'ns va anar retardant, també ho reconec.

Igual que és cert que tots els grups parlamentaris –tots els grups parlamentaris–, inclòs Convergència Democràtica i Esquerra Republicana, representats pel senyor Jordi Turull i la senyora Marta Rovira, vam signar un compromís al final de la legislatura passada on dèiem que portaríem exactament aquest mateix text al seu tràmit parlamentari. Ha acabat quasi la nova legislatura i encara estem en el mateix punt. És per fer-nos-ho mirar tots plegats. A veure què és el que transmetem des de la política i la confiança que donem quan ens comprometem a alguna cosa. És cert, i també ho he de reconèixer.

Però també penso que vostès ho han fiat tot, per posar-se una medalla, a la nostra bona voluntat, perquè s'han arriscat clarament a que nosaltres diguéssim ara que no a la proposició de llei. I han estat a punt d'aconseguir-ho, perquè han trencat d'alguna forma el consens, senyor Castel. I nosaltres, per responsabilitat i coherència, perquè ens creiem que aquesta llei és necessària, que els col·lectius s'ho mereixen, el mantindrem, malgrat tot.

Tothom parla de cossos de seguretat, però massa vegades sense tenir en compte el que pensen els cossos de seguretat. Nosaltres, ja l'hi dic, estem fent un esforç en aquesta votació, un esforç pels col·lectius de bombers, mossos d'esquadra i policies locals, que aguanten la nostra seguretat moltes vegades només gràcies al seu abnegat treball i dedicació personals. Fem l'esforç perquè la llei segueixi el seu tràmit parlamentari, i en el benentès que durant aquest procés la canviarem, el que calgui. I, a més, crec que els impulsors també en són conscients, perquè també els hi hem dit.

Hem d'apropar el sentit de la llei als nostres pobles i ciutats; hem de fer el món municipal participi i protagonista d'aquesta llei. Hem d'assegurar que cap treballador públic d'emergències quedi desprotegit per la seva administració si pren qualsevol tipus de mal. Però ho hem de fer sense que signifiqui carregar encara més sobre les gastades economies dels ajuntaments, o carregant *només* sobre els ajuntaments.

Cal, doncs, una regulació comuna de la segona activitat, però cal fer-la amb rigor, eficàcia i voluntat de consens. Cal també la participació dels representants sindicals dels diferents cossos. Això té especial rellevància, ja que, com deia abans, sempre s'han fet les lleis per a ells sense ells, i la implementació sempre ha sigut problemàtica, per no dir impossible. Només així ens en sortirem i ho aconseguirem.

I per al Govern també tinc algunes qüestions, també els he de dir el que penso. Vostès, com he dit, van signar també aquell compromís amb les associacions de discapacitats. I no només ho han incomplert reiteradament posant tots els pals possibles a les rodes –de fet, ara presenten una esmena a la totalitat d'aquell text que es van comprometre a recolzar–, sinó que crec que, a més, mai han tingut voluntat de complir-ho, senyor Guinó. Vostès es van comprometre a presentar un projecte o una proposta de llei com a alternativa a la present, i la van presentar ahir mateix. *A buenas horas, mangas verdes*, senyor Guinó. Jo crec que no és el moment de presentar-la, el dia abans, per parilitzar suposadament o per afavorir l'esmena a la totalitat. Jo crec que no són formes. Pensem, doncs, que tot han estat maniobres evasives i de nou per anar guanyant temps. Doncs, així, tampoc.

Però permetin-me no acabar en negatiu. Esperem que tots plegats, com també apuntava el senyor Castel, ens posem les piles i que aconseguim una llei que doni solució a tots els problemes amb què s'han trobat els col·lectius de funcionaris, que són molts, treballadors de la nostra seguretat, i que realment els nostres ajuntaments s'hi sentin plenament representats. Avui dia, en ple segle XXI, una discapacitat no pot comportar que es perdi la feina. Qualsevol persona som susceptibles de ser discapacitats, qualsevol podem prendre mal i passar a ser del col·lectiu de discapacitats, qualsevol dels que estem aquí presents. Ha de ser obligació de la seva administració de pertinença assumir la seva integració, però ho hem de fer sempre amb els peus enganxats a la realitat. Per

això treballarem, comptin amb nosaltres. Bombers, mossos i policies locals, estem amb vosaltres.

Gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Castillo. A continuació, té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. En primer lloc, conseller, permeti'm acompanyar-lo en el sentiment pel seu nomenament, cosa que no havia fet encara, bé, o felicitar-lo, com vostè prefereixi. Una salutació també a les persones dels col·lectius que ens estan seguint.

Jo em limitaré a parlar de la proposició de llei que avui es presenta, perquè de la que ens ha explicat en detall el senyor Guinó, que desconeixem, avui no toca. Suposo que ho ha explicat tant perquè difícilment quedarà temps en aquesta legislatura per poder fer-ne un debat com cal, almenys és el que sospitem els malpensats. Ho considero clarament una actitud oportunista, totalment. Tot i que és evident que seria la primera petita victòria de la presentació de la proposició d'avui, que el Govern finalment es mulli, cosa que fins ara no havia fet.

Parlarem de la seva proposta, doncs. Vostès ens presenten, tal com s'ha dit aquí, una proposició de llei per regular la segona activitat dels tres cossos operatius, que és estrictament el mateix text que els grups parlamentaris de la desena legislatura vam presentar al Parlament poc abans que aquest es dissolgués per la convocatòria de noves eleccions. En aquella ocasió es va voler mostrar un suport simbòlic de tots els grups del Parlament a la millora de la regulació, per la via d'una llei, de la situació d'aquesta segona activitat per a totes aquelles persones dels cossos operatius que per una qüestió sobrevinguda pateixen algun tipus de disminució funcional que els impedeix fer al complet l'activitat habitual d'aquests cossos.

Dic «suport simbòlic» perquè juntament amb el compromís de la presentació era evident per a tothom, també per a l'associació promotora del text, que la legislatura estava agonitzant i que no podria acabar el seu tràmit per falta de temps. De fet, aquesta associació demanava que es tramités per lectura única, donat que tots els grups del Parlament hi donaven suport. I els grups d'aleshores ho van desaconsellar perquè el tema és necessari, però, com sabeu tots, és complex. I no tothom pot assumir tal qual un text presentat per una associació quan hi ha implicades qüestions de competències, qüestions de representativitat, qüestions pressupostàries. Ja hi ha regulacions de la segona activitat que, evidentment, no donen resposta suficient a les necessitats de les persones afectades, però que precisament per això, perquè no donen resposta suficient, cal assegurar de fer-ho bé, que no fos que per fer-ho sense amplis consensos seguissin deixant igualment mal regulat aquest tema, però aquesta vegada en forma de llei.

Deixin-me fer un «Kit Kat»: fixin-se en les dues condicions bàsiques de la lectura única –presentada per tots els grups i amb poca complexitat–, i com van ser de curiosos en complir-les els grups d'aleshores i com estem essent d'imprudents els grups actuals al passar-nos per l'esquena aquestes prevencions de lectures úniques, en legislacions que probablement tenen molta més afectació que la que estem discutint avui. Tanco el «Kit Kat».

Doncs, bé, avui ens tornem a trobar aquí igual. Entrarem a discutir la mateixa proposició en un moment de la legislatura agònic, i si bé haurem donat un pas més, que és el debat que estem fent avui, seria difícil ser optimista, encara que es tramiti, amb relació a la finalització i aprovació del projecte per una qüestió de temps.

I en això sí que el meu grup voldria ser molt clar. Si es tramita no voldríem anar ràpid, sobretot perquè entenem que hi ha elements importants o bé que no es contemplen o bé que es contemplen massa i sobre els quals cal arribar a acords de consens entre diferents administracions i col·lectius. I això porta temps.

Suposo que als grups polítics del Parlament, tal com s'ha fet aquí, se'ls pot reclamar coherència amb el compromís que es va signar abans de finalitzar la legislatura passada, de presentar novament la proposta en la present legislatura. I ho dic en tercera persona perquè es pot reclamar als grups que hi eren, alguns no només hem canviat

el nom, sinó que ens hem presentat a les eleccions amb compromisos i amb programes diferents.

Per això, per decidir el nostre vot, que ja els avanço que serà contrari a l'esmena a la totalitat, hem valorat no aquest hipotètic compromís, sinó l'oportunitat de tramitar ara la proposició de llei i també el seu contingut. Mirin, el contingut complet, tal com s'ha dit per aquí, no ens agrada. I intentaré explicar les raons, tot i que naturalment la solució en el debat d'un projecte de llei és presentar esmenes i trobar consensos després de sentir tothom, tal com proposava el mateix senyor Castel.

Per exemple, no compartim que en la justificació s'apelli com a element essencial a l'incompliment de la Convenció de l'ONU dels drets de les persones amb discapacitats, i s'incloguin en la proposició, a més de les persones amb diversitat funcional, altres col·lectius, com els majors de cinquanta-set anys o persones embarassades, per exemple.

Amb això no vull dir que aquests col·lectius no s'hagin d'acollir a la segona activitat, que crec que és positiu, però evidentment no sota el paraigua de la convenció de l'ONU, que s'agafa com a bandera, sinó sota el paraigua d'uns drets que estan regulats per altres lleis i que han de ser objecte de negociació col·lectiva, quan afecten la concreció de les seves condicions laborals, que són en aquests dos casos exclusivament del que estem parlant. Per tant, són situacions essencialment diferents que no podríem barrejar en el mateix sac.

Precisament això ens situa en un altre dels aspectes que tampoc compartim. El text ve a regular objectius de la segona activitat, característiques, l'accés..., però, a més, hi barreja aspectes de condicions laborals que no pertoquen a un text legal, sinó a la negociació col·lectiva; entre altres coses perquè si queden fixats per llei el que passa és que limitaran la capacitat d'aquesta negociació col·lectiva, que podria permetre millorar-los en un futur adaptant-se a les circumstàncies.

I hi ha un tercer aspecte que tampoc ens sembla bé, que és com es resol el paper del món municipal. Mirin, si no hem estat capaços en tots aquests anys de fer la llei de policia integral de Catalunya per la complexitat del món municipal, no podem ara obviar que hi ha aspectes que s'haurien de regular en aquesta futura llei integral de policia –si és que algun dia a la vida la tenim–, per poder implementar alguns dels articles que vostès presenten en la seva proposició. Entre altres coses, l'autonomia municipal ha permès regulacions de la segona activitat raonables en alguns municipis; en d'altres, no tant, i en d'altres no n'hi ha cap. Però segueixen tenint competències sobre la seva policia i, per tant, res del que escrivim en aquesta proposició es pot fer sense abans haver trobat el consens del món municipal.

I si valorem l'oportunitat de presentar-la, també creiem precisament el que he dit abans, que no és el millor moment. Primer, perquè malgrat que siguin molt millorables, tal com s'explica en l'exposició de motius, existeixen decrets reguladors tant en el Cos de Mossos com en el de Bombers com en algunes policies locals; i ens consta que s'han estat negociant condicions laborals amb representants dels treballadors. En segon lloc, perquè si volem fer la feina ben feta ens tornarem a trobar amb una llei que no acabarà els seus treballs dins d'aquesta, permetin-me dir, hipotèticament curta legislatura. I en tercer lloc perquè hi ha elements que han canviat o que estan a punt de canviar, per exemple, la previsió d'un decret proper que regularà la jubilació anticipada als seixanta anys de tota la policia local d'Espanya. I això implica que caldrà fer unes previsions de plantilla completament diferents.

Ara bé, tal com he dit, malgrat tots els malgrats, hi ha una oportunitat en positiu que s'ha començat a veure avui amb aquesta presentació *in extremis* del Govern del seu projecte de llei, que és justament la pressió que aquest debat està exercint sobre el Govern, perquè entomí d'una vegada un problema que és una necessitat que és evident que s'ha de resoldre bé, que es va començar a regular –ho recordo, hi havia negociació en l'època del conseller Saura–, però que després va anar quedant abandonat, perquè és difícil i perquè és complex.

I si el Govern ho entoma, hauria de voler dir –hauria de voler dir– que haurien d'intentar anar buscant tots els consensos necessaris per presentar un projecte amb la implicació del Govern, però no només del Govern, de l'actual o del que ha de venir, si és que en vindrà algun altre, perquè del que es tractaria és de trobar els punts d'acord compartits.

Per tant, a nosaltres no ens agrada tot el text presentat; no ens agrada tampoc l'oportunitisme de Ciutadans de presentar-lo avui en solitari, d'exigir que es presentés avui en aquest moment, en aquest últim Ple –no ens agrada, això–, sabent que té molt poques possibilitats d'acabar prosperant, però nosaltres, tal com he dit, no impedirem la seva tramitació precisament per donar validesa a l'oportunitat que acabo d'esmentar. I, per tant, tal com he dit, votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Ens semblaria correcte que s'obris un procés de ponència. Ens semblaria imprescindible que en aquest procés comparegués el món municipal, els representants sindicals i els responsables del Govern, amb els quals no s'ha comptat per a aquest text, o no s'ha comptat prou, suficientment, a l'hora de fer el redactat final d'aquest text, que ja té uns quants anys. Ens semblaria necessari, evidentment, que hi hagués un marc bàsic regulador comú que donés seguretat en la seva feina a les persones dels cossos operatius que han patit algun tipus de disminució funcional a causa d'una situació sobrevinguda. I ens semblaria necessari que, per fer-ho, es tinguessin en compte les aportacions de tots els col·lectius que compareguessin en aquesta hipotètica ponència per poder trobar tots els consensos imprescindibles per aportar un nou text –ni un ni l'altre, un nou text–, de compromís, amb capacitat real de poder-se portar a terme, i no només de fer volar coloms, i no només de fer-nos trampes al solitari, perquè així es puguin resoldre les mancances evidents que tenim avui dia i que el col·lectiu segur que necessita veure resoltes. Per tant, en això podeu comptar també amb la nostra activitat i el nostre treball.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alberto Villagrasa Gil

Presidenta, *conseller*, diputados... Dar la bienvenida a los colectivos que hoy nos acompañan. Y, primero, felicitar al nuevo *conseller* por el cargo. Muchos éxitos y suerte, siempre que cumpla la ley.

Dicho esto, hoy estamos ante la historia de un fracaso. Esta es la historia de un fracaso. Primero, por la votación que se verá luego aquí reflejada y, luego, por cómo se ha gestionado todo el debate de la segunda actividad en este Parlament.

Para empezar, desde luego, el Grupo Popular sigue en la defensa de regular la segunda actividad, sigue dando apoyo a los colectivos y sindicatos que defienden la regulación de la segunda actividad, como así hacen muchos grupos municipales del Partido Popular en toda Cataluña. Porque la segunda actividad es dignificar a un bombero o a un policía que, por razón de edad o por un problema físico o psíquico sobrevenido en su trabajo, no puede desarrollar al cien por cien físicamente el trabajo de un policía o de un bombero. Pero eso no quiere decir que esa persona deje de ser policía o bombero, porque normalmente los trabajos que requieren esfuerzo físico y personal, como el de policía y bombero, son seguramente de los más vocacionales que existen en la actualidad.

Por eso estamos hablando de un policía que tiene un problema, pero que sigue siendo un policía, y hay que aprovechar toda esa experiencia acumulada, y se puede hacer, y para eso existe la segunda actividad. Cuando una persona pasa a esa segunda actividad, no deja de ser policía ni de espíritu, ni de pensamiento, ni de corazón. Ni bombero. Por eso, lo único que hay aprobado es una propuesta del Grupo Popular, que era redactar el catálogo de puestos de trabajo de segunda actividad en este Parlament. A partir de aquí, no hay nada más. ¿Por qué decíamos lo del catálogo? Porque, aunque estés en segunda actividad, puedes ir desarrollando trabajos relacionados con el mundo de la seguridad y de la prevención, como el control de accesos a edificios públicos, la recepción de denuncias, atención al ciudadano, reforzar el 112, entre otros muchos puestos de trabajo que pueden hacer esas personas. Y, por lo tanto, dignificar la segunda actividad significa también dignificar a esas personas.

Sobre el texto que propone –nosotros votaremos en contra de la enmienda a la totalidad–, el texto no nos acaba de convencer. Seguramente hay un problema de competencias que invade al mundo local, y seguramente, también, habría que ampliarlo a los agentes rurales.

Pero hablemos –y seré breve– de los juegos de deslealtades que se han producido en la tramitación de este debate. Primero, la deslealtad del Gobierno. ¿Qué ha hecho el Gobierno con la segunda actividad en los últimos siete años? Nada –nada. Un problema que es social, laboral y policial; social porque son unos trabajadores que tienen un problema que afecta a su mundo laboral y que este mundo laboral afecta a la policía; un triple problema en que el Gobierno de la Generalitat estos siete años se ha preocupado por el monotema y la segunda actividad la ha tenido aparcada, escondida en un cajón o seguramente olvidada. Por lo tanto, deslealtad de un gobierno hacia los trabajadores públicos de Bomberos y de Mossos d'Esquadra.

La segunda, la de Ciutadans. Hay que hacer un recuerdo, una historia de este mandato. Las plataformas nos pidieron consenso, y había consenso para presentar una propuesta de resolución para luego presentar una propuesta de ley con el máximo consenso posible. Cinco grupos firmamos una propuesta de resolución, y es verdad que la voz cantante la llevó el señor Carles Castillo –y es verdad–, pero la consensuamos entre todos los grupos menos Junts pel Sí. Y el mismo día que se aprobaba la propuesta de resolución, ¿oh sorpresa?, Ciudadanos rompe el consenso, y la propuesta de ley que teníamos que presentar por consenso entre todos los grupos o el máximo de grupos posibles la presenta Ciudadanos diez minutos antes de la comisión con un representante de la plataforma. Roto consenso, deslealtad. Ustedes –ustedes–, antes de la responsabilidad política para trabajar por ese colectivo, prefirieron la foto. Y ya les dije yo y ya les advertí, en una comparecencia de AILMED, que seguramente esa foto tendría consecuencias, como efectivamente luego veremos en la votación. Y, si buscamos consensos, lo que no se puede hacer es, por buscar una foto, perjudicar a un colectivo. Y eso, señor Castel, si eso lo hacen en la oposición –lo hacen en la oposición– y lo hacen en otros ayuntamientos..., prefiero pensar que no será así si algún día gobiernan en alguna administración.

Y la tercera deslealtad viene, supuestamente, por el voto que emitirá la CUP. Porque, claro, la CUP también firmó la propuesta de resolución; se habla de política social, hay que ayudar al débil, hay que ser muy solidario. Pero, claro, el 1 de octubre tira mucho; la «estelada» el debate independentista..., tiran mucho –por cierto, señor Guinó, su propuesta de ley..., no puedo opinar porque la desconozco; espero que nos la haga llegar antes del 1 de octubre y la podamos debatir–, y la CUP hoy cambia su voto, hoy. Por lo tanto, triple deslealtad: del Gobierno con el colectivo, de Ciutadans al romper el consenso y de la CUP a favor del independentismo y del Gobierno y, por lo tanto, contra el colectivo.

Y por lo tanto decía que era la historia de un fracaso, porque, aunque ahora se presente la propuesta de ley del Gobierno, esa propuesta de ley, no se llegará a tiempo para que se apruebe. Y es así.

Y si nosotros votamos a favor de la propuesta que presentan ustedes en contra de la enmienda a la totalidad será por nuestro compromiso con el colectivo, por el compromiso que tiene el Partido Popular con la segunda actividad y también con una persona que me ha hecho también..., por su trayectoria, pues, que se ha ganado mi respeto, que es el señor Vicenç Hernández, que ha sido la persona que, ante la ruptura de los supuestos consensos, es la que ha aguantado que nosotros votemos a favor.

Y voy finalizando. Si hoy tirase adelante la propuesta de ley, yo les iba a proponer que el relator fuese alguien del Gobierno; primero, porque no nos gusta cómo ha actuado Ciutadans y, segundo, para que el Gobierno empezase a trabajar un poquito este tema, un poquito.

Y acabo ya con una reflexión, y es simplemente que, en el tema de la regulación de la segunda actividad de *mossos d'esquadra*, bomberos y policías locales, este Parlament lo único que merece es un suspenso.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. A continuació té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Deixi'm fer una prèvia. Jo encara no havia tingut..., no havia donat la benvinguda ni al nou conseller d'Interior, el senyor Forn, ni al nou director general de la Policia, el senyor Soler. I des de que vostès han pres possessió del càrrec hem vist, el mateix dia, com han detingut dos militants de l'esquerra independentista per passar a disposició judicial i com la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra rodejava el MNAC mentre el rei d'Espanya hi celebrava una recepció per recordar els Jocs Olímpics de Barcelona 92. Res nou: repressió a la dissidència i espectacle policial innecessari, i desplegament de dispositius desproporcionats per defensar els elits davant de vint persones amb cartells inofensius. L'única arma que teníem ahir eren uns cartells, i la coherència, potser, que ja entenem que fa passar vergonya i que fa de mirall a qui en ple procés de ruptura republicana corre a rebre al monarca.

Un cop dit això, passem a debatre sobre la Proposició de Llei de la segona activitat; proposició de llei que fa molts mesos que hauríem d'haver debatut. De fet, les darreres lleis sobre bombers, sobre mossos i sobre policies locals són d'abans de l'any 1995, i és evident que la realitat política ha canviat moltíssim des de llavors i que cal generar marcs legislatius, no ja només de segona activitat, sinó de regulació dels cossos de seguretat. Calen una llei de policia i una llei de bombers noves, i, per tant, el debat de la segona activitat arriba tard i de manera parcial. I arriba de la mà de Ciutadans, que presenta una proposició de llei amb el text íntegre que van elaborar les entitats i els sindicats que han treballat el tema. I des d'aquí un reconeixement a la seva tasca. Sense ella, segurament, avui encara no tindríem, no estariem tenint aquest debat.

Ja ho deia la setmana passada des d'aquest mateix faristol: gràcies als ciutadans i les ciutadanes que, malgrat els impediments perquè aquest palau ple de moquetes sigui un espai per a la ciutadania, no defalleixen. I s'ha de dir que els reis i les reines de la democràcia, que avui han interpel·lat la CUP de manera reiterada perquè impedíem un debat, i ens han dit deslleials fins i tot, s'han oposat no fa gaire estona a una esmena del Reglament del Parlament perquè les iniciatives legislatives populars no haguessin de tenir un debat a la totalitat que les pogués tombar –Partit Popular, Ciutadans, Catalunya Sí que es Pot i Junts pel Sí, tothom inclòs. Per tant, jo volia posar-ho a sobre de la taula, perquè diguéssim que en el debat d'aquesta llei se'ns ha interpel·lat bastant en termes de democràcia.

I aquesta mateixa setmana, ja ho han explicat, el partit que dona suport al Govern, Junts pel Sí, que és el mateix que ha presentat l'esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei, entra una altra proposició de llei sobre el tema; tard, massa tard, altra vegada. I és que la situació de les persones que haurien de ser objecte de la segona activitat, els cossos de seguretat, mossos, bombers i policies locals, és en molt casos dramàtica i toca, tocava, des de fa molt temps, de fet, regular-la de manera garantista.

I el text que ens presenta avui Ciutadans és un text que té la virtut de posar el debat de la segona activitat per fi al Ple del Parlament. Celebrem que hagi servit de pressió perquè Junts pel Sí, el partit que dona suport al Govern, hagi entrat una proposició de llei en aquest sentit. I ja els avanço que nosaltres no compartim alguns dels plantejaments estructurals del text que ha entrat Ciutadans, i que havíem parlat i continuarem parlant amb les entitats, i que, per tant, donarem suport a l'esmena a la totalitat de Junts pel Sí.

Entenem que l'objectiu de sacsejar el Govern perquè entri una proposició de llei està complert, i, per tant, tenim llei entrada a tràmit, i entenem que nosaltres el que volem és parlar i debatre de la segona activitat des d'un altre marc, que entenem que sigui diferent a aquest que no compartim i que ara els explicaré.

I, senyor Castel, això no és un joc. De fet, nosaltres el que fem és política. No sé si vostè juga a fer d'oposició somiant que governarà de tant en tant, pel discurs que ha fet, però ja li avanço que, quan la CUP fa política, fa política, no juga.

Els explicaré per què no compartim el contingut del text de la proposició de llei. En primer lloc, perquè és una llei que té la voluntat de lluitar contra la discriminació, concretament contra el capacitisme, que pretén blindar els drets de les persones amb diversitat funcional i que fa un exercici de carambola entre l'estigmatització de la diversitat funcional –i la terminologia de «disminució», «capacitats», «discapacitats» que el text de Ciutadans i el text de Junts pel Sí comparteixen n'és un bon exemple– i llavors l'altre

extrem, és a dir, entre l'estigmatització i la sobreprotecció de les persones amb diversitat funcional, que al nostre entendre és una altra forma de discriminació.

Parla de la segona activitat en casos d'embaràs i de familiars a càrrec. Disculpin, senyores i senyors, però quan una dona està embarassada no creiem que sigui un tema ni de diversitat funcional ni de capacitisme, té a veure amb la reproducció de la vida, igual que el fet de tenir persones a càrrec té a veure amb com organitzar la societat de tal manera que la gent pugui viure i reproduir-se, però en cap cas són temes de segona activitat. I és evident que si una dona està embarassada no pot fer algunes funcions, com, per exemple, estar a la brigada mòbil; però és més una qüestió d'organització del treball que no de segona activitat, amb el que això comporta.

Per tant, com els deia, és una carambola que encara reforça més el discurs de la discriminació, que, diguéssim, fa referència a quan una persona no és prou productiva com el sistema espera; un discurs que per nosaltres va totalment en contra del que hauria de ser la segona activitat, que entenem que hauria de partir d'una lògica de que totes les persones són vàlides en sistemes orgànics, que es tracta de funcionar i gestionar els recursos i les tasques segons les necessitats i les situacions concretes i que la cura dels familiars és fonamental i que, per cert, els funcionaris i les funcionàries, més que cap altre col·lectiu de treballadors i treballadores d'aquest país, poden assumir-la amb garanties. I això també voldríem que quedés clar.

En segon lloc, l'altra raó per la qual nosaltres no compartim el rerefons estructural d'aquest text és que obre la porta a mesures i òrgans de naturalesa privada i concertada en les avaluacions mèdiques, mesures com permetre sol·licitar la segona activitat per mitjà d'un informe mèdic que surt a l'article 5 i que no especifica si aquest metge ha de ser públic o privat, obren la porta a que els serveis sanitaris privats entrin en el procediment i, *de facto*, generen una situació de desigualtat entre funcionaris i funcionàries: qui pot pagar té informe millor, més ràpid i segurament dient el que vol, i qui no, doncs, no. Llavors, a l'article 10 vostès especifiquen que els informes mèdics seran a càrrec del Servei de Prevenció de Riscos Laborals del Departament d'Interior i que les proves aniran a càrrec de la xarxa de l'ICS. Però, com que a l'article 5 no s'especifica concretament en termes de procediment, nosaltres ens curem en salut, ja els ho dic. I és que vostès a la llei plantegen l'informe mèdic com a via paral·lela de demanda de la segona activitat, en la resolució de l'Institut General de Seguretat Social, cosa que ens confirma la sospita.

Nosaltres, ja ho saben –ho hem reiterat en diversos debats de diferents aspectes, i tots..., la majoria vinculats al que són els tribunals d'avaluació mèdica i a la sanitat–, no donarem suport a cap text que obri la porta, ni que sigui a mitjà termini, a la sanitat privada, ni que sigui per emetre un sol informe. I des de la CUP hem sigut molt crítiques amb l'ICAM, hem sigut molt crítiques amb les avaluacions mèdiques, amb els criteris, ens han sentit vostès fer aquest discurs moltíssimes vegades en aquest Ple, però en cap cas avalarem que pugui sol·licitar-se una segona activitat sense un tribunal mèdic que l'acrediti, no només la sol·licitud, sinó tot el procés: un tribunal mèdic públic. I entenem que aquí segurament, a la proposició de llei que ha entrat el grup que dona suport al Govern, també ens hi haurem de discutir en aquest sentit.

I és que el que vostès proposen, senyors i senyores de Ciutadans, és que aquesta funció, en termes de procediment, la faci el servei de suport i atenció que proposen crear a la llei, i amb el suport de la mesa de col·laboració –obro cometes–, «mesa de col·laboració, que és un organisme on participen entitats, sindicats i personal representatiu de diferents administracions». I aquí hi ha dos temes: el que ja hem citat –el que nosaltres volem és tribunals mèdics acreditats i de personal públic– i, per altra banda, que vostès deleguen moltíssima responsabilitat en aquests dos òrgans i fan el procediment extremadament complicat, i que, per tant, entenem que no cal i que no té sentit. I la idea de poder constituir un equip de suport i acompanyament, que les entitats i els sindicats han reclamat moltíssim, nosaltres l'entenem i l'entenem des d'una lògica psicossocial, però ens sembla que ja hi ha serveis especialitzats i que, en tot cas, el que s'hauria de fer és un plantejament estructural.

Vaig acabant, perquè se m'acaba el temps. Des de la CUP, ja els hi dic, sé que estic defensant una posició que a les entitats i als sindicats no els sembla correcta, però dirlos, d'entrada: nosaltres donem suport a la segona activitat, al que no donem suport és

a aquest text, i tractarem de treballar en el text que va entrar el grup que dona suport al Govern, amb totes les garanties que puguem. Ara, nosaltres donem suport a la segona activitat, no a qualsevol llei de la segona activitat i no a determinades mesures que obrin la porta a la sanitat privada ni que col·laborin en la sagnia de les mútues privades en els processos de baixes i demandes de segones activitats al mercat laboral, perquè ja sabem de què va això.

I celebrem que els senyores de Ciutadans i les senyores se sumin a la denúncia de les malalties laborals invisibles; de fet, ara mateix, en aquest mateix Parlament, hi ha hagut una concentració de la PAICAM i ara hi ha una reunió amb el conseller Comín. No entenem com vostès no hi són, tan preocupats i preocupades que avui estan pel tema.

I repeteixo, per si algú en dubta, que la CUP no fa política de favors, que nosaltres votem aquesta esmena a la totalitat perquè políticament considerem que és adequat, i, per tant, que ho fem per principis i criteris polítics. Ho dic per si algú tenia el..., diguéssim, volia imaginar-se que la cosa anava per aquí.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Vehí.

Acabat el debat, cridem a votació.

Senyor Castel, per què em demana la paraula? (*Jean Castell Sucarrat intervé sense fer ús del micròfon.*) Trenta segons.

Jean Castel Sucarrat

Miri, senyor Castillo, per respecte institucional i com a companys parlamentaris, no faré al·lusió literal al que vostè em va contestar quan per enèsima vegada els vaig convocar per anar a presentar conjuntament... La meva intenció des del minut 1 va ser que tots els grups d'aquesta cambra l'haguessin presentat, i per respecte cap a la seva persona, com li he dit, faré ommissió del literal que vostè em va abocar a mi.

Senyor Villagrasa, l'hi aconsello, miri's el telèfon, miri's el mail, perquè les trucades varen ser continuades, inclús –inclús– acompanyat, en alguna d'elles, del senyor Castillo.

I, senyora Vehí, és evident –és evident– que el salt entre els dos grups parlamentaris és abismal. Sap per què? L'hi diré, és molt bàsic: uns, seguint les normes del joc, seguint l'ordenament jurídic, acatem les lleis i en som defensors, i altres volen passar-hi per sobre, volen lluitar i les volen aturar.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Villagrasa, per què em demana la paraula? (*Alberto Villagrasa Gil intervé sense fer ús del micròfon.*) Perdó, no l'he sentit.

Alberto Villagrasa Gil

Sí, presidenta; por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Alberto Villagrasa Gil

Señor Castel, cuando hay consenso entre todos los grupos, se sigue una misma dirección. Y yo le invito a que revise usted mi correo electrónico, no vaya a ser que le falte un punto o una coma.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 69 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Per tant, aquesta iniciativa legislativa queda rebutjada.

Proposició de llei d'espais agraris (debat de totalitat)

202-00062/11

El següent punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat de la Proposició de llei d'espais agraris. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, la senyora Dolors Rovirola.

(Remor de veus. Pausa.)

Els demano, si us plau, com sempre, que surtin de pressa i en silenci perquè puguem continuar la sessió.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Consellera, consellers, secretari general del departament, director general de Desenvolupament Rural..., i donar la benvinguda també als representants del sector, que aquí tenim Unió de Pagesos, Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya, Federació de Cooperatives Agràries Catalanes, Centre de la Propietat Forestal, l'IRTA, la Fundació del Món Rural, l'Institut Català d'Estudis Agraris..., tots, que sigueu molt benvinguts. Diputats, diputades, el passat 12 de juliol es va registrar aquí al Parlament la Proposició de llei dels espais agraris de Catalunya, impulsada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, amb el suport del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i forestal. A partir d'un text redactat la passada legislatura, s'hi ha treballat moltíssim i s'hi han incorporat esmenes del mateix sector que he estat esmentant abans i del món local, a través de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació de Municipis de Catalunya; també dels diferents grups parlamentaris s'han acceptat esmenes, i també del Departament, naturalment, de Territori i Sostenibilitat. Ha resultat, doncs, un text consensuat, molt consensuat per tot el sector, que avui passa el primer tràmit parlamentari i que amb els tràmits d'audiències i la ponència que han de venir després encara es pot modificar i millorar, si cal.

Aquesta proposició de llei no es tracta d'una llei d'orientació agrària, sinó dels espais agraris que cal protegir, preservar i, si cal, ampliar. Ve a donar resposta a la demanda històrica del sector i del territori, i també a diversos mandats, mocions i resolucions que s'han fet en aquest mateix Parlament, però tenint en compte també alguns canvis i situacions que han motivat fer aquesta llei.

Hi ha hagut moltes transformacions en el medi rural i en el sector agrari. Cal recordar que Catalunya té 3,2 milions d'hectàrees de superfície, de les quals el 21,6 per cent són conreus de regadiu i de secà; el 7 per cent, de pastures, i el 64 per cent, de terreny forestal. Segons el mapa d'hàbitats de Catalunya, hi ha unes 45.000 hectàrees de conreus abandonats, que suposen un 1,4 per cent de superfície de Catalunya. Per tant, aquesta regulació és molt necessària per tal de que els espais agraris tinguin el reconeixement dels seus valors i estiguin dotats de la regulació que els correspon.

També hi ha influït una disminució progressiva del pes del sector primari en el PIB català, una reducció del nombre d'explotacions i un increment de la seva dimensió mitjana, amb una reducció de les hectàrees conreades.

Una altra motivació és la creixent ocupació del sòl, derivada del creixement urbà i de l'expansió de la superfície forestal, que generen, entre altres coses, una inseguretat jurídica per a uns, i una pèrdua de competitivitat per als altres.

Amb aquesta llei es vol donar compliment a les recomanacions de l'assemblea plenària de l'aliança mundial i s'impulsa el pla nacional per implementar l'agenda 2030, on, en el seu segon objectiu, es diu: «Posar fi a la fam, assolir la seguretat alimentària i la millora de la nutrició, i promoure l'agricultura sostenible.»

Aquest text sortint, que, com he dit abans, ha estat àmpliament treballat i consensuat amb tot el sector, permetrà dotar el país d'una llei per planificar i actuar tenint en compte el sector agrari com a productor d'aliments per a l'equilibri del territori, i també per a la cohesió social.

Anem als objectius de la llei. Destacar: definir bé què són aquests espais agraris i identificar-ne els que tenen un alt valor agrari, amb l'objectiu de preservar-los, ja que són d'interès general per a la societat i que cal protegir, encara que ara mateix no tinguin activitat agrària; fer un registre de terres en desús, amb transparència i garanties, amb fórmules de cessió i lloguer per tenir el màxim de superfície agrícola en condicions de producció per avançar en la sobirania alimentària, garantir la gestió del medi i

afavorir el relleu generacional. Un altre dels objectius és que les figures de planejament territorial i urbanístic que afecten els espais agraris s'hauran d'incorporar a la memòria i seran vinculants. Per altra part, les infraestructures d'interès general hauran de complir el Pla territorial agrari i el departament haurà de fer una anàlisi d'afeccions agràries. La llei, doncs, té l'objectiu d'ordenar la gestió dels espais agraris de Catalunya i dissenyar els mecanismes necessaris per dotar de seguretat jurídica els titulars de les explotacions agràries.

Finalitats de la llei. Destaquem: la preservació i la protecció dels espais agraris entès com a un factor de producció d'aliments, conservació de la cultura, de la biodiversitat i els diferents ecosistemes naturals per ajudar a garantir la salut i el benestar als humans, als animals i a les plantes, i mantenir la diversitat biològica. Una altra finalitat de la llei és establir la consideració d'espais agraris als edificis construïts en sòl agrari, en ús o no, i que formin o hagin format part d'una explotació agrària. Un altre aspecte que destaca la llei és la necessitat de reconèixer que les múltiples funcions i les bases de l'activitat agrària venen donades per la capacitat d'assegurar els lligams entre la producció, la qualitat i la seguretat alimentària, l'equilibri territorial, la preservació del món rural i els seus habitants, el manteniment del paisatge i el respecte per les condicions mediambientals i la conservació de la biodiversitat, així com la seva contribució a minvar i a mitigar el canvi climàtic.

El text de la llei es divideix en un títol preliminar i sis títols més. En el preliminar es diu quin és l'objecte i les finalitats de la llei, que n'he esmentat ja unes quantes, i que són, en definitiva: la planificació i la gestió dels espais agraris, determinant el seu règim jurídic, i la regulació del supòsits i modalitats d'intervenció pública.

Quant al títol primer, es determinen quins són els instruments de planificació territorial sectorial agrària amb els criteris que cal tenir en compte perquè pugui ser realitat el pla territorial agrari de Catalunya i els plans agraris específics sobre àrees concretes amb curiositats o singularitats diferents.

Títol segon: regula l'anàlisi d'afectacions agràries com a instruments de les relacions entre la planificació territorial, el planejament urbanístic i la protecció de l'espai agrari que el territori identifiqui, ja sigui per la qualitat productiva com des del punt de vista mediambiental. Aquí vull fer un esment d'un punt d'aquesta anàlisi d'afectacions agràries que trobo molt interessant i que diu: «Aquesta llei aplicarà el concepte de reciprocitat, que exigeix a les noves construccions no agràries una distància adequada, d'acord amb la normativa sectorial agrària, a les construccions ramaderes, agrícoles i forestals ja existents, perquè aquestes explotacions puguin dur a terme la seva activitat de manera normal.» O sigui, els planejaments urbanístics hauran de tenir en compte marcar distàncies enfront de les construccions ramaderes, agrícoles o forestals, moltes vegades amenaçades per nuclis urbans que es van enxampant sense tenir en compte cap distància i moltes vegades arriben a crear climes de malestar o de *mobbing* rural.

Títol tercer: fa esment dels sistemes d'informació per a la protecció i conservació dels espais agraris.

Títol quart: fa la delimitació entre les infraestructures d'interès general en sòl agrari i els camins rurals per establir la consideració dels espais agraris en la regulació de les obres, la planificació, programació i execució d'aquestes. Així mateix, preservar la unitat mínima de conreu en l'execució de les mateixes obres. Un apart mereix també el tema dels camins rurals. Es farà un inventari on s'especifiqui qui és el titular i es classificaran segons uns criteris que descriu aquesta llei. Ara per ara, els camins rurals moltes vegades són conflicte i és un embolic i un conflicte entre veïns.

Títol cinquè: es dedica a l'activitat agrària periurbana que s'ha de tenir en compte en la planificació territorial i en el desenvolupament de les infraestructures.

Títol sisè i últim: defineix l'establiment i les funcions del registre de finques agràries en desús, que ha de gestionar les terres que es declari com a infrautilitzades, tenint en compte aspectes com la declaració, la transparència i les garanties per a les parts i per afavorir l'accés als professionals o als joves que vulguin incorporar-se al sector. A aquest apartat també n'havia fet esment abans com a un dels objectius importants d'aquesta llei.

Josep Pla deia el 1979: «En el nostre país el desori agrari és indescriptible.» S'ha tardat molt, sí, però també s'hi ha treballat molt últimament per fer una bona llei. Es-

perem poder desar aquest espai agrari. Hem de pensar que no hi ha agricultura sense espais agraris, i sense espais agraris no hi ha producció alimentària. Ara que està tan de moda referir-se a l'agroindústria, cal recordar que aquesta indústria, basada en el sector agrari, existeix perquè hi ha l'agricultura, i també podem dir que l'agroturisme només pot existir amb la presència de l'agricultura. La importància que tenen aquests sectors –l'agroindústria i l'agroturisme– provenen del sector primari que els fa possibles. Per tant, renunciar a mantenir la nostra producció agrària, desaparició dels pagesos i dependre de proveïments externs –patates de Polònia, tomàquets del Marroc, carns congelades ves a saber d'on ens venen–, això significa acceptar riscos molt greus, degradant la nostra condició de vida amb aliments de qualitat inferior als que ara podem tenir i gaudim.

Per tot plegat, i tenint en compte que els espais agraris existents difícilment produiran més ni és possible expandir-los, ens hem de plantejar no perdre'n més, conservar i protegir els que hi són i recuperar els espais perduts, com fa aquesta llei.

Gràcies, presidenta, diputats, diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Roviola. Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, procedirem ara a la intervenció de tots els grups parlamentaris per a fixar la seva posició. En primer lloc, té la paraula el senyor Francisco Domínguez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Gràcies, presidenta. Consellera, la veritat és que estic molt content, perquè, en aquestes hores i sense haver de votar, m'esperava un quòrum més fluix. I amb tot el sector present, jo crec que serà un bon debat. Primer, explicaré la meua exposició al voltant de dos preguntes; la primera pregunta és si és necessària una llei d'espais agraris, i la segona pregunta és si és necessària la urgència, i sobretot la urgència extraordinària, tal com s'ha fet.

És necessària aquesta llei? Doncs, sembla ser que sí. Almenys, ja fa molt que se'n parla en aquest Parlament, i no solament en aquest Parlament, sinó a tot el sector. Al monogràfic del 2010, entre altres coses, es va determinar la necessitat de protegir i promoure el sòl per a usos agraris i la necessitat de promoure i incrementar la capacitat alimentària. I per satisfer aquestes necessitats cal garantir el suficient sòl agrícola de qualitat, protegir els espais d'interès agrari davant de la resta d'usos –l'urbà, industrial i logístic–, incloure els estudis d'impacte agrari als projectes urbanístics i d'infraestructures, desenvolupar el Pla territorial sectorial agrari i presentar un projecte de llei d'espais agraris, que és el que s'està fent ara, encara que no és projecte, que és proposició. Tot això es va dir ja el 2010. Ah!, bé, també es va aprovar que tot això es doti amb els recursos econòmics i humans necessaris. No solament és fer lleis, sinó dotar dels recursos per desenvolupar-les.

Després, al monogràfic del món rural del 2014, quatre anys després, s'incideix especialment en la planificació de les infraestructures de comunicació i els regadius, i també s'incideix per a dur a terme estudis d'impacte agrari, que tornen a parlar-se als projectes d'infraestructures de comunicació. A més d'aquests monogràfics, hi ha hagut mocions i reiteracions sobre aquest mateix tema. Fins aquí podem estar d'acord que cal una llei d'espais agraris. Però, què s'ha fet des del 2010 fins avui? Bé, és una pregunta, però la contesto jo mateix: res. I què es va fer a la legislatura passada? Bé, es va fer un projecte de llei de sòl d'ús agrícola el març del 2015, però com que aquí les legislatures són de dos anys, doncs, no va arribar ni al debat de la totalitat i va decaure. O sigui, la resposta segueix sent que no es va fer res.

I ara ve la segona pregunta: és necessària la tramitació per urgència, i per urgència extraordinària, per a més inri? Doncs, és evident que no. Si així fos, per què no es va agafar el projecte de llei del 2015 i es va presentar com a proposició de llei al gener? Però no el gener d'enguany, el gener del 2016. Quines prioritats té aquest Govern, que ha trigat any i mig en adaptar un text? Un text que ja existia, eh?, només s'havia de modificar i adaptar. Després de set anys, des del 2010, quina urgència extraordinària real

justifica que s'escurcin els terminis per demanar compareixences als experts i a la gent que coneix el sector?, o els temps d'esmenes?

El Grup Parlamentari de Ciutadans no hem fet esmena a la totalitat perquè estem convençuts de la necessitat d'aquesta llei, encara que no ens agradin les presses, i, sobretot, presses amb una llei que és molt necessària. De qualsevol manera, aquesta llei intenta donar resposta al que es demanava als monogràfics i a les demandes de les organitzacions agràries: delimita l'objecte de la llei, la planificació i la gestió dels espais; desenvolupa una planificació sectorial agrària; treballa en l'anàlisi d'afectacions; regula les interferències entre la planificació territorial, el planejament urbanístic, la protecció mediambiental; dissenya un sistema d'informació més detallat sobre cartografia, mètodes d'anàlisi, bases de dades... Pel que fa a les infraestructures, regula tant les d'interès general als espais agraris com les mateixes infraestructures agràries, i també s'intenta regular l'agricultura periurbana i els parcs agraris. I finalment –surt al final però s'hi ha donat molt de pes–, es regula la recuperació d'espais agraris no aprofitats, finques abandonades, etcètera. Però per a un text que és, considerem, una miqueta senzill –no està malament, però és senzill–, confio que la següent fase es podrà enriquir amb les esmenes i les aportacions de tots els grups parlamentaris. Però per a això no calia esperar un any i mig. Tan sols s'ha revisat un projecte que ja existia.

A pesar de tot això, malauradament, m'oloro –i no m'ho oloro jo, s'ho olora més d'un– que tot això acabarà com el projecte de llei del 2015, o sigui, que s'acabarà la legislatura, decaurà la llei i tornarem a començar de zero el 2018 o quan sigui. O sigui que molta sort als professionals de l'agricultura, que la necessitem.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Domínguez. A continuació, té la paraula el senyor Òscar Ordeig, del Grup Parlamentari Socialista.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Consellera Serret, membres del Govern, sindicats agraris, col·legis professionals, Federació de Cooperatives Agràries, organitzacions i entitats agràries, per explicar el posicionament del Grup Socialista, del Grup Parlamentari Socialista, sobre la Proposició de llei d'espais agraris al Parlament, nosaltres hem defensat, defensem i defensarem que aquesta llei era necessària, aquests vint-i-vuit articles dividits en sis títols i una disposició transitòria, que fa anys i anys que en parlem, i, per tant, hi donarem suport.

Incomprensiblement, el 90 per cent del territori de la superfície de Catalunya no pot estar desprotegida, no pot estar identificada, no pot estar promocionada per a la seva pràctica, per a la seva gestió forestal, per a la seva gestió agrària, per al seu aprofitament agrari, per al seu aprofitament ramader. Per tant, nosaltres defensarem aquesta..., no hem presentat esmena a la totalitat, evidentment, defensem la seva continuïtat, la seva tramitació. I sobretot ho defensarem en quatre blocs diferents: antecedents i el perquè d'aquesta llei; els continguts que té aquesta llei i els aspectes que també creiem que caldria millorar en la tramitació parlamentària.

En primer lloc, algunes consideracions prèvies sobre antecedents i la conveniència de la tramitació. La necessitat d'escoltar entitats i d'introduir millores, agraint al mateix temps al departament les reunions que han fet amb els grups parlamentaris, que s'ha escoltat el sector. Per tant, jo crec que hem fet una bona feina, com també hem aprofitat la feina que ja s'havia fet al seu dia a través del conseller Pelegrí amb l'avantprojecte que fins i tot tenia informe del CTEC i que al final es va quedar sense poder-se tramitar.

Una demanda històrica de les organitzacions agràries, del sector en general. Jo crec que aquests són els veritables protagonistes, els que ho han demanat, els que ho han reivindicat, els que han dit que no pot ser que la majoria del territori no estigui protegit, que aquesta activitat tan nostra, tan arrelada al territori, que en depenen la producció d'aliments de tots els catalans i les catalanes, i també l'activitat econòmica, perquè exportem molt i perquè som una de les principals potències d'Europa en producció d'aliments i també en la seva productivitat, en la seva eficiència..., i, per tant, no podia ser que no tingués un tractament com toca, una regulació com toca i una protecció de la ma-

tèria primera més necessària, que és aquest, el seu territori. Per tant, agraïment a la seva tasca i la seva lluita, i també a la lluita en aquests moments d'especials dificultats també, que alguns sectors ho estan passant malament.

També per donar compliment als monogràfics agraris que hem anat fent al llarg de les darreres legislatures, i que aquest Parlament de manera majoritària havia dit que calia fer una llei d'espais agraris. Per què cal una llei d'espais agraris? Doncs, alguns dels punts ja s'han comentat, sobretot en la primera intervenció, de la diputada Rovirola, que intentaré no repetir-los, però sobretot perquè hi ha una demanda creixent que arribarà al 70 per cent d'augment del consum d'aliments fins al 2050; 70 per cent de demanda creixent de consum d'aliments. I, per tant, algú els haurà de produir. I aquí, si som bons en alguna cosa, precisament és en produir aliments, però cal fer-ho bé. I aquest augment en la producció d'aliments no vindrà pel creixent augment de superfície cultivable, sinó per la millora de la productivitat. Què vol dir? Que amb els mateixos recursos, o amb menys recursos, hem de produir més, no tot el 70 per cent, però evidentment haurem de produir més. I evidentment perquè és una activitat econòmica important, perquè ajuda a gestionar el territori, tot el territori; perquè ha d'ajudar també a mitigar el canvi climàtic, i perquè evidentment hem d'alimentar-nos amb aliments segurs, aliments de qualitat i en quantitat.

Per tant, important el repte que tenim al davant, perquè, com he dit, com ja s'ha dit, el 90 per cent de la superfície de Catalunya estarà emparada per aquesta llei: el 20 per cent de conreus, el 7 per cent de pastures, el 64 per cent d'espais són forestals. Important –important–: un 10 per cent dels espais de conreus han estat abandonats des del 2001; un 10 per cent de conreus abandonats, i sobretot concentrats en determinades zones de Catalunya, un element que també ens hauria d'interpellar a tots plegats i que fa més necessària que mai sobretot la part final d'aquesta llei, la qual diu que el caldrà fer és que aquells conreus que faci tres anys que estan en desús, tres anys abandonats..., el que hauran de fer és facilitar precisament que hi hagi un arrendament a aquelles persones; lligar l'oferta i la demanda i intentar que no hi hagi zones, cultius abandonats.

I, evidentment, s'han fet importants infraestructures durant els darrers anys, urbanitzacions, construccions, sense tenir mai en compte l'impacte en el sòl agrari, sense tenir mai prou en compte l'impacte en regadius, en camins i en serveis que donen, doncs, no només als boscos, sinó també als conreus, als cultius, a les pastures.

Molt important, els conreus periurbans o metropolitans amb una pressió molt i molt important els darrers anys... –ara una mica menor, però també la continuen tenint–, que són els cultius dels entorns metropolitans i que reben una pressió molt important, que necessiten un tractament, una identificació i un tractament específics, una protecció específica i també definir quines són les millors eines de governança i el finançament que els hem de donar perquè això pugui tirar endavant.

Em salto alguns punts, però tots coneixem el Parc Agrari del Baix Llobregat, el Parc Agrari de Sabadell, els parcs agraris del Baix Ter, del Maresme, de l'Alt Empordà, d'Alcella, de l'Horta de Lleida, els Gallecs, etcètera. Tenim moltes zones de Catalunya amb un alt valor agrari, altres ambiental i que el que cal és precisament que els definim i que els protegem, si és que ha de ser el cas.

Com ja he dit, per a la cohesió territorial és important aquesta llei, com també és molt important per incentivar, i que ja ho estem fent a través de l'IRTA, la recerca, el desenvolupament i la innovació alimentària. La millora de la productivitat dels nostres espais, la millora de la productivitat del nostre sector, del sector de l'alimentació vindrà a través de la innovació, i aquí és on hem de ser pioners, potenciant l'IRTA i altres centres de recerca. I com també tot això ho hem de fer..., el gran repte és fer tot això amb el respecte pel medi ambient, la biodiversitat i el canvi climàtic.

Els continguts de la llei, com ja s'ha dit: identificar cultius, pastures, espais forestals, guarets, espais amb infraestructures, serveis agraris, etcètera; identificar els espais d'alt valor agrari, com ja s'ha dit, o parcs agraris; definir –aquí és on creiem que caldria alguna millora– el model de governança i el finançament d'aquests parcs agraris o espais d'alt valor afegit –hi introduïrem esmenes en aquest sentit–, i, llavors, elements molt importants de planificació territorial.

Com pot ser que planifiquem el territori sense tenir en compte aquells usos que són els més extensius, com són, ja ho hem dit, el forestal i l'agrícola? Per tant, aquí és on fa-

rem plans específics, molt importants, plans territorialitzats, en els quals definirem on hi ha abandonament de terres; quin és el model productiu a cada zona; quines són les denominacions d'origen, les IGP, les marques de qualitat; la inversió en infraestructures que fa falta; la diversificació econòmica tan i tan necessària, com es comentava, a través del turisme rural i altres fonts d'ingressos que puguin generar riquesa; com evitem la pressió urbanística i ho compensem i protegim el sector, i, evidentment, el valor del paisatge també, que seria impossible fer-ho..., si no és amb aquesta llei, seria impossible fer-ho amb inversió pública.

Com també exigir informes del Departament d'Agricultura. El Departament d'Agricultura també haurà de donar consignes per com s'han de gestionar aquests territoris, aquests espais agraris, per tal que realment se'n pugui treure un aprofitament. Però també demanar informes al departament quan es faci un POUM, quan es faci un pla urbanístic, quan es faci un pla territorial, per veure quines són les afectacions agràries quan s'hagi de fer un pla territorial.

Ja com hem dit, l'activitat periurbana o espais d'especial valor. I també, i per últim, la definició, inventari i registre de parcel·les agrícoles en desús. No pot ser que hi hagi abandonament, sobretot concentrat en determinades zones. I resulta que no pot ser que hi hagi gent que vulgui cultivar espais agraris i, per altra banda, se n'estiguin abandonant uns altres; amb especial prioritat per a joves i dones, com no pot ser d'altra manera, i evidentment, creant un sistema d'informació d'espais agraris que cal tenir identificats quins són els espais agraris, quina tipologia, arreu de Catalunya. Per tant, aquí crec que hi haurà una gran feina a fer per tal d'intentar tenir identificat, doncs, tot Catalunya.

Aspectes a millorar. Nosaltres creiem que caldria..., en període de compareixences, en període d'esmenes, el que caldria és tenir més en compte el món local, les entitats locals, que puguin comparèixer. Hi ha molts tràmits urbanístics, molts tràmits de desenvolupament urbanístic, plans territorials que afecten els ajuntaments; plans periurbans, plans metropolitans que cal que, els ajuntaments, quedi molt clar en quin moment de la tramitació poden influenciar, en quin moment de la llei també poden dir-hi la seva. Per tant, participació dels ajuntaments en els plans territorials agraris.

En definitiva, l'impacte dels diferents articles i diferents continguts en el món local. Com ja hem dit, fórmules de gestió i finançament dels espais d'alt valor agrari, i recursos necessaris, que entenem que el departament no té massa previst de fer-ho.

Per tant, en definitiva, i en resum, per acabar la nostra intervenció: nosaltres estem a favor de la llei, diem «sí» a la llei, per preservar i potenciar el sòl agrari, forestal i ramader. Però sobretot –sobretot–, molt important, per donar-li productivitat, donar-li eficiència. Els sectors agrari, ramader, forestal han de ser viables, i això passa perquè puguin crear riquesa, puguin gestionar el territori i, sobretot, perquè aquest 90 per cent de Catalunya, doncs, tingui futur.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Ordeig. A continuació té la paraula la senyora Hortència Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortència Grau Juan

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera, diputades, diputats, donem la benvinguda, saludem el secretari del departament, el senyor David Mascort; el director general de Desenvolupament Rural, l'Oriol Anson; tota la gent del departament, i sobretot la gent del sector que avui ens acompanyeu, de JARC, d'Unió de Pagesos, del FCAC, del Centre de Propietat Forestal.

Jo, abans de començar el que tenia preparat per a la meva intervenció, intentaré contestar..., com que el diputat de Ciudadanos, el Francisco Domínguez, ha fet com un parell de preguntes... Deia: «És necessària?» Sí, en això estem tots i totes d'acord, per això no hi ha esmenes a la totalitat. Però, per què les presses? Jo crec que ja tenim una mica la clau del perquè de les presses. Jo crec que les presses responen..., o ha coincidit en el temps, que al mateix temps el Departament de Territori i Sostenibilitat està tramitant la llei de territori, està tramitant l'agència catalana de patrimoni natural, i l'estratègia de biodiversitat.

I ens consta, perquè així ens ho han fet saber, que al sector no li ha agradat. I suposo que el sector ha forçat la maquinària perquè aquesta llei es presentés ara, que benvinguda sigui, perquè, de fet, era un compromís parlamentari no només des del debat monogràfic del 2010, que ja ho vam dir, sinó també crec que era la primera moció que va presentar la CUP i la nostra moció que vam presentar al mes d'abril. Per tant, d'alguna manera, era quelcom que s'havia de fer. Per tant, valorem aquest esforç per presentar aquest text, que ens consta, a més, que l'han treballat, l'han treballat amb el sector, l'han treballat també amb nosaltres. Ens van oferir un primer text i ens van oferir que poguéssim fer aportacions, per veure si podíem entrar-ho conjuntament.

Nosaltres creiem que la proposició de llei, a diferència del que deia la diputada Roviola, és molt millorable. S'ha fet un esforç per incorporar..., però creiem que encara la podem millorar més, perquè queda justeta –queda justeta. I, a més, l'esperit que impregna aquesta llei no ens acaba d'agradar –ja l'hi vaig dir, consellera, l'hi vaig escriure. Per què? Perquè la trobem una llei una mica antiquada, la trobem poc valenta i, sobretot, creiem que és una oportunitat perduda per introduir una nova filosofia, uns valors més d'acord amb el context actual i en el moment que tenim.

Aprovarem una llei de canvi climàtic, tenim problemes amb la globalització, tenim problemes de desequilibri territorial, hem d'apostar per un nou model agroecològic més sostenible, per tant..., i sobretot, hem d'apostar per un model que serveixi per preservar la terra, la terra de conreu, les pastures, la silvicultura com un bé comú, com una estructura per garantir aliments, i sí, també per equilibrar el territori, i no com una mercaderia en mans dels grans..., o de l'agroindústria. I sobretot –i sobretot–, jo crec que si volem superar l'etern enfrontament en el territori –que després en el territori no és tal–, o aquest enfrontament entre el sector més conservacionista, el sector que ve més del món de la natura, i els pagesos ramaders..., i crec que això ho hem de superar, perquè, si no, no anem bé.

Dit això, crec que el document..., m'ha semblat, tot i haver parlat amb el sector, precipitat. Jo crec que, en aquest sentit, per exemple, hi ha qüestions tècniques del projecte de llei del 2015 –que, a més, els han fet els mateixos tècnics–, que es podien haver incorporat i que crec que algunes s'acabaran incorporant. I també la llei em sembla que..., al final sembla que l'únic objectiu que persegueix és augmentar la producció d'aliments, que ja està bé augmentar la producció d'aliments, però, clar, hem de mirar com ho fem. Al final, ens van acceptar –també la CUP ho demanava– introduir el concepte de «sobirania alimentària»; però, per exemple, és lamentablement significatiu que no hi hagi cap referència al tema de la qualitat de la producció ni a l'agricultura i ramaderia ecològiques. I que tot i que es dedica una part a l'agricultura periurbana, no aparegui l'agricultura de proximitat, de cicle curt, que són conceptes bastants absents, no?

També ens sembla estrany que no es parli, en la llei, o no aparegui d'alguna manera considerar els serveis ambientals de l'activitat agropecuària. És a dir, totes les externalitats, n'hi han de positives i de negatives, però és que resulta que les positives superen amb escreix les negatives, tal com ha demostrat l'estudi de la Fundació del Món Rural. El que passa és que això és un valor ocult, perquè no es quantifica en el PIB. Però tenim, per exemple, comptat –i a més se n'ha fet un estudi; a partir de l'estudi del 2010, la Fundació del Món Rural ho ha treballat–: 926 milions d'euros de regulació del cicle d'aigua, 219 milions d'euros de mitigació del canvi climàtic. Tota aquesta filosofia..., això no s'incorpora.

Nosaltres creiem que hi ha una voluntat lloable de preservar el territori, però creiem que es pot millorar el text i això és el que intentarem durant la tramitació parlamentària. Qüestions que ens preocupen –perquè veig que em queda poc temps–, per exemple, el concepte d'«espai agrari», que nosaltres creiem que és fonamental a la llei, en la proposta queda confós. Per què? Perquè vostès acaben com equiparant «espai agrari» amb «espai rural». I, per exemple, amb el tema forestal, cal precisar el redactat, perquè, si no, sembla que vostès incorporen tot l'espai forestal, i aquí l'espai forestal també té una regulació específica, els terrenys forestals. Ens podem trobar amb que acabem fent superposició de preceptes legals i que en alguns casos puguin arribar a ser contradictoris.

Les finalitats de la llei. Aquí hi ha un tema que ens preocupa molt, consellera, que és quan es parla així, dit així, de regular els edificis construïts que formin o hagin format part d'una explotació agrària. Dit així, consellera, pot semblar, com *barra libre* per

a regularitzar totes les construccions que s'han fet en sòl no urbanitzable. Clar, això ens preocupa, perquè, a més, aquí hi ha tota una competència urbanística..., i que caldrà harmonitzar.

I el mateix passa amb el tema de la connectivitat dels espais agraris. La poden fer des d'Agricultura, però la connectivitat dels espais agraris s'ha d'harmonitzar amb l'estratègia de conservació de la biodiversitat i de medi natural. Perquè, si no, podem acabar creant distorsions. I sobretot perquè, si no, al final, pot fer que, en el mateix territori, o sobre el mateix territori, acabin operant matrius de planejament i diferents normatives, que a qui acaben «fastidiant» és a la gent que està en el territori.

Positiu, tot el tema de la planificació territorial agrària; evidentment que és positiu, el que passa és que... –anava a dir una expressió castellana perquè..., però no. Vull dir que déu-n'hi-do. De l'any 1983, des de l'any 1983, la Llei de política territorial parlava d'aquest pla sectorial. Ningun govern l'ha desenvolupat. Tampoc el nostre, eh?, ho va fer en el seu moment. Vull dir que, amb això, la mateixa crítica a tothom. I ara es fa, però també ens preocupa la manera com es fa. Perquè no veiem que en el text quedi prou blindat el sòl agrari davant de diferents agressions, que n'hi han moltes, eh?, i moltes venen, a vegades, del mateix Govern, no? –i penso en l'Incasòl, per exemple. Per tant, aquí crec que haurem d'introduir més –més– prevencions.

També ens sembla positiu que s'introdueixi tota l'anàlisi d'afeccions agràries. Però aquí també caldrà, doncs, blindar-ho més.

I anem al producte estrella. Bé, per nosaltres ho era, i crec que per vostè també, consellera, que és el títol de la llei que parla de la recuperació d'espais agraris, el títol sisè de la llei. El títol sisè de la llei és molt important, perquè és... D'alguna manera, nosaltres confiàvem que això havia de ser el futur banc de terres o fons de terres posat a disposició pública per tal que es poguessin incorporar pagesos, per tal que es pugés incorporar gent jove i, per tant, de que, doncs, això, la terra que tenim en desús entrés en producció.

El que passa, que queda..., creiem que aquest punt també ha quedat, queda curt. Al final, tenim un registre; al final, tenim un registre en el que la capacitat mitjancera..., hi ha la capacitat mitjancera de la Generalitat, però, per exemple, els han acceptat una esmena al PP i a Ciutadans en què vostès renunciïn a la tutela de les parcel·les en desús. Home, això també em preocupa, perquè jo crec que clar que són vostès qui han de tutelar i liderar aquest registre i fer la mediació.

Per tant, crec que aquí tenim molta feina a fer per a millorar-ho, sobretot si volem respondre a l'esperit del que es va aprovar al monogràfic del 2010. I aquí crec que hem de començar, el Govern de la Generalitat ha de començar, donant exemple. I en aquest registre les primeres parcel·les que hi haurien d'anar són totes aquelles que formen part del patrimoni públic de la Generalitat, per exemple d'herències, o les que estan a l'Incasòl de polígons que no s'han desenvolupat i que estan allí mortes de fàstic. Per tant, tot això ho treballarem amb les esmenes.

Com que veig que... Ja acabo, presidenta. En definitiva, l'últim, el punt aquest, no?, que era disposar d'un fons de terres per a l'activitat agropecuària i silvícola, creiem que aquesta és una qüestió estratègica de país i que en això l'ha d'acompanyar la resta del Govern, consellera. Perquè, davant dels riscos que tenim, del canvi climàtic, del funcionament dels mercats, cal que aprovem aquesta llei, cal que garantim que hi hagi aquesta terra, que hi hagi aquest accés a la terra. El text actual no creiem que ho acabi de garantir, però Catalunya Sí que es Pot intentarem durant el debat parlamentari que el text final que surti protegeixi la terra, la posi a disposició pública per a qui vulgui treballar-la i guanyar-se la vida i que puguem garantir la sobirania alimentària i el desenvolupament d'un nou model ramader, agrícola i silvícola.

Gràcies, consellera, diputats, diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Grau. A continuació té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., i, bé, saludar a tots els membres del departament que avui ens acompanyen i a tots els representants del sector.

I abans d'entrar en el contingut d'aquesta llei, jo volia felicitar la consellera. Volia felicitar la consellera i tot el seu equip, doncs, perquè s'ha avançat al de medi natural, al departament de medi natural, després de veure, doncs, que no ha estat possible que pogués entrar aquesta Llei de l'Agència de Patrimoni Natural i Biodiversitat.

I és que ho deia molt bé la diputada que m'ha precedit en la paraula, no? A diferència d'aquesta Llei de l'Agència de Patrimoni Natural, aquesta sí que és una llei, doncs, que ha estat consensuada amb el sector, potser no amb tot el sector, perquè a vegades és complicat, no?, però sí que majoritàriament ha estat consensuada, i això no ha passat amb l'Agència del Patrimoni Natural. Per tant, com es diria vulgarment, vostè li ha passat la mà per la cara al conseller Rull. Per això la felicito, consellera.

Entrant en el contingut d'aquest projecte de llei, doncs, compartim –compartim– la finalitat, l'objectiu d'aquesta llei, que el que persegueix no és una altra cosa que la d'ordenar la gestió dels espais agraris a casa nostra, establint els instruments necessaris per a donar seguretat jurídica als titulars d'aquestes explotacions. D'acord amb que això s'ha de fer de forma sostenible i respectuosa amb el medi ambient, però des del nostre parer, des del nostre punt de vista, crec que s'oblida de quelcom important, i que és que hi hagi o hi pugui haver una rendibilitat econòmica. I en aquest sentit entenem que el component del respecte al medi ambient hi ha de ser, és evident, no?, però primerament l'activitat ha de servir perquè la mateixa activitat pugui perviure, si no desapareixerà. I crec que el que dic és bastant de sentit comú.

Altres qüestions que no acabem de compartir: quan es parla de qui s'ha de consultar a l'hora d'elaborar el Pla territorial agrari. Concretament, l'article setè no entenem perquè s'ha de fer a les organitzacions agràries més representatives que participen en les eleccions de cambres agràries. Apostem, nosaltres apostem per evitar tota discrecionalitat per part de l'Administració i respectar el principi de legalitat que les organitzacions empresarials també puguin exercir la seva representació i la seva presència en els òrgans de decisió i de gestió agrària. També demanarem la incorporació del Centre de la Propietat Forestal com a òrgan representatiu de la propietat forestal privada de Catalunya.

Pel que fa a les obres per a la construcció d'infraestructures agràries, dues qüestions. No entenem que les infraestructures que resulten de les actuacions de concentració parcel·lària hagin de tenir una distinció o tipologia diferent a la resta. Aquests camins, drenatges o desguassos hauran d'haver estat inclosos i obtinguts després del procés de concentració però el seu règim jurídic ha de ser el mateix que la resta d'infraestructures agràries. Per tant, no cal fer una distinció incloent-les en un apartat diferent.

I una segona qüestió. Cal que es prevegi un procediment d'indemnització de les collites, plantacions o altres béns i/o drets existents a la finca afectada i que no poden aprofitar-se. Si no es fa així, s'estarà perjudicant el patrimoni de l'afectat i es vulnerarà el dret de la propietat privada i a percebre una indemnització.

La llei també pretén regular mecanismes per posar en producció finques que es troben en desús, i és precisament el títol sisè de la llei, el que tracta aquesta qüestió, el que més crec que ampelles pot aixecar en determinats sectors.

I li posaré alguns exemples. Nosaltres no compartim, bàsicament perquè està mancat de fonament jurídic, que es pugui procedir a la signatura d'un contracte d'arrendament de finques rústiques quan no s'hagi trobat el seu propietari –article 25.2. Que l'administració de la finca passi al registre de parcel·les en desús no té cobertura jurídica. No existeix cap mena de norma que no permeti –i més quan sí que s'escau– mecanismes per a localitzar el propietari..., ni consultar, doncs, el cadastre, per exemple, no?

També pensem que, en qualsevol cas, doncs, s'ha d'incloure la previsió de la renda anual, no?, que s'ha d'actualitzar anualment en virtut de la variació de l'IPC. D'altra manera, donat el termini de durada de l'arrendament, si no s'actualitza aquesta renda, doncs, s'estarà descapitalitzant el propietari.

Tal com està plantejat el projecte de llei, creiem que no és el millor sistema per potenciar una agricultura activa instaurar un sistema coaccionador i amenaçant com és el d'imposar un arrendament rústic forçós pel cas de tenir una finca sense cultivar. El mateix fet de la manca de cultiu pot venir donat per moltes circumstàncies, però en molts casos és provocada per la mateixa Administració, a resultes d'unes restriccions norma-

tives que impedeixen, moltes vegades, fer un ús lliure de la terra, o restriccions a la llibertat contractual dels arrendaments o similars situacions.

Tanmateix, en cas que prosperi la motivació, no?, doncs, per declarar una finca agrícola en desús ha de preveure que hi ha altres circumstàncies que no són agronòmiques o mediambientals. És el cas de situacions... –és que m'he perdut, eh?; perdonin–, de situacions jurídiques com ara herències jacents, embargaments o concursos de creditors, per exemple; fets que s'han de contemplar i que han de ser motiu per no endegar el procediment indicat de declaració de finca en desús.

Respecte de la «voluntarietat», entre cometes, la incorporació al registre de parcel·les en desús de les finques de titularitat pública, article 25.4, no té justificació ni suport jurídic. Per congruència amb les finques privades, on l'adscripció al registre és obligatòria, aquesta incorporació al registre ha de ser preceptiva també per a les finques públiques; d'altra manera, s'estan atorgant unes diferències i excepcions que no són justes, i més quan les finques públiques estan adscrites per la seva mateixa naturalesa jurídica a servir el públic en general, per la qual cosa no es pot acceptar que finques agràries de titularitat pública estiguin en desús.

Així mateix, també hi ha diversos punts foscos que s'han de clarificar molt bé, en cas que prosperi aquest registre: qui cobra l'arrendament o a quina finalitat es destinen els lloguers recaptats. Per tant, moltes qüestions que queden en l'aire i que, per tant, s'hauran de polir en la tramitació d'aquesta llei, no?

Per tant, des del Partit Popular, presentarem diferents esmenes encaminades a clarificar totes aquestes qüestions i sobretot que en cap cas, doncs, pugui quedar una llei que bé, que pugui intervenir, que suposi una intromissió a la propietat privada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Xandri. A continuació té la paraula el senyor Sergi Saladié, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Sergi Saladié Gil

Bé; gràcies, presidenta. De manera ràpida, per acabar el dia d'avui, aquesta Proposició de Llei d'espais agraris que se mos presenta avui en forma de proposició de llei, ja he dit, pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí és una qüestió, diguéssim, que fa molts anys que se'n ve parlant. De fet, la Llei de política territorial, de l'any 83, en lo seu article 5, quan se referix a les determinacions que hauria de considerar lo Pla territorial general de Catalunya, diu literalment: «La definició de les terres d'ús agrícola o forestal d'especial interès que cal conservar o ampliar per les seues característiques d'extensió, de situació i de fertilitat.» Això es deia l'any 83.

Lo Pla territorial general de Catalunya, que és lo que hauria d'haver determinat aquestes consideracions, aquestes determinacions que li deia la llei, se va aprovar l'any 95, per tant, dotze anys més tard –he tingut alumnes, diguéssim, més ràpids fent exercicis i fent treballs. I aquest Pla territorial general tampoc definix les terres d'ús agrari, tampoc les definix; se limita a enumerar una sèrie de plans territorials sectorials que diu que serien necessaris per a desenvolupar el territori –d'infraestructures, de regadius, los d'espais agraris, equipaments sanitaris, esportius–, los enumera tots, sí, però no n'especifica cap ni en concreta cap.

I dels dinou plans territorials sectorials que preveia lo Pla territorial general de Catalunya de l'any 95, l'únic que no s'ha elaborat mai ha sigut lo dels sòls d'interès agrícola; l'únic dels dinou plans territorials sectorials que l'any 95 la Generalitat va dir que s'havien de fer, i s'han fet tots menys aquest.

Per tant, hem estat, estem, eh?, trenta-quatre anys, des de l'any 83 fins ara, el 2017, sense cap llei ni cap instrument que preservi lo sòl i els espais agraris. I això ha passat just en lo moment, en lo període, de màxims creixements urbanístics i d'infraestructures al país. De fet, en los darrers trenta o quaranta anys, hem transformat i artificialitzat més quantitat de territori que en los dos mil anys –per posar uns centenars o milers d'anys– anteriors. Mai en la història de la humanitat havíem transformat tant territori i l'havíem artificialitzat tant com en los últims trenta o quaranta anys.

Una possible explicació de per què no hi ha hagut aquesta protecció dels espais agraris la podríem trobar, doncs, des del punt de vista de la geografia física i de la geo-

grafia humana. Los espais agraris, los bons espais agraris, generalment estan situats al costat dels espais urbans, que precisament s'han ubicat en aquests espais històricament per la fertilitat d'aquestes terres. I podríem dir que no hi ha hagut un interès polític en protegir aquests espais, perquè justament aquests espais són los més suculents, los més apetitosos, per tal de fer aquests creixements urbans. I a l'Administració, podríem dir que amb una inacció premeditada, que ha afectat a tots los governs –los vint-i-tres anys de Convergència, però també els set anys del tripartit–, mai hi ha hagut l'interès polític per preservar aquests espais, justament los més sensibles per la seua situació geogràfica. I com que en política no existix la casualitat, no s'entén que, com dèiem, aquest pla territorial sectorial sigui l'únic dels dinou que es va dir l'any 95 que s'havien de fer com a país, que no haguem fet.

Per tant, hem malmès les millors terres del país i que nosaltres entenem que és un recurs bàsic per a garantir la sobirania alimentària, perquè menjar, eh?, és allò bàsic que si no fem, mos morim; una cosa tan senzilla com aquesta, ho hem de fer cada dia, això. Si estem sense cobertura, si estem sense electricitat, si estem sense una sèrie de qüestions, diguéssim, que podem entendre com a molt bàsiques a la vida, no mos morim, però si no mengem, sí que mos morim. De fet, los sociòlegs ho expliquen molt bé, diu: «Entre l'ordre i el caos social hi ha tres dejunis de diferència.» Tu tens una societat tres dies sense menjar i es munta la revolució, perquè és una qüestió que necessitem fer tots, i cada dia, a més.

Un exemple d'això, perquè vegeu que «ara aquest noi s'ha tornat una miqueta..., mos ve aquí a explicar lliçons», no, no..., un exemple pràctic d'això que us dic, de la importància de la sobirania alimentària: l'any 2008 deveu recordar que van pujar els preus del petroli, ara al juliol, agost de l'any 2008, fa nou anys, que va provocar una vaga de transportistes a l'Estat espanyol, fet que a la vegada va provocar un desabastiment dels mercats. Això va provocar que TV3 fins i tot obrís los telenotícies amb estanteries buides de supermercat, que era una cosa que des de la postguerra no es coneixia, nosaltres que hem crescut i hem viscut en la societat de l'abundància sempre, anem a un mercat, a un supermercat, veiem estanteries plenes. TV3 va obrir un telenotícies amb les estanteries buides de supermercat, provocat per aquest desabastiment dels transportistes, provocat per aquest increment del preu del petroli i dels combustibles que utilitzen aquests transportistes.

L'únic producte que va arribar als mercats metropolitans durant aquelles setmanes de la vaga va ser lo del Baix Llobregat, los productes produïts a l'horta del Baix Llobregat, per una qüestió de proximitat, *claro*. Aquells productes que eren més viables de poder ser consumits en espais on se necessiten eren aquests que estaven produïts al seu entorn geogràfic.

Per tant, preservar el sòl agrari no és una excentricitat de quatre ecologistes o de quatre *hippies* o de quatre...; no, no és una excentricitat, és una necessitat bàsica que hem de fer i que hem de tindre com a país, simplement –i per això és important–, per a garantir-ne la seua viabilitat com a societat.

Perquè mos hem de fer la pregunta: i si la situació del 2008 passa a ser la nova normalitat? Catalunya només és sobirana en un 30 per cent alimentàriament. Només som capaços de produir, del conjunt d'aliments que necessitem, un 30 per cent. En canvi, la sobirania alimentària, los principis de la sobirania alimentària per a garantir la viabilitat dels territoris, parla que hauríem de tindre un mínim d'un 70 per cent. Hauríem de ser capaços de generar-mos lo 70 per cent dels aliments, si volem ser viables.

Des d'aquesta òptica, nosaltres entenem aquesta Llei d'espais agraris com una eina més que hauria de servir per a assolir aquesta sobirania alimentària, que no només volem com a CUP, sinó que necessitem com a societat i com a país. La sobirania alimentària se basa en uns principis molt senzills: producció agroecològica local, accés a la terra de manera justa i equilibrada, control sobre les llavors –per tant, lluita contra els transgènics–, dret de la pagesia a produir aliments de qualitat, producció de proximitat a preus justos, tant per al pagès com per a l'usuari, i, per tant, és necessari, des d'aquest punt de vista, una autèntica reforma agrària, que passi de produir molta quantitat de pocs productes diferents per a destinar-los bàsicament a exportació –que diferents grups se n'han vanagloriat, d'aquesta exportació–, a produir la quantitat necessària de molts productes diferents destinats a l'abastiment de mercats de proximitat.

És per aquest motiu, preservar els sòls agraris per a assolir la sobirania alimentària, que nosaltres hem reivindicat aquesta llei i el seu tràmit parlamentari. De fet, aquesta legislatura hem presentat fins a dos vegades, en dos mocions diferents, la petició al Govern perquè portés aquesta llei a tràmit. En la primera moció que vam fer com a CUP - Crida Constituent aquesta legislatura en un Ple del Parlament, demanàvem, al febrer del 2016, que, en un dels seus punts, se portés aquesta llei a tràmit. I va ser tombada en aquell moment per la majoria de la cambra.

Al mes de maig vam tornar a insistir-hi, i vam tornar a portar en una altra moció aquest punt de la necessitat de que el Govern portés a tràmit la Llei d'espais agraris. I en aquesta segona, del maig del 2016, vam acceptar una esmena justament del grup que avui presenta aquesta proposició, de Junts pel Sí, que acceptàvem, nosaltres, portar aquesta llei al Parlament com a molt tard al mes de novembre, nosaltres dèiem al setembre, o a l'agost –bé, a l'agost no, que no és hàbil–, al juliol, al setembre, i vam acceptar una esmena de Junts pel Sí que deia al novembre. Vam dir: «Vinga, doncs, d'acord, al novembre.» Som al juliol del 2017, eh?; han passat vuit mesos des de llavors.

Dit això, nos podríem alegrar que trenta-quatre anys i vuit mesos més tard de la necessitat de tindre aquesta llei i de poder-la tramitar i de poder-la aprovar en seu parlamentària..., podríem estar contents, eh?, nos en podríem alegrar, de dir: «Home, per fi podem estar debatent una llei tan important per al país», si no fos, eh? –si no fos–, per una sèrie de raons; dos, bàsicament. La primera és que ha estat portada tocant la campana, eh?, al temps extra. S'està acabant la legislatura, vagi com vagi los propers mesos –esperem que vagi bé–, doncs, la legislatura canviarà, eh?, de sentit –lo desig nostre és que puguem ser ja una república– i, en tot cas, des del punt de vista pràctic de tramitació parlamentària, no hi haurà temps, segurament, de tramitar-la. I, en tot cas, i en qualsevol cas, segurament no hi haurà temps de poder tindre un debat amb serenitat i amb profunditat, com entenem, com a CUP - Crida Constituent, que requeriria aquesta llei.

I a més a més lo contingut, o els continguts que nos han arribat d'aquesta proposició de llei, des del nostre punt de vista estan molt lluny dels objectius estratègics de sobirania alimentària que el país necessita i que nosaltres, com a CUP, a més a més defensem i impulsem.

Des d'aquest punt de vista, doncs, durant lo tràmit parlamentari intentarem fer d'aquesta llei una autèntica eina al servei de la sobirania alimentària, perquè la terra no és per a especular –ni dels de fora, ni dels de dins del sector–, sinó que la terra és per a treballar.

Visca la terra!
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. Atès... Senyora Grau, per què em demana la paraula?

Hortènsia Grau Juan

Per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons, li dono.

Hortènsia Grau Juan

Trenta segons. Per recordar-li... Ha dit la diputada Xandri que aquesta llei tenia més consens que la llei de l'agència de la natura. Jo només vull recordar-li –i perquè consti en el diari de sessions– que aquesta llei l'ha presentat el Grup de Junts pel Sí, sols, i que la llei de l'agència de la natura l'hem presentat tres grups parlamentaris: Junts pel Sí, PSC i Catalunya Sí que es Pot.

Per tant, el tema de consensos...

La presidenta

Això no són al·lusions, senyora Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta.

La presidenta

No, és que això no són al·lusions (*remor de veus*), són contradiccions.

Acabat el debat... Sí, senyora Xandri, per què em demana la paraula?

Marisa Xandri Pujol

Sí; breument, per al·lusions, eh? Només dir-li a la senyora Grau que potser sí que hi ha hagut més consens a nivell parlamentari, però no a nivell de sector. Per tant... Crec que lo important és lo que ens diu el sector, i no pas el que diuen els diputats.

Gràcies.

(Remor de veus.)

La presidenta

D'acord. Acabat el debat, i atès que no hi han esmenes a la totalitat, aquest iniciativa parlamentària continua la seva tramitació.

Moltes gràcies a totes i a tots.

Es suspèn la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i vuit minuts.